

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PASSION PROJECT

LONDON SPERRY

A Novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Tutku Projesi için Övgüler

"Etkileyici, esprili ve vazgeçilemeyen *Tutku Projesi*, New York'a ve her şey dağıldığında bizi yeniden bir araya getirebilecek insanlara bir övgü. Her sayfasında umut ve romantizmle parıldayan, akıl sağlığı ve keder üzerine açık gözlü, ilişkilendirilebilir bir keşif."

-Cat Shook, *Humor Me* kitabının yazarı

"*Tutku Projesi* sadece ışıltılı bir romantik komedi değil, aynı zamanda kederin üstesinden gelmeye ve kendini yeni olasılıklara açmanın umuduna düşünceli bir bakış. Bennet dağınık ve ilişkilendirilebilir ve Henry ile kimyası lezzetli, çatırdayan ve anında."

-Trish Doller, *Float Plan*'ın uluslararası çok satan yazarı

"London Sperry yepyeni bir soluk. *Tutku Projesi*'ne ve keder, suçluluk duygusu ve yeniden sevmeyi öğrenmenin şefkatli ve romantik tasvirine bayıldım. Başından sonuna kadar Bennet ve Henry için tezahürat yaptım! Bitmesini istemediğim esprili ve dokunaklı bir romantizm."

-Ellie Palmer, *Four Weekends and a Funeral* kitabının yazarı

"*Tutku Projesi* sizi büyüleyecek ve kalbinizde kalıcı bir yer edinecek. Derin duygular ve üst düzey şakalaşmalarla dolu bu özgün, sevecen ve yavaş ilerleyen roman kesinlikle beklemeye değer."

-Laura Hankin, *One-Star Romance* kitabının yazarı

"Arsız, komik ve romantik *Tutku Projesi*, New York'un zengin bir şekilde işlenmiş arka planında geçen, derinden ilişkilendirilebilir bir karakter çalışması ve eşsiz bir ilişki portresi. Sperry'nin ilk romanı şefkat ve yürekle dolup taşıyor."

-Emily Wibberley ve Austin Siegemund-Broka, *The Roughest* kitabının yazarları

Taslak

"Taze, zeki ve lezzetli bir şekilde flörtöz bir arkadaştan aşığa hikayesi.... Bennet ve Henry çok uzun zamandır sayfalarda karşılaştığım en karşı konulmaz çift. Onların dünyasında geçirdiğim her esprili, dağınık, acı verici derecede hassas anı çok sevdim ve size de onlara delicesine aşık olmamanız için meydan okuyorum!"

-Erika Montgomery, *Adadaki Yerimiz kitabının* yazarı

"Kalplerimizin kırılmasını ve tekrar bir araya gelmesini seven tüm okurlar için mutlaka okunması gereken bir kitap.... Keskin şakalara gülecek, inkar edilemez romantik kimyaya bayılacak ve sözlerimi bir kenara not edin, ağlayacaksınız. Şimdi okuyun. Sonra bana teşekkür edin."

-Meredith Schorr, *As Seen on TV kitabının* yazarı

PENGUIN KİTAPLARI

TUTKU PROJESİ

London Sperry, kalp, mizah ve umut dolu romantik komedilerin New York merkezli yazarıdır. Hikâye anlatıcılığına aşık olan yazar, gerçek tutkusu olan yazarlığı bulmadan önce Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nde müzikal tiyatro alanında güzel sanatlar lisans eğitimi almıştır. *Tutku Projesi* onun ilk romanıdır.

Passion Project

A Novel

LONDRA SPERRY

PENGUINBOOKS

PENGUIN KİTAPLARI
An imprint of Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 London Sperry tarafından
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılmayacağını unutmayın.

Kapak tasarımı: Nayon Cho
Kapak illüstrasyonu: Katie
Smith

Kitap tasarımı Alexis Farabaugh, e-kitap için uyarlayan Estelle Malmed

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Sperry, Londra, yazar.
Başlık: Tutku projesi : bir roman / London Sperry.
Açıklama: New York : Penguin Books, 2025.
Tanımlayıcılar: LCCN 2024042643 (basılı) | LCCN 2024042644 (e-kitap) | ISBN 9780143138563
(ciltsiz) | ISBN 9780593512647 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Mizahi kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3619.P484 P37 2025 (baskı) | LCC PS3619.P484 (e-kitap) | DDC 813/.6-
dc23/eng/20241105
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024042643> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024042644>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593512647

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison
Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir

pid_prh_7.1a_150769002_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Ondördüncü Beşinci

Altıncı Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Onbirinci Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Yedinci

Sekizinci Dokuzuncu

Onuncu Oniki

Onüçüncü Onbeşinci

Onaltı Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirmibirinci

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm

-

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Yirmi Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bir Bölüm Bölüm Altı
Yedi Yirmi Yirmi
Dokuz Sekiz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz İki Üç
Dört
Ekim, Bir Yıl Sonra

Teşekkür

Anne, domuzlar uçuyor.

Birinci Bölüm

I' Carbonara makarnası tarafından ihanete uğradım.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturuyorum, devrilmemeye ve başımı banyo duvarına ya da daha kötüsü önümdeki yeşil seramik tuvaletin kenarına çarpmamaya çalışıyorum. Hoparlörlerden Dean Martin'in sesi yükseliyor, nerede olduğumu hatırlatan utanç verici bir ses: Aşağı Doğu Yakası'ndaki fast-casual bir İtalyan restoranının tuvaleti. Ve az önce tuvaletlerine bir erkek öğrenci gibi bağırsaklarımı kustum. Çenemi silip sifon düğmesine basıyorum ve odanın ileri geri sallanmasının deniz tutmuşluk hissiyle irkiliyorum.

Daha önce yalan söyledim. Aslında makarnanın suçu değil. Şaraptı. Gerçek Ev Kadınları'ndan biri gibi höpürdeterek içtiğim iki buçuk şişe Chianti'ydi. Kim bana bunu karşılayabileceğimi söyledi? Banka hesabıma tek bir bakış bile beni tekrar kustururdu, eminim.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Sanki midem bu geceki felaketin tüm kanıtlarını vücudumdan atmayı biliyordu.

Randevumun saatler önce gittiğini varsayıyorum. Gerçekten bilmiyorum. Numarasını çoktan engelledim. Caddenin karşısındaki Rosencrantz & Guildenstern adlı kokteyl barda buluşacaktık, burada müşteriler kişiye özel kokteyllerin nasıl yapıldığını öğreniyor ve bütün gece tadına bakıyorlar. Instagram'da burbonla ıslatılmış kirazlı akçaağaç Manhattan'ları, kömürleşmiş greyfurt dilimli mezcal palomaları ve mango ballı matcha martinileri tanıtılıyor. Başka bir deyişle, eğer benim gibiyseniz ve bütün bir terapi bekleme odası kadar endişeliyseniz, burası ilk buluşma için mükemmel bir yer. Göz temasından kaçabilir ve barmen-eğitmene odaklanabilirsiniz, sonra da sarhoş olup sabah her şeyi unutabilirsiniz.

Bu gecenin yüzde yüz oda arkadaşım ve en eski dostum Sonya tarafından düzenlenmiş olması gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu boktan gösterinin suçunun en azından bir kısmını o üstlenmeli. Sonya her şeyi planladı; adamı, mekânı, günü, dakikasına kadar zamanı ve hatta *beni* bile. Sosyal medya hesaplarımdaki resimleri topladı ve flört profiline benzeyen bir şey hazırladı. İtiraf etmeliyim ki, onun bitmiş ürününe baktığımda çok etkilendim. Ekranda hayata atılmaya hazır yirmi beş yaşında pırıl pırıl bir genç gibi görünüyorum.

Oh, ne kadar yanıltıcı.

Henry dördüncü fotoğrafımı beğenmişti; Sonya'nın beni yemeğe sürüklemesine izin verecek kadar depresif olmadığım gecelerden birinde çekilmiş, masanın karşısında Sonya'yla çekilmiş bir fotoğrafım. Sırıttıyorum. Dışlek bir gülümseme. Önümde komik derecede büyük bir guacamole kasesi duruyor. Mutlu görünüyorum.

Yalancı.

Sonya, çöküşümden kurtulmak için ihtiyacım olan *şeyin bu olduğu* konusunda ısrar etti. O adam buydu. Ona hayatta beni aşık olmaya teşvik edecek bir erkek olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. *Mamma Mia!* 2'deki İsveçli erkek arkadaş ya da *Mamma Mia!* 2'deki İngiliz erkek arkadaş ya da *Mamma Mia!* 2'deki diğer İngiliz erkek arkadaş olsa bile... O zaman bile olmazdı.

Henry zaten benim tipim değil. Profili yeterince geneldi, bir düğünde birkaç arkadaşıyla çekilmiş bir fotoğraf, bir diğeri kaya tırmanışı, bir dağın tepesinde boynuna asılı bir fotoğraf makinesi ile samimi bir fotoğraf.

Bunu gördüğümde gözlerimi devirmiştım. Açık hava meraklısı değilim.

Fotoğraflarından dağınık ceviz-kahverengi saçları olduğunu ve kelimenin "sırıtkan" anlamında biraz arsız olsa da dostça bir gülümsemesi olduğunu görebiliyordum. Gerçek yanaklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yanakları normaldi. Gözleri tel çerçeveli bir gözlüğün arkasında orman yeşiliydi. Bunu biliyorum çünkü Sonya gözbebeklerini yakınlaştırdı ve şöyle dedi: "*Gerçek yeşil gözlerin ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı Bennet?*"

Henry ile çıkmayı kabul ettim çünkü o güvenli bir seçim gibi görünüyordu. Aynı anda aynı şehirde olmanın ötesinde pek ortak noktamız yok gibi görünüyordu, ancak profilindeki soru istemlerine verdiği kelimeli cevaplar, ben bile onun bir sohbeti sürdürebileceğini söylüyordu. Bu

Kendimden bahsetme baskısı olmadan gülümseme ve baş sallama fırsatı benim için uzun bir yol kat ediyor. Temel olarak, iyi birine benziyordu. Ne eksik ne fazla. Profiline bakarak onun tarafından öldürölme olasılığımın düşük olduğunu, hatta ona aşık olma olasılığımın daha da düşük olduğunu söyleyebilirdim.

Sonya beni elinden geldiğince heyecanlandırdı. Beni giydirdi, gözlerime makyaj yaptı ve telefonundan ABBA çalarken boynuma şık görünümlü bir parfüm sıktı. Zamanı geldiğinde, beni paraşütsüz bir uçaktan atar gibi kapıdan dışarı itti.

İyi niyetli olduğunu biliyorum ama yalnız bırakılmayı istemek çok mu fazla? Ben onun projesi değilim. Ben onun oda arkadaşayım.

Ve içgüdülerimin haklı olduğu ortaya çıktı. Bunu yapamazdım. Üzgün kıcıımı randevu için bara sürüklediğimde donup kaldım. Kapının önünde durdum, sokak üzerime kapanırken panikledim. *Ya ilginç değilsem? Ya o da ilginç değilse? Ya söyleyecek bir şey bulamazsam? Ya benden nefret ediyorsa? Ya da daha kötüsü... Ya ?* Burnumu pencereye dayadım, onu bir an olsun görmeye çalıştım. Onu görebilseydim, tavırlarını gözlemleyebilseydim, belki de bu kadar taşlaşmış olmazdım. Ama tek gördüğüm çiftlerdi. *Her yerde çiftler.* Yanaktan öpüşüyorlar, masalar arasında el ele tutuşuyorlar, aynı bardaktan kokteyllerini yudumluyorlardı. Kendimi o çiftlerden birinin parçası olarak hayal etmeye çalıştım... bunun çok yanlış olmayacağını düşünmeye çalıştım.

Gecemin başımı tuvalete eğerek sona ereceğini o anda anlamalıydım, çünkü safra çoktan yükselmeye başlamıştı.

Bedenim çiğnenmiş sakız ve sigara izmaritlerinin üzerine, kaldırıma yığıldı. Dünya sallanıp dengesini kaybederken ne derin bir nefes alabildim ne de tutarlı bir düşünce üretebildim. Tek yapabildiğim dizlerimi göğsüme çekip parmaklarımın karıncalanması geçene ve devrilmeden ayağa kalkana kadar beklemek oldu. New York durmadı bile, kaldırımda başı dizlerinin arasında olan kıza bakma zahmetine bile girmedi. Bu, yanımdan geçen insanların bugün gördükleri en az ilginç şey olmalıydı. Yanlarından geçerken iç monologlarını neredeyse duyabiliyordum. *Vay canına! Birisi kaldırımda sinir krizi mi geçiriyor? Her zamanki gibi iş, devam et.*

Henry ile buluşmamın imkanı yoktu. Yapamazdım. Bu yüzden sokağın karşısındaki L'italiano'ya geçtim ve panik atağımı bastırmak için bara oturdum.

Muhtemelen benim bir pislik olduğumu düşünüyordur. Muhtemelen de haklı.

Neden hep ? Neden normal olamıyorum?

Normal insanların randevuları iyi geceler öpücüğü ile , güzel bir restoranın arkasında kusmuk karnavalı ile değil.

Buraya bir doktor göndermeden önce kendimi toparlamalıyım. Mermer lavabonun önünde durmak için kendimi karo zeminden kaldırırken başım çarpıyor. Yansımam yerine, üzerinde siyah boyayla BELLISSIMA! yazan beyaz tuğla bir duvar gördüğümde şaşırıyorum; bu mesajın alt metni şu: *Nasıl görüldüğün hakkında endişelenme! Dışarı çık! Hayatın tadını çıkar! Kibirli olma!* Cihazlarınıza bakmak yerine diğer insanlarla konuşmanızı istedikleri için Wi-Fi olmayan o korkunç kafeler gibi. İşkence. Görünürde ayna yokken gözlerimi deviriyorum ve telefonumdaki kamera uygulamasını açıyorum. *Bellissima, kışımın kenarı.*

Göz kalemim sihirli bir şekilde yerinde kaldı ama göz çukurlarımın kıvrımlarına sıkışmış ince bir çizgi terli göz farı kaldı. Çillerimi kapatmak için kullandığım fondöten tabakası neredeyse yok oldu ve koyu kahverengi saçlarım bir yaprak üfleyici tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyor. Saçlarımı çene hizasında , böylece düşünmek zorunda kalmıyorum. Çoğu zaman işe ama bugün keşke topuz yapıp nemli ensemin havalandırabilseydim. Gömleğimin yakasında bej renkli küçük bir leke var; karbonara mı yoksa kusmuk mu, asla bilemeyeceğim.

Musluğu açıyorum ve banyodaki kiri ellerimden temizlemeye başlıyorum. Dispenserde sabun yoktu. Tabii ki yok.

Kapının gürültüyle çalınması tansiyonumu yükseltiyor.

"İçeride biri var," diye mırıldanıyorum.

Kafatasıma ortaçağdan kalma bir işkence aleti sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Sarhoş bir psikopat gibi görünmemek için yüzüme su sıçratıyorum. Neredeyse anında pişman oluyorum, çünkü kağıt havlu yok, sadece elektrikli el kurutma makinesi var. Kirpiklerime yağlı bir su damlası yapışıyor. Kolumun tersiyle silerek maskaramdan geriye kalanları bulaştırıyorum.

Küçük banyodan bir kapı sesi daha geliyor. Bu kişi burada sihirli bir şekilde kaybolduğumu mu düşünüyor?

"Bir dakika!" Homurdanıyorum.

Ağzıma bir parça sakız atıyorum, gözlerimi siliyorum ve çantamı omzuma atıyorum.

Üç derin nefes. *Normal davran. Bunu yapabilirsin.*

Başka bir vuruş. Daha yüksek ve daha agresif.

Bu göt herifler kim olduklarını sanıyor?

"Bir dakika dedim," diye çıkışıyorum kapının kolunu çevirirken. "Bunun nesini anlamıyorsun?"

Kapıyı kırbaçla açtığımda uzun boylu bir adamın önümde durduğunu gördüm. Bana üç kafam varmış gibi bakıyor.

Kahverengi saçlar, tel çerçeveli gözlükler-tıpkı flört profilindeki gibi. Yeşil gözlerinde saf bir şok ve dehşet ifadesi vardı - kesinlikle flört profilindeki gibi değildi.

"Kahretsin." Bakışlarımı yere indiriyorum. Belki bir mucize olur da beni tanımaz. "Affedersiniz."

"Demek burada bulunuyordun." Henry kapının pervazına yaslanarak çıkışımı engelliyor. Yüz ifadesi şoktan tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Neredeyse kendini beğenmiş bir ifadeye. Pembe kısa kollu gömleğinin altından pazusundaki bir dövme görünüyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Saçlarımın yüzüme düşmesine izin vererek onun görüşünü engelledim.

Sırıttıyor. *Sırıttıyor.* "Bennet, değil mi?"

Adım onun ağzından çıkınca kulağa çok aptalca geliyor. Her zaman nefret etmişimdir. Kendimi ergen bir çocuk ya da tröst fonu dangalağı bir finansçı gibi hissettiriyor ki annemin bana bu ismi verirken niyetinin bu olmadığını biliyorum.

"Hayır." Sesim gırtlığım blenderdan geçirilmiş gibi çıkıyor. "Benim adım Andy. Hoşça kalın." Bir kaçış rotası belirlemeye çalışıyorum ama kapının pervazına gelişigüzel yaslanması ve vücudunun talihsiz iriliği yolumu kapatıyor. Planladığımız buluşmadan bunca saat sonra neden burada? Neden caddenin karşısına geçti ve benim gittiğim restorana döndü?

"Bak *Andy*," diye alay ediyor, sahte ismimin etrafında tırnak işareti yapıyor. "Eğer benimle çıkmak istemiyorsan bunu söyleyebilirdin."

"...uh..." için geç kaldım. , *Bennet. Bir şeyler düşün. Herhangi bir şey.*

"Vaftize geç kaldım." *Vaftiz* mi? ne lan? "Gerçekten mi? Çarşamba günü-"

"Gitmem gerek."

Kendimi onun koluyla kapı arasındaki kemerden içeri sıkıştırıyorum ve yemek odasına dökülüyorum.

Banyonun floresan ışığına kıyasla mekân neredeyse zifiri karanlık ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Yemek alanına serpiştirilmiş, minik kibritler gibi kırmızı ve turuncu renkte parlayan eski moda fener tipi aydınlatma armatürleri var. Masalar birbirine o kadar yakın ki, bırakın benim gibi sarhoş bir aptal, ayık bir insan için bile yerde gezinmek zor olurdu.

Karanlığın içinde ilerlerken, bana fazla servis yapan sarışın barmene çarpıyorum. Biz çarpışırken bar masasındaki masum bir beyefendiye bir bardak kırmızı şarap uzatıyordu. Durup özür dileyecek vaktim yok ama adamın göğsüne kan gibi sıçrayan şarabın korkunç görüntüsünü yakalayacak kadar uzun süre arkama bakıyorum. Barmen kemerinden bir bez parçası çıkarıp adamın göğsünü silerken bana küfrediyor ve enkazımı ıslatıyor. Tabii ki üzerinde bembeyaz bir düğme vardı. Neden giymesin ki?

Sonunda kapıya ulaşıyorum ve çılgınca çekip açmaya çalışıyorum ama yerinden kımıldamıyor. Hareket etmiyor. *Yüce Tanrım, neden ben? Neden cezalandırılmak zorundayım? Bunu hak edecek ne yaptım?* Kalbim çarpıyor, alnımdan ter damlıyor. Arkamda bir beden hissediyorum, sıcaklığı sırtımı ısıtıyor. Bir kol sağ omzuma uzanıyor, pembe bir gömleğin altından bir dövme görünüyor. Kapıyı hafifçe itiyor. Karşı koymadan açılıyor.

Arkamı döndüm, bir kez daha Henry adında bir adamla kapı arasında sıkışmıştım.

"Bu bir itme."

İkinci Bölüm

I' Kendimi hiçbir zaman çok çevik biri olarak görmedim, ama L'italiano'dan kıcımlı ne kadar çabuk çıkardığım ve metroya kadar. Tüm bu gecenin tek kurtarıcı lütfu, şehir merkezine giden bir tren için çok fazla beklemek zorunda kalmamış olmamdı. Şimdi B vagonunda, kucağında uyuyan bir çocuk olan bir kadının karşısında oturuyorum. Tren istasyondan uzaklaşırken şakaklarıma masaj yapıyorum, aşağılanmışlığı bedenimden atmaya çalışırken dizlerim koltuğumda zıplıyor. Karşımdaki kadına bakıyorum, o da hızla gözlerini kaçırıyor. Kucağında uyuyan bebeği göğsüne yaklaştırıyor ve çocuğu alnından öpüyor. Bir sonraki durakta kaçınılmaz olarak koltuk değiştirdiğinde çok alınmamayı aklıma not ediyorum - lağım gibi koltuğumdan ve biraz akli dengesi bozuk görüldüğümünden eminim.

Asla kendim olmak istemiyorum ama bugün özellikle bu metro koltuğunda eriyip gitmek ve yepyeni bir hayatla yeni bir bedende uyanmak istiyorum. Ama ne yazık ki. Her zaman olduğu gibi Bennet Marie Taylor olarak uyanıyorum ve metro anonsçusunun bozuk sesiyle kesinlikle benim olmayan bir durağı çağırarak uyanıyorum.

Columbus Circle ile 125. Cadde arasında bir yerde uyuyakalmış olmalıyım. Gözlerim ağırlaştı ve doldu, gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Metroda ağlayana kadar gerçek bir New Yorklu olmadığınızı söylerler, ama ben gerçek bir New Yorklu olarak görülmeyi hiç umursamadım.

Sürgülü kapılardan sendeleyerek geçip karanlık istasyona giriyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum. Bronx'taki diğer istasyonlar gibi kokuyor: bayat, terli ve ekşi. Rayların üzerine işeyen bir adamın popo çatlağıyla göz göze geliyorum. Midem bulanıyor. Bu şehirde sınırlar yok.

Tam olarak nerede olduğumu anlamak için istasyonu tarıyorum, ta ki bir tabela görene kadar - YANKEE STADI. Yankee Stadyumu'ndayım. Harlem'deki evimden aslında çok uzakta olmadığımı ve tek yapmam gerekenin ters yöne giden D'yi yakalamak olduğunu ve birkaç durak sonra evde olacağımı fark etmek beni rahatlatıyor.

MTA uygulamamı kontrol etmek için gözlerimi istasyon tabelasının üzerinde sıçrayan hamamböceğinden ayırıyorum. Bir sonraki şehir içi treni yirmi dokuz dakika sonra gelecek.

Evet. Sonunda bir beyzbol stadyumu için koparılan yaygaranın nedenini görmek için iyi bir zaman gibi görünüyor. Sam'in en sevdiği beyzbol stadyumu.

Sendeleyip bileğimi burkmamaya dikkat ederek metro merdivenlerini tırmanıyorum ve serin gece havasına çıkıyorum. Stadyum, seçtiğim metro çıkışının karşısında, bu yüzden küçük yürüme sinyali alana kadar bekliyorum ve sonra caddenin karşısına geçiyorum. Uyuyan deve yaklaşırken nefesimi tutuyorum ve kaldırımdaki ayaklarıma bakıyorum, neredeyse tam altına girmeden önce ona bakmanın bir şekilde deneyimi mahvedeceğinden korkuyorum. Onun soğukkanlı varlığını üzerimde hissettiğimde duruyorum, nefes alıyorum ve yukarı bakıyorum.

Ve

yukarı.

Ve

yukarı.

Hava karanlık ama tabela o kadar parlak ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Çok büyük. Hayal ettiğimden daha büyük. Erkeklerin dövüşmeye geldiği yirminci yüzyıl Colosseum'u gibi. Gerçi Sam oynarken oyun daha çok bir dansa benziyordu: narin, zarif ve incelikli.

Yankees onun favori takımıydı. Her yaz bir kez maçlarını izlemek için babasıyla birlikte Jersey'den trene binerdi. Onu yedi yaşında, burada durmuş devasa anıta bakarken hayal ediyorum. Bir yandan babasının elini tutuyor, bir yandan da ters çevrilmiş bir vuruş kaskından Dippin' Dots yiyor. Pembe yanaklarına şeker ve kir bulaşmış, kumlu sarı saçları rüzgârdan dağılmış. Onun o yaşlardaki fotoğraflarını görmüştüm, neşe içinde büyüyordu. Bir heykel gibi hareketsiz duruyorum, yükselen stadyuma bakıyorum, aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissediyorum. Saatler gibi gelse de dakikalar geçiyor.

Mayıs ayının sonunda hava beklediğimden daha soğuk. Bir esinti saçlarımı yüzüme savururken titriyorum. Soğuk beni gerçekliğe geri götürürken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Ne kadar zamandır burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve şimdiye kadar trenimi kaçırmış olabilirim. Şehrin yeraltı tünellerine geri dönüyorum, trenime birkaç saniye farkla yetişiyorum ve Harlem'de ortaya çıkıyorum.

Beşinci katta oturuyorum ve en tepeye ulaştığımda nefes nefese kalıyorum. Sonya'nın uyuyor olması için Tanrı'ya dua ediyorum, böylece onu zor nefes alışımın sesinden ve L'italiano banyo ziyaretimin kokusundan kurtarabilirim. Doğrusu, Sonya beni bundan çok daha kötü gördü - birbirimizi garip ortaokul günlerimizden beri tanıyoruz - ama New York'ta yaşamak beni beklemediğim şekillerde soydu. İçimdeki duygusal, karışık duyguların küçük dairemize akmasına ve onu yavaşça boğmasına izin vermemek için her şeyi yapmam gerekiyor. Bu yüzden ilişkimizi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Güvenli bir şekilde mesafeli. Sonya burayı seviyor. Evini buldu. İnsanlarını buldu. Ben ise bir zamanlar tanıdığı arkadaşının hayaletim, dairesine musallat olmuşum ve ona yaklaşan herkese, hatta en eski arkadaşıma bile bir zebani gibi bağıriyorum.

Çantamın karanlık çukuruna uzanıyorum, sakız paketlerini, Sour Patch Kids tozlarını, yara bantlarını, bozuk paraları ve iki çift güneş gözlüğünü karıştırıyorum, ta ki parmaklarımı anahtarlığıma geçirene kadar.

Kapının kilidini açtım ve sessiz bir dua ettim. *Lütfen, eğer yukarıda bir tanrı varsa, Sonya uyuyor olsun.*

Oturma odasına girdiğimde, guguklu saatin içindeki bir kuş gibi kanepeden fırlıyor.

"Nasıldı?" diye soruyor, kapıya doğru sürünerek. İrkildim. *Öldür beni.*

"Ben gitmedim." Ayakkabılarımı tekmeleyip geçiyorum. "Hazır değildim."

Başını eğiyor, kaşları derin endişe dolu gözlerinin üzerinde kırışıyor. "Olamaz," diyor. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Alnımı ovuyorum ve bir bardak su doldurmak için mutfığa geçiyorum.

O da hemen arkasından geliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bundan bahsetmek mi? Hayır. Sonsuza kadar unutmak istiyorum. Başımı sallıyorum. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Hepsi bu."

Yüzümü ona dönüyorum, iri kahverengi gözleri bana sabitlenmiş. Bana, rastgele bir yere kutu içinde bırakılmış terk edilmiş bir kedi yavrusuna bakar gibi bakıyor. Benim için endişeleniyor. Benim için hep endişelenir.

On altı yaşındayken birbirimize çok benzerdik, ailesi bizi yakalayıp okula geri götürene kadar her Çarşamba öğleden sonra Starbucks'a gitmek için fen dersinden kaçardık. Her kış bana bir şapka örerdi ve ben de CD'ler giderek demode olsa bile ona seveceğini bildiğim eski şarkılardan oluşan bir karışık kaset vererek iyiliğine karşılık verirdim. O zamanlar aptaldık. Artık nasıl aptal olunur bilmiyorum.

"Seni tetiklemek istememiştım," diyor küçülerek.

"Her şey yolunda," diyorum ona, öyle olmasa bile. "Ben iyiyim," diyorum, iyi olmasam da.

"Konuştuklarımız hakkında hiç düşündün mü?" diye soruyor, göz temasından kaçarak. "Yani-"

"Evet," diyorum kollarımı kavuşturarak. Son birkaç aydır Pennsylvania'ya geri dönme fikrini düşünüyordum. New York'a çok özel bir nedenden dolayı taşındım, o başarısız olduğum bir şey. Eğer o tek şeyi yapamayacaksam, hala burada olmamın ne anlamı var? Sonya'nın endişesinin iyi niyetli olduğuna eminim. Ama ben taşınırsam, kız arkadaşı kolayca taşınır ve kirayı paylaşır. Bensiz de iyi olurdu. "Henüz bilmiyorum," diyorum ona. "Hâlâ düşünüyorum."

"Tamam," diyor, ağırlığını değiştirerek. Bir süre sonra yatak odasına doğru yürümek için dönüyor. Tam oraya vardığında duraksıyor ve bir anlığına beni aşağı yukarı süzüyor. "Bana ihtiyacın olursa buradayım Bennet. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum." Başımı salladım ve biraz su içtim. "İyi geceler, Sonya." Hem bardağımı yeniden doldurmak hem de bana acıma, kızgınlık ve endişe karışımı bir duyguyla baktığını görmemek için bedenimi lavaboya doğru çeviriyorum.

Musluktan akan suyun bardaktan çıkıp parmaklarımın üzerinden akmasına izin verdim. Bir zamanlar birileri bana şehirdeki suyun mikroskobik karidesler olduğunu söylemişti, ama umursadığımı sanmıyorum. Su bardağımda küçük karidesler hayal etmek beni gülümsetiyor.

Kafamı kaldırdığımda Sonya ortadan kaybolmuştu.

Keşke hâlâ onun hatırladığı, onunla ve annesiyle birlikte kek pişirmeyi seven kız olabilseydim. Sevimsiz filmleri, laser tag oynamayı ve maceralara atılmayı seven kız. Ama bu, vücudumdaki her atomun şu an olduğum kişiye dönüşmesinden önceydi.

Yarınki akşamdan kalmalığı uzak tutmasını umarak bir bardak suyun geri kalanını yudumluyorum.

Neden Rosencrantz & Guildenstern'e gitmemiş, karmaşık kokteyller hazırlamamış ve Henry adında bir adamla anlamsız bir sohbet yapmamıştım? Neden bunun yerine bütün bir akşamı kendimi cezalandırarak ve duygularımı parasını ödeyemeyeceğim şarap ve makarnayla yatıştırarak geçirdim? Bunu anlamıyorum ve eğer anlayabilseydim, sanırım hayatın sırrını çözerdim. Dünyadaki en güçlü kişisel gelişim gurusu olurdum ve *Anksiyeteniz Yok, Bu Sadece Kafanızda Çılgınca Şeyler Yapmanıza Neden Olan Uydurma Bir Şey!* başlıklı bir kitap yazarak milyonlar kazanırdım ve günlerimi Yunanistan'da bir villada hiçbir şey için endişelenmeden geçirirdim. Hayatımı yaşar ve soru sormazdım.

Günlerimin çoğu soru sormakla geçiyor.

Sonya kahve yapmak için mutfığa geldiğinde neden saklanıyorum? Neden ona karşı daha nazik olamıyorum?

Neden tek bir mesaj için günlerce kafa yoruyorum?

Neden o adam beni çağırdı?

Neden o adam beni çağırmadı?

Neden sıradan bir randevuya

çıkamıyorum? Neden yatağımdan

çıkamıyorum?

Yatak odamın kapısının ardında güvende olduğumda gömleğimi çıkarıyorum ve aynadaki yansımasından ürperiyorum. Sütyen askısı çizgilerinden kaçınmak için Sonya'nın beni yapışkanlı bir sütyen giymeye zorlamasına izin verdim ve sütyen meme uçlarımdan birkaç santim altından güneye göç etti. Sıyırıp çıkarıyorum ve yapışkan kısmına dokunuyorum. Ter boncukları başparmaklarımı yalıyor. İğrenç.

Karanlık, dağınık odamı tararken eşofmanlarımı giyiyorum. Kıyafetler parke zemini kaplıyor. Asla açmayacağım kitaplar her yeri kaplamış. Yatağım toplanmamış ve dudak nemlendiricileri, makyaj temizleyicileri, iç çamaşırları ve çoraplarla dolu. Burası benim mabedim, sığınağım ve ben onu çöplüğe çevirmişim.

Kendimi yatağa bırakmadan önce, bugün hayal kırıklığına uğrattığım tüm insanları zihnime not ediyorum.

Sonya.

Sarışın barmen.

Şarap lekeli gömlekli adam. Sam.

Ben.

Henry.

Yorganımın altına girdiğimde, artık en az sekiz saat boyunca insanlarla etkileşime girme riskim yok ve sadece bu düşünce bile beni derin ve huzurlu bir uykuya daldırmaya yetiyor.

Üçüncü Bölüm

I Bekar, arkadaşsız ve yönsüz bir hayatın, taşındığımda hayal ettiğim gibi bir hayat olmadığını söylemek hafif kalır.

New York'a. Üniversitedeyken Sam'in bizim için bir hayali vardı. Yukarı Batı Yakası'nda küçük bir daire kiralayacak, Zabar'da alışveriş yaparak, Central Park'ta yürüyüşe çıkarak ve Cumartesi günleri Yankee maçlarına giderek yaşlanacaktık. Her zaman geleceğimizi burada gördüğünü söylerdi, müzelerin ve tiyatroların olduğu, kültürün her tuğlaya işlendiği yerde. Benim küçük bir kasaba için fazla büyük olduğumu, birlikte dünyayı ele geçireceğimizi söylerdi. Birlikte geleceğimizi, çocuklarımıza ne isim vereceğimizi, onun burnuna mı yoksa benim gözlerime mi sahip olacaklarını hayal etmeyi seviyordum. Ama New York'ta yaşayacağımızı hiç hayal etmemiştim. Bu hayal sadece ona aitti.

Her şeye rağmen denemeye karar verdim. Ama şimdi buradayım ve hayatım onun hayal ettiğine hiç benzemiyor. Müzelere gitmiyorum. Tiyatroya gitmiyorum. Bu üzücü, acınası ve yalnız bir durum ve bunun için uygun olduğumu sanmıyorum. Ve eğer buna uygun değilsem, burada ne işim var?

Sonya ile paylaştığım daire çok küçük. Çok fazla köşe bucak yok ama her biri ağzına kadar tencere ile dolu. French press'im buzdolabının üstünde, ekmek kızartma makinemizin ve el mikserimizin yanında duruyor. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda durmam gerekiyor.

Buzdolabımızın önüne yapıştırılmış sadece birkaç eşya var. Shakespeare'in bir resmi, bir dizi manyetik şiir, Sonya'nın kuzeninin mezuniyet partisi için bir davetiye ve düğün için bir save-the-date. Düğün.

Gelin ve damadın ebeveynleri, Alexandra Chase ve Theodore Brightwood'un birlikteliğine tanıklık etmeniz için sizi ve bir misafirinizi içtenlikle davet ediyor. Lütfen kutlama tarihimizi kaydedin: 15 Eylül.

Kabartmalı kartpostalın kenarlarını çiziyorum. Alexandra burada Sam'e benziyor. Gülümsemesinde birazcık.

Dün gece Henry ile konuşurken onun takma adını sahte isim olarak kullandığımı fark ettim. Tarih kartında Alexandra yazıyor ama benim için o Andy. Sam'in küçük kız kardeşi ve benim en iyi arkadaşım.

Resimdeki çift bir lale tarlasında duruyor. Andy'nin saçları nektarin kırmızısı, Theo'nunkiler ise meyan kökü kadar koyu. Andy'nin çok güzel bir gelin olacağını biliyorum ve Theo ile ilk tanıştığım andan beri onu sevdiğini biliyorum. Sanırım *güçlü çift* ifadesini kullanmak için uygun bir zaman olsaydı, bu Andy ve Theo'ya atıfta bulunmak olurdu.

Kartı ters çeviriyorum, böylece resim buzdolabına bakıyor. Bu şekilde ona bakmak ve eski arkadaşımın artık neredeyse bir yabancı olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıyorum. Hayatlarımız birbirinden koptu ve artık neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Andy'yi son gördüğümde ne olduğunu hatırlamıyorum. Ona söylediğim son çirkin şeyi.

Paslı çaydanlığımıza su doldurup ocağın üzerine yerleştiriyorum ve Sonya'nın kız arkadaşının kahve dükkanından aldığım kahve telvesini French press'ime dolduruyorum. Ceviz kokusu ciğerlerime hayat veriyor.

Sonya SoHo'da bir kuyumcуда dokuzdan beşe çalışıyor, bu yüzden yalnız olduğumu biliyorum. Son sınıf atlama günü tişörtümü değiştirme, sütyen giyme ya da pantolon giyme zahmetine bile girmiyorum. Kısa saçlarım her türlü garip yöne doğru uzanıyor ve dudağımın kenarında küçük beyaz bir salya lekesi var. Sam sabah beni nasıl çekici bulmuş olabilir ki? Beni eve Sindirella gibi götürür ve kötü üvey kız kardeşin yanında uyanırdı. Yine de, dönüp beni öper ve güzel olduğumu söylerdi.

Yıllardır kendimi güzel hissetmemiştim.

Sam beyzbol antrenmanı sabahları bana Quik Mart'tan kahve getirirdi. Sulandırılmış sade kahve ve çiğnenmiş simit kokusuyla uyanırdım ve daha gözlerimi açmadan sevildiğimi anlardım. Sam'i düşündüğümde aklıma o sabahlar geliyor. Her üniversite öğrencisinin kokabileceği gibi kokardı, biraz küflü ve hafif terli, ama daha tatlı bir şeyle karışık, vanilya belki, ve her zaman Quik Mart kahvesi.

Annem benimle ilgilenecek Sam gibi sabırlı biri olduğu için şanslı olduğumu söyledi. Her zaman anksiyeteye ve hatta bazen depresyona eğilimli olmuşumdur, ancak bunun etkisi çok daha sonra ortaya çıktı. Sam'den sonra. Üniversiteye döndüğümde bu tür şeylerle kendi başıma başa çıkabiliyordum. Hiç kolay değildi ama şimdiki gibi de değildi. Sam bir merhem gibiydi. Onunlayken daha odaklanmış, daha dengeli oluyordum. O çok huzurlu bir insandı, oysa benim içimde her an bir kasırga kopuyordu. İnanılmaz derecede farklıydık ama şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı. Bir süre için işe yaradı.

Çaydanlıktan gelen düdük kafatasımda bir delik açıyor ve onu prese doğru eğiyorum. Kahvenin içmeye hazır hale gelmesi için on dakika daha bekleyeceğime inanamıyorum ama New York'a taşındığımda French press kullanan biri olacağım konusunda ısrar etmiştim. Kahveyi seviyorum ama kendime karşı dürüst olsaydım, Quik Mart'tan aldığım kahveyi daha çok tercih ettiğimi kabul ederdim.

Kafam çimento doluymuş gibi hissediyorum. Daha fazla bekleyemem. Telveyi cam kabın dibine bastırıyorum ve kendime bir fincan dolduruyorum. Kesinlikle çok zayıf ama umursamıyorum.

Kupamı mutfak kadar dağınık olan oturma odasına götürüyorum. Otururken gri futonumuz ağırlığının altında sarkıyor. Önümde 149. Cadde'nin köşesinde bulduğumuz yontulmuş siyah boyayla kaplı berbat bir sehpa duruyor ve HomeGoods'tan aldığımız birkaç soyut tuval baskısı ve Sonya'nın ikinci el mağazasından aldığı bir parça bej makrome dışında duvarlar çoğunlukla çıplak. Küçük bir televizyon sehparamız (yine sokaktan bulduğumuz), mavi bir halımız ve yemeklerde kullandığımız birkaç uyumsuz tepsimiz var. Buradaki hiçbir şey çok ağır değil - ağır mobilyalar çok kalıcı, çok ciddi, bu yüzden her şey

Burası ucuz ve hafif ve kaçınılmaz olarak taşındığımızda burada olduğumuza neredeyse hiçbir kanıt bırakmayacak.

Telefonumu kontrol ettim. Andy Chase'den bir mesaj.

Merhaba Bennet. KitchenAid için çok teşekkür ederim! Partiye gelemediğin için çok , ama hepimiz düğüne geleceğini umuyoruz. En kısa zamanda bana haber ver.

Mesajı kapatıyorum. KitchenAid'i satın almak banka hesabımı neredeyse kuruttu, ama onun için almalıydım, özellikle de düğününe gitme düşüncesinin beni fiziksel olarak hasta ettiğini ve suçluluk duygusunun beni canlı canlı yediğini düşünürsek. Andy ve Theo'nun düğünü mükemmel olacak, tıpkı mevsimsiz bir şekilde erken gelen bahar temalı düğün partileri gibi. Theo Los Angeles'ta başarılı bir eğlence avukatı ve maaşı Chase ailesinin parasıyla birleşince Andy'nin planladığı abartılı düğünün masraflarını kesinlikle karşılayacaktır. Ünlü şefler tarafından yapılan pastalardan, ünlü butikler tarafından düzenlenen çiçeklere ve nedimelerin bale terliği tırnak cilasına kadar her ayrıntı zarif ve modern bir zevkle hazırlanacak. Ufukta turuncu ve mor gün batımları ve dergilerde yer alacak kadar muhteşem insanlarla narenciye kokulu bir Los Angeles rüyası olacak. Andy hiçbir şeyi şansa bırakmayacak ve sonuçlar onun özenli çabalarına değecek. Hafta sonu çok güzel olacak. Ve ben perişan olacağım.

Ona sonra cevap veririm.

Programımı kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Saat ikide vardiyam var. O saatten önce bir market alışverişi yapabilirim.

Merakımdan Google'a *Yankee Stadyumu* yazdım. Dün gece altında durduğum stadyumun Sam yedi yaşındayken bile var olmadığı ortaya çıktı. O anı tamamen yanlış hayal etmişim.

Harika.

New York'ta bulunulabilecek en kötü yeri bildiğinizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Şüphesiz ki burası Yetmiş İkinci Cadde'deki Trader Joe's. Manhattan'ın üst yarısının tamamı her an bu iki katlı markette toplanmış gibi görünüyor ve bugün de durum farklı değil. Açık burunlu ayakkabılar genel olarak New York'ta güvenli değildir, ancak özellikle de sıkışık NYC marketlerinde değil. Geçen yaz bir kadın alışveriş arabasıyla ayağımın üzerinden geçti ve ayak tırnağım ikiye ayrıldı. Acı içinde çığlık atma cesaretini gösterdiğimde, sadece gözlerini devirdi ve gnocchi'ye doğru ilerlemeye devam etti, beni ve zavallı ayak parmağımı Two-Buck Chuck'ın yanında kanamaya bıraktı.

Bir sepet kaptım ve yürüyen merdivenlerden mağazaya indim.

Sepetimi çoğunlukla abur cubur ve dondurulmuş yemeklerle dolduruyorum, çünkü hazırlayabildiğim tek şey bu. Ödeme sırasına geldiğimde, bir uç kapağa yerleştirilmiş bir paket sakız ve bitter çikolatalı fıstık ezmesi kapları alıyorum.

Kasiyerim en fazla on dokuz yaşında görünüyor, saman sarısı saçları ve ergenlik sivilceleri var. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun kirpiklere sahip. Erkeklerin hayatı kolay, tüm güzelliklerle doğuyorlar ama hiçbir güzellik standardı yok.

"Hey," diye cıvıldıyor. "Her şey yolunda mı?"

Ağır sepeti tezgâhın üzerine koyup başımı sallıyorum. Bu nefret ettiğim kısım, açıkça sosyal etkileşim olması gerekirken aramızdaki sohbetin bir tuğla gibi düşmesi. Tuğlanın yere düşüp parçalanmasına izin vermesi ve bir yorumla ya da Tanrı korusun bir soruyla onu kaldırmaya çalışmaması için dua ediyorum. Sepetim teker teker boşalırken ve kahverengi kâğıt torbalara yeniden doldurulurken nefesimi tutuyorum.

"Toplamınız 189.45 dolar olacak. Hazır olduğunuzda kartınızı takabilirsiniz."

Korkuyorum. Bunu karşılayamam. Yemek paramın çoğunu dün gece harcadım. Ama şimdi bırakıp kaçmak çok utanç verici olurdu, bu yüzden cüzdanımı aramak için çantamı karıştırıyorum. Normal cebimde olmayınca durakladım. Tuhaf. Çantamın dibindeki rastgele ıvır zıvırı karıştırıyorum ama bulamıyorum. *Kahretsin.*

"Özür dilerim, bir saniye," diye mırıldanıyorum.

Çantanın astarında kocaman bir yırtık olduğunu hatırlıyorum. Bazen eşyalar orada kayboluyor. Cüzdanım orada olmalı.

Kasiyer gülümseyerek başını eğiyor. "Apple Pay'iniz var mı?"

Elbette Apple Pay'im yok. Sonya birkaç ay önce kurmasına izin vermem için bana yalvardı ama zahmet edemedim.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diye hayıflanıyorum.

Elimi çantamın dışıyla astarı arasındaki deliğe sokup etrafı yoklarken gülümsemesi solmaya başlıyor. İki uyumsuz küpe ve bir yemek nanesi buluyorum ama cüzdan yok.

"Özür dilerim, cüzdanımı evde unutmuş olmalıyım."

Sanki onları alıp kaçacakmışım gibi çantaları tutuyor. "O zaman bunları sana veremem. Üzgünüm."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Kendimi Trader Joe'nun donmuş yasemin pirinci kadar küçük hissetmeme neden olan küçümseyici bir gülümsemeyle bana bakıyor.

" değil. Ben... Ben gidiyorum." Mahcup bir şekilde oradan çıktım. Sokağa yuvarlanırken cüzdanımın tam olarak nerede olduğunu bildiğimi fark ettim.

East Village'daki L'italiano'nun banyo katında.

Dördüncü Bölüm

GOd, biraz ara verebilir miyim lütfen? Sanki son on iki saat içinde meydana gelen tüm olaylar, felaketten sonra suda oluşan dalgalar gibi.

Dün geceki göbek fiyaskosu ve birlikte beni boğmaya çalışıyorlar. O berbat restorana geri dönmek zorunda olduğuma inanamıyorum. Aptal cüzdanın hala orada olup olmadığını öğrenmek için onları birkaç kez aradım ama tabii ki hat meşguldü ve telesekreterleri yoktu. Ne tür bir restoranın telesekreteri olmaz ki?

L'italiano gece yarısına kadar açık, yani umarım yemek vardiyamdan sonra cüzdanımı alabileceğim. Şansım varsa, uzaylı bir yaşam formu oradaki tüm çalışanların hafızasını silmiş olacak ve kimse beni hatırlamayacak.

Büyük bir şehirde hiçbir becerisi ve yönü olmayan bir kadın olarak, doğal olarak geçici oluyorum. Bazen yemek servisi yapıyorum, bazen sokaktaki insanlara kartpostal dağıtıyorum, bazen sosisli sandviç gibi giyinip Whole Foods'taki yuppilere küçük kaplarda çeşni dağıtıyorum. Tüm bu işlerin gereklilikleri aynı: kişiliğinizi soyun ve size söyleneni yapın.

Servis personelinin ön girişi kullanmasına izin verilmediği için New York Athletic Club'ın yükleme giriyorum ve ceketimi mutfak kapısının yanındaki askıya asıyorum. NYAC eski parası olan insanlar içindir. Antika kupa kutularından ünlü sporcuların büstlerine kadar her şeyin bir tarihi var. Burası zengin kokuyor bile. Bir sürü ağır mobilya var.

Burada birkaç kez çalıştım. Yorucu olabiliyor, ancak ücret asgari ücretin çok üzerinde ve buradaki personelin çoğu berbat değil. Bir keresinde bir aşçı bana patates püresi ve kavrulmuş etle dolu bir tabak fileto mignon

Vardiyamdan sonra eve götürmek için havuç ve sos aldım ve bu beni sonraki iki gece boyunca doyurdu. Yönetim görmediği sürece genellikle bedavaya yiyebiliyorum, bu da iyi bir şey çünkü hayatım kocaman utanç verici bir şaka ve bugün market alışverişi yapamadım.

Bu öğleden sonra süper seksi siyah Dansko terliklerimi tercih ettim. Eskiden işe gelirken yarı prezentabl görünmeye çalışırdım, ancak sekiz saatinizi ayakta geçirmek zorunda olduğunuzda sevimli ayakkabılar eklemlerinizi için iyi değil. Ayrıca, NYAC'de katı bir üniforma var ve bu üniforma siyah ayakkabılar, beyaz yakalı bir gömlek, mekan tarafından sağlanan bordo bir ceketin altında siyah pantolon ve altın bir papyon içeriyor. Bugün bana verilen ceket üzerime tam oturdu. İsim etiketinde ANYA yazıyor. Elbette, Anya olabilirim.

"Geç kaldın," diye bir ses kulağımı tırmalıyor. Bu baş garson ve olağanüstü pislik Bay Kirk. Evet, ona sadece soyadıyla hitap etmemiz isteniyor.

Cılız vücudu ve dar yüzü üzerimde yükseliyor, elleri kalçalarında, dudakları gergin. Eğer bir örgü şişi canlanıp insanlara emir vermeye başlasaydı, bu Bay Kirk olurdu.

"iki oldu. Buraya beş dakika önce geldim," diye veriyorum.

Siyah gözleri üzerime dikildi. "Yani ikiye kadar çalışıyor olman gerekiyor. Kapının önünde dikilip kaybolmuş gibi görünmemelisin."

"Bana henüz bir görev bile verilmedi. Etkinliğin hangi odada olduğunu bilmiyorum."

İnce, çatlak dudakları düz bir çizgi oluşturuyor. "Burada kaç etkinlik ?" diye soruyor kararlılıkla.

"Bilmiyorum, on falan mı?" Boynumdaki cızırtılı papyonu çekiştiriyorum.

Kirk kollarını kavuşturur. "On olaydan sonra her adımda ne yapacağının söylenmesine mi ihtiyacın var? Elini tutmam mı gerekiyor? Bu kadar mı?"

"Hayır, efendim." Kirk'ün gözleri bana dikiliyor. "Ben gümüş takımları parlatmaya başlayayım," diye mırıldandım.

Evet. Buradaki çalışanların çoğu berbat değil.

"Güzel. Bir daha geç kalma," diyor, sesi genizden ve . Başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

Dangalak.

Bir çizgi roman kötü adamı gibi vınlayarak uzaklaşıyor.

Mutfak bir labirent gibidir. Yüzölçümüne göre ölçtüğünüzde muhtemelen büyüktür, ancak tüm insanlar, tabaklar, çeşni sürahileri, ürün kutuları ve alanı kaplayan endüstriyel aletlerle bir küvet kadar küçük hissettiriyor. İçeri girdiğimde sarımsak ve soğan kokusu ağzımı sulandırıyor.

Bir kutu gümüş çatal bıçak takımı, temiz bir mutfak bezi ve bir bardak soda alıyorum. Boş bir köşe bulup parlatmaya başlıyorum. Batır, sil, kurut, kenara koy. Daldır, sil, kurut, kenara koy. Her çatal ve bıçak pırıl pırıl olana ve beynimin sesleri hiçliğe karışana kadar parlatmaya devam ediyorum.

- - -

Vardiyamı bitirdiğimde havada ince bir sis vardı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk olan türden bir gece. Gömleğim yağmurdan mı yoksa terimden mi sırtıma yapışıyor anlayamıyorum. Şehir merkezine giden trene yetişmek için caddenin karşısına geçerken ceketimin koluyla alnımı siliyorum. Midem gurulduyor. Bay Kirk beni bir tabak cordon bleu tavuk alırken yakaladı ve geri vermek zorunda kaldım. Bordo ceketimi ve papyonumu kapının yanındaki sepete atarken, beni kovduracak bir şey söylememek için kendimi zor tutarak tabağı çöpe atmasını izledim.

Ben L'italiano'ya gittiğimde saat 10 olacak, yani akşam yemeği telaşından çok sonra, ancak bazı başıboş masalar olabilir. Umarım az bir tantanayla girip çıkabileceğim kadar hareket olur ama birinin dikkatini çekmek için saatlerce beklemek zorunda kalacağım kadar değil.

Rayların gürültüsü ve gıcirtısı arasında kondüktörün "Delancey Caddesi" diye seslendiğini duyana kadar F treniyle altı durak aşağı iniyorum. Korkumun bir anıtı olan Rosencrantz & Guildenstern'i geçiyorum. Kapılar benimle alay ediyor. Benimle alay ediyor. L'italiano'nun sıcak ısıltısına doğru caddeyi geçerken, *siktirin gidin kapılar*, diye düşünüyorum. *Canınız cehenneme ve temsil ettiğiniz her şey.*

Cüzdanımdaki tüm kartları iptal edip eve dönmek benim için çok daha kolay olurdu, ama korkumun beni bu şekilde tutmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

üzerimdeki gücü. Sonunda kapıyı açana kadar elimi demir kapı kolunda gezdiriyorum.

Restoranı incelerken havada tereyağlı ekmek ve limon kabuğu rendesi kokusu dolaşüyor. Yemek salonunda insanlarla dolu iki masa ve barda oturan bir çift var - bunun dışında mekan boş. Çift çok *samimi* bir kucaklaşmayla birbirlerine yapışmış durumda. Adam neredeyse parmaklarını kadının ağzına sokmuş.

Bara gidiyorum ama bir tabureye oturmuyorum. İçki içmek için kalıyormuş gibi görünmek istemiyorum. Bunun yerine bara yaslanıyorum ve yüzümü telefonuma gömerek meşgul görünmeye çalışıyorum. Gerçekten acınası bir durum. Saatlerdir kimse bana mesaj atmadı ve buraya gelirken Instagram akışındaki tüm güncellemeleri tüketmişim, bu yüzden Andy ve Theo'nun ortak düğün partisinden bir fotoğrafı incelemek zorunda kaldım. Andy üniversitedeyken her zaman gelin ve damadı düğün partisi için ayırmanın aptalca ve cinsiyetçi olduğunda ısrar ederdi çünkü çoğunlukla mutfak aletleri ve ev eşyaları alacaklardı ve *yirmi birinci yüzyılda bu hediyelerin sadece gelin için olması kesinlikle saçma* olurdu. *Damadın ev işi yapmasını beklemiyor muyuz?*

Onu tanıdığımdan beri evlenmek istiyor ve Pazar sabahları kablolu yayında başka bir şey yokken ve Sam beyzbol antrenmanındayken *Four Weddings*'i izlemeye başladığından beri düğün endüstrisi hakkında güçlü fikirleri var. *Ben evlendiğimde nedimleri ve sağdıçları ayırmayacağım çünkü Sam'in yanımda olmasını istiyorum. Ve siz ikiniz evlendiğinizde, ikinizin de partisinde olsam iyi olur. Baş nedime ve sağdıç olacağım.*

Alt dudağıımı ısıırıyorum, acıyı bu anıyı bir kenara atmak için kullanıyorum. Bu ifadenin kaybolan potansiyelini. Sam ikimizin düğününde de olmayacak.

Hadi, Bennet. Bir arada tut.

Sonunda yanımdaki soft-core porno duruyor ve çift karanlık sokağa doğru ilerliyor, adamın kolu kadını vücuduna doğru çekiyor. Burada garip bir şekilde durup Instagram akışımı yenilerken saatler geçiyormuş gibi hissediyorum. Böyle bir hizmetle nasıl para kazanmayı umuyorlar? Para ödeyen bir müşteri olabilirdim.

Tam pes edip numaramı, bulurlarsa beni aramaları için bir notla birlikte host standına bırakmak üzereyken cüzdanım önümdeki barın üzerine kayıyor. Gözlerim kişinin parmaklarının izini takip ederek bileğine, açık kahverengi saçlarla tozlanmış ön koluna, pazusuna ve kısa kollu gömleğinin altından görünen dövmesine kadar gidiyor.

Henry.

"Şey," diyor kaşlarını kaldırarak, "*seni* bir daha göreceğimi sanmıyordum. tekrar."

Beşinci Bölüm

Fuck. Siktiğimin sikiği.

"Merhaba," diye kekeledim.

"Selam, Bennet." Aramızdaki bara yaslanıyor. "Yoksa adının *Andy* olduğunu mu söylemiştin?"

"I..." *Kahretsin.* "Bunu söylemiş olabilirim."

"Neyse ki burada bir kimlik var da sen olduğunu kanıtlatabiliyorum." Gözlüklerinin kenarından bana bakarken eli cüzdanı sıkıca kavramaya devam ediyor. "Vaftiz nasıldı bu arada?"

Cüzdanı elinden almam için beni kışkırtıyor ama onunla halat çekme oyunu oynamak bir yana, ona dokunmak bile istemiyorum.

"Burada mı çalışıyorsun?" diyebildim sadece. Ağzım tamamen kurudu ve sanki bir kez daha L'italiano'nun tuvaletinde kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Randevumuz için neden caddenin karşısında bir yer seçtiğimi düşündün?" Dudaklarından çıkan *randevu* kelimesi yüzümün dayanılmaz derecede ısınmasına neden oluyor. Birden, bir insanın içinde yakalanabileceği en az seksi şey olan garson pantolonumu ve düğmeli ceketimi giydiğimin farkına vardım. Kalçalarımda kahverengi hardal lekeleri var ve eminim gorgonzola gibi kokuyorum.

"Sen bir barmensin ve barmenlik dersini seçtin. Bu hiç adil değil." "Belki de seni etkilemek istedim." Eğildi, parmakları Cüzdanım.

"Ver şunu bana," diye çıkıştım, sonunda elinden kaptım.

Kaşlarını çatarak başını eğiyor. "Biliyor musun, bütün geceyi senden haber almak için bekleyen adama karşı daha nazik olmak isteyebilirsin."

"Kötü bir gece geçirdim," diyorum cüzdanı çantama tıktırırken.

"Evet." Başparmağıyla pencereden Rosencrantz ve Guildenstern'i işaret ediyor. "Ben de kötü bir gece geçirdim." Başını iki yana sallıyor ve yarı azarlayıcı, yarı kayıtsız bir tavırla kaşlarını çatıyor. Bu adamı gerçekten incitmiş olamam, değil mi? Birbirimizi tanımıyoruz.

"Özür dilerim. Umursayacağını düşünmemiştim. Sadece bir ilk randevuydu," diyorum.

"Kokteyl dersini tek başıma aldım ve saatler sonra bitirdiğimde, gerçekten de hayaletlendiğim sonucuna vardım. Tüm bunları sokağın karşısına geçip, iş arkadaşlarımın randevumun nasıl geçtiğini sorması ve seni erkekler tuvaletinde sarhoş bulmam için yaptım. Oldukça şaşırtıcı olduğunu kabul etmeliyim. Profiline bakılırsa, böyle bir tipe benzemiyordun-"

"Özensiz mi?" Sözüne keserek söylüyorum.

Başını sallıyor. "*Duygusuz* diyecektim."

"Belli ki beni hiç tanımıyorsun," diyorum nefesimin altında.

"Hayır." Kalçasını barın altındaki buz teknesine yaslayarak sırtıyor. "Ve şimdi asla yapmayacağım."

Nedense bu midemi sıkıştırıyor, damarlarımdaki kanı soğutuyor. Sanki dün gece olanları kontrol edebilirmişim gibi. Sanki aynı anda hem onu aşağılamak hem de kendimi küçük düşürmek *istiyordum*. "Sanırım değil," diye mırıldanıyorum bardan uzaklaşırken. Çıkışa ulaştığımda boğazım düğümlenmeye başlıyor. Siktir et bu restoranı. Kapıyı iterek açıyorum ve serin bahar havasının yüzüme çarptığını hissediyorum.

"En azından bana yirmi dolar kazandırdın."

Sesi beni olduğum yerde durduruyor. Topuklarımın üzerinde ona doğru dönüyorum, bir elim hala kapıyı açık tutuyor. "Ne?"

"Dün geceki barmen Sarah, seni bir daha görmeyeceğimize dair yirmi dolarına bahse girdi. İçimde döneceğine dair bir his vardı, ben de kabul ettim."

"Bu biraz boktan bir durum."

"Pek sayılmaz." Dirseklerini bara dayıyor. "Senin üzerine bahse girmiştim, hatırladın mı?" "Bu hiç adil değil." Kısa bir nefesle göğsüm sıkışıyor. Neden bu

Adam panik atağımdan para mı kazanıyor? "Ve ben bunun yarısını hak ettiğimi hissediyorum

yirmi dolar."

Barın altına eğilir ve vardiyası için sakladığı yerden cüzdanını alır. Göz gezdiriyor, on dolarlık bir banknot çıkarıyor ve iki parmağının arasında tutuyor. Gülümsüyor. "Hepsi senin olsun."

Bara geri dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ona yaklaştığımda neredeyse hiç hareket etmiyor. On dolarlık banknotu almak için elimi uzattığımda, banknotu elimden çekip almasını bekliyorum ama yapmıyor. Elinden kaydırmama izin verdi. Temkinli bir şekilde birkaç adım geri çekildim.

"Teşekkürler," diye
mırıldanıyorum. "Adil
olan bu," diyor.

"Tamam..." Çenemi kaşıyorum. "Hoşça kal o zaman."

"Randevumuza neden gelmedin?" diye soruyor, vedamı görmezden gelerek.

"Ben, um..." Dudağımın içini ısıırıyorum ve yere bakıyorum.
parmaklarımda. "Panik atak geçirdim." "Benim
yüzümden mi?"

"Um..." Ellerin titriyor. "Çok uzun zamandır biriyle çıkmadım ve..." Başımı salladım. "Profili oda arkadaşım hazırladı. Hazır değildim."

"Sorun yok." Kafamı kaldırdığımda beni inceliyordu. Bir an için arkama bakıyor olabileceğini düşünüp omzumun üzerinden bakıyorum. Gülüyor. Anlamıyorum.

Sonunda omuz silkerek, "Hiç panik atak geçirmedim," diyor.

Tabii ki yapmadı. ", " diyorum. "Hiç eğlenceli değiller."

"Seni strese sokmak istememiştim," diyor. "Sadece bir randevuydu."

Gözleri şimdi daha yumuşak ama daha önce bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Kızgın, incinmiş ve eğlenmiş arasında bir yerde.

Boğazımı temizliyorum. "Bak. Sen banyonun kapısını çalana kadar profilinde gerçek bir insan olduğunu düşünmemiştim. Sen sadece telefon ekranımdaki varsayımsal bir adamdın. Ve sonra oradaydın, çok ama çok gerçektin. Kendimi daha da kötü hissettim ve kaçtım."

Yüzü düşüyor ve gözümünden kaçıyor. "Sen buradan ayrıldıktan sonra gecenin geri kalanında kendimi bok gibi hissettim. Sanki bir şey söyledim

ya da yanlış bir şey yaptın, ya da... Bilmiyorum. Bara gittin, bana bir kez baktın ve kusmak istedin."

"*Kustum...*" Nefesimin altında fısıldıyorum. Dün geceki mutlak rezaletin kapsamı kafamda tam olarak beliriyor. Şarap dökmüşüm, tuvalete kusmuşum, akşam yemeğinin parasını ödediğimi bile hatırlamıyorum. "Ugh." Alnımı ellerimin arasına alıyorum. "Kendimi küçük düşürdüm ve sana korkunç hissettirdim, özür dilerim." Çenem seğiriyor, göz kapaklarımın kenarlarının ağırlaştığını ve burnumun sızlamaya başladığını hissediyorum. Bu rastgele adamın önünde ağlamayacağım. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Gözlerimin sulandığını görmesin diye yüzümü ondan çeviriyorum.

"Kahretsin," diyor. "İyi misin? Peçeteye ihtiyacın var mı?"

Bardan bir kokteyl peçetesi alıp bana uzatıyor. Gözyaşlarımı beynime geri çağırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim." "Şarap?" diye öneriyor.

Başımı sallayarak inliyorum. "Ben gerçekten iyiyim." "Pizza mı?"

Bu öneri karşısında yarım saniye donup kalıyorum ve midemin guruldadığını hissediyorum. Basit bir gerçek beni bu noktaya zincirliyor ve o gerçek de şu: Açlıktan ölüyorum.

"Pizza," diyor Henry, kocaman sırtarak. "Kazanan, kazanan, tavuk yemeği."

"Kazanan, , pizza yemeği," diyorum ve hemen kendime kızıyorum. "I Yani..." Midem yine gurulduyor, bu sefer daha yüksek sesle.

Henry gülümser ama hemen ağzını kapatır. Bu sefer kesinlikle duymuştu.

Lanet olsun. Kendi midem tarafından ihanete uğradım. Ama bir sonraki NYAC vardiyama kadar Lean Cuisine dışında bir şey yemek için başka bir fırsatım olmayabileceğini fark ediyorum ve isteksizce ona doğru dönüyorum. "Pepperoniniz var mı?" diye sordum.

"Tabii ki pepperonimiz var. Biz saygın bir kuruluşuz."

Kapıya doğru bakıyorum, özgürlük elimde. Sonra Henry'ye bakıyorum, pizza elimde. Gerçekten zor bir karar.

", " diyor saatini kontrol ederek. "Mutfak kapanana kadar beş dakikamız var. Ya şimdi ya hiç."

Midem yine gurulduyor ve irkiliyorum. Belli ki bu benim kontrolümün dışında. "Peki," diyorum. "Bahis paramı kullanacağım." Elimdeki on dolarlık banknotu

cep.

Başını sallıyor ve siparişi bir tablete giriyor. "Personel yemeğini ücretsiz alıyorum," diyor. "Bölüşebiliriz."

Sonra kuyudan bir şişe şarap alır. "Şarap mı?" Taburemin önündeki bardağa bir şarap kadehi yerleştiriyor.

"Seni birine karşı çok nazik davranıyorsun," diyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"İnsanlara karşı hep bu kadar şüpheli misin?"

"Seni hayalet gibi gören insanlara karşı hep böyle nazik misin?" "Hayır." Sırıttıyor. "Genelde onlarla tanışmam."

Yüzümün ısındığını hissediyorum. "Doğru. Hayalet yüzünden."

"Doğru," diyor şişenin mantarını çekerken. "Amaç da bu zaten."

Şimdi buradayım, şimdi karşımda o var, bir yabancıyla içki içmenin o kadar da korkutucu olmadığını fark ediyorum. Belki de bu, dün gece için kendimi temize çıkarma şansımıdır.

Nefes alıyorum, yutkunuyorum ve bar taburesine tırmanıyorum.

"Hey, kalıyorsun! Şuna bak." Bir bardak kırmızı doldururken gülümsüyor. Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bir bardak şarap. Bu kadar." Bardağı bana doğru kaydırıyor. İnliyorum ve başımı sallıyorum. "Lütfen... Chianti dışında bir şey olsun." "Yeterince adil." Sırıttıyor ve bardaktan bir yudum alıyor. "Bu olacak

Benim o zaman. Beyaza ne dersin?" Başımı salladım.

Şarap soğutucusuna doğru eğilirken saçları yüzüne düşüyor. Bir şişe beyaz şarabın kapağını çeviriyor ve taze bir bardağa dolduruyor. Restoranın içi karanlık ama duvarlardaki eski aydınlatma armatürleri her şeyi ateşin üzerindeki şekerlemeler gibi parlatıyor.

Şarabımı doldurmayı bitiriyor ve şişeyi soğutucuya geri koyuyor. "Hemen döneceğim. Ortadan kaybolma," diyor yemek odasına girmeden önce, kalan masaları dolaşacağını varsayıyorum.

Şarabın tadı greyfurt gibi. Dikkatle yudumluyorum. Ne halt ediyorum ben? Neden buradayım ki? Neden bana iyi davranıyor? Bu bir randevu değil, değil mi?

Henry masalardan birini kapatıyor ve diğerindeki tabakları temizlemeye başlıyor. Sanki onu ağırlaştıran hiçbir şey yokmuş, etrafındaki tek şey havaymış gibi hareket ediyor. Bu benim hiç sahip olmadığım bir yetenek. İlk izlenimlerim iyi olmaz. Dilim tutulur, beceriksizleşirim ve genellikle beynimin derinliklerine ne kadar inersem ineyim söyleyecek tek bir şey bile bulamam. Sanki kelime dağarcığımdaki tüm kelimeler kulaklarımdan dökülüyor ve kişiliğim bir krep gibi düzleşiyor.

Henry son hesaplarını verir ve mutfığa doğru gözden kaybolur. Eğer kaçmak istiyorsam, işte fırsat. Ama hareket etmiyorum.

Elinde bir tepsi pizza ve iki tabakla barın arkasında beliriyor ve kaçma dürtümün galip gelmesine izin vermediğim için kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım, çünkü *tanrım*, pizza harika kokuyor.

"Ee," diyor, yemeği barın üzerine koyarken. "Anlat bana." Bir dilim pizza alıp kendine doğru çekiyor ve hayatımda gördüğüm en mükemmel peynir köprüsünü oluşturuyor. Sonunda kopana kadar dilim ve turtanın geri kalanı arasında uzanıyor.

Tanrım, o pizza beni yıllardır bir erkekten tahrik olduğumdan daha çok tahrik etti.

"Sana... neyi anlatayım?" Pizzaya, onu yiyen adamdan daha fazla odaklanmış görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Herhangi bir şey."

Omuz silkiyorum. "Anlatacak pek bir şey yok."

Henry çiğnerken ağzını peçeteyle kapatır. "Dinle, eğer arkadaş olacaksak bana kendin hakkında bir şeyler anlatman gerekecek."

Aramızdaki barın üzerindeki pizzaya bakıyorum. O kıvrılmış sucuk kaplarından birinin içinde yağın içinde yüzüp sonsuza kadar mutlu olabilirdim ama bir dilim pizza almak bir taahhüt gibi geliyor. Sanki bu adamın benden istediği tuhaf şeye kefil oluyormuşum gibi. Bu yüzden tereddüt ediyorum. "Arkadaş mı olacağız?"

Dilimini ikiye katlıyor. "Elbette."

"Neden?"

"Neden olmasın?" Büyük bir ısıklık daha alıyor.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Senin zaten arkadaşın yok mu?"

Omuz silkiyor. "Denver'daki evimde geçirdiğim birkaç yılın ardından şehre geri taşındım ve çevrem daraldı. Arkadaşlık uygulamalarına çıkmak için olduğu kadar arkadaş edinmek için de katıldım." Ellerini bir beze siliyor.

"Neden ben?"

"Çünkü sen buradasın."

Kaşlarımı çatıyorum. Henry devam ediyor. "Ve bana yirmi dolar kazandırdığın için." "On dolar."

"Evet, tabii ki. On dolar."

Dişlerimi sıkıyorum. Anlatacak ne var ki? Kendimi çok aptal hissediyorum. Eskiden bu konuda iyiydim. "Ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum," diyorum.

"Kolay başlayacağız," diyor. "Pennsylvania'lısın, değil mi?"

Midem bulanıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Benden uzaklaşıyor, boynu kızarıyor. "Um... çünkü..." Yüzü barın üzerine dönük olan telefonuna bakıyor. "Çünkü profilinde yazıyor," diyor.

Gözlerimi kısarak baktım. Bu bilgiyi profiline koymuş muydum? Dün gece eve geldiğimde sildim, o yüzden kontrol etme şansım yok. Ama Henry Pennsylvania'dan olduğumu biliyorsa, bunu bir yerden almış olmalı. Ne de olsa bana profilimi hazırlayan Sonya'ydı, sanırım ben fark etmeden memleketimi oraya koymuş olabilir. Gerçi ondan belirsiz tutmasını istemiştim.

Boğazını temizleyerek beni düşüncelerden kopardı. "Pennsylvania'da nerede?"

Tereddütle cevap veriyorum. "Lancaster

County." Başını salladı. "Amish ülkesi."

"Evet," diyorum bardaki bir kıymığı karıştırırken. "Geldiğim yer ve muhtemelen bir sonraki gideceğim yer."

"New York'u sevmiyor musun?"

Başımı salladım. "Benden hoşlanmıyor."

"O zaman neden şehirdesin?" diye soruyor tahtaları karıştırdığımı fark edince.

"Ölmüş eski erkek arkadaşım."

Boğuluyor, bana sırtını dönüyor ve bir pizza parçasını nefes borusundan kurtarmaya çalışıyor. Bir dakika öksürdükten sonra dönüp bana bakıyor, çektiği çileden dolayı gözleri sulanmış. "Aman Tanrım, çok özür dilerim."

"Arkadaş olmak mı istiyorsun? Bu benim yüküm. Baştan söyleyeyim dedim."

Eğer terapiye gitseydim, muhtemelen bana insanları silahsızlandırmak ve gerçek duygularımdan uzaklaşmak için Sam hakkında şok edici şeyler söylediğimi söylerlerdi ama ben terapiye gitmiyorum. Sam gitti ve bunu gizlemek onu geri getirmeyecek. Henry'nin birazcık aklı varsa, bu onu arkadaşım olmaya çalışmaktan korkutmak için yeterli olacaktır.

Henry yumuşak gözlerle bana bakıyor, yüzümü incelerken çenesindeki kaslar çalışıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alıyor ama sonra vazgeçiyor. Konu değişikliğini vurgulamak için parmaklarını aramızdaki bara vuruyor. "Bu düşünceni unutma."

Yemek salonuna geçer ve kalan son müşteriden kredi kartını alır. Masadaki adam Henry'nin elini sıkarak için ayağa kalkar.

Gömleğimin ön tarafına baktığımda göğsümde sinirden oluşan kırmızı bir kızarıklık görüyorum. Bluzumun üst düğmesini kapattıktan sonra telefonumu kontrol ediyorum. Sonya'dan bir mesaj:

Jamie geceyi burada geçirse sorun olur mu? İki Mamma Mias'ı da arka arkaya izleyeceğiz. Bize katılsana!

Bir cevap yazıyorum.

Tabii ki Jamie kalabilir. Yine de kendimi iyi hissetmiyorum.
Sonraki

Muhtemelen bir dahaki sefer olmayacağını bildiğimden telefonumu kapatıyorum. Sonya birlikte vakit geçirmek için bana yalvarmaktan bıacak ve ben de onu suçlamayacağım.

Birden Henry tekrar belirdi.

Gözlüklerini çıkarıyor ve bana bakmadan önce şakaklarını ovuşturuyor. "Sanırım babam ölüyor."

Boş gözlerle ona, yüzündeki yorgun ifadeye bakıyorum. *Bu* da nereden çıktı şimdi? "Ne?" Şarabımdan bir yudum alırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bu benim yüküm," diyor. "Oldukça yaşlı."

Yutkunuyorum, şarabın karnımı ısıttığını hissediyorum. "Denver'a bu yüzden mi gittin?" diye sormaktan başka bir şey gelmiyor aklıma. İç karartıcı konuşmaların bu tarafında olmaya alışık değilim.

Gözlüklerini tekrar yüzüne yerleştiriyor. "Evet."

"Kaç yaşında?"

Burnunu kıvrıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Fark eder mi?" "Evet."

Kaşlarını çatıyor. "Bunamış yaşlı," diyor. "Çok şey unutuyor. Bu beni tedirgin ediyor. Ama annem onunla birlikte ve her hafta gelmesi için bir hemşire tutabildim." Gözlüklerini burnunun üzerinde ayarlıyor. "Seninki kadar büyük bir bavul değil ama yine de bir yük."

"Sana güvenmemi sağlamanın yolu bu mu? Bunu paylaşarak mı?"

Omuz silkiyor. "Duruma göre değişir. İşe yaradı mı?"

Hayır, sanırım. "Hayır," diyorum.

"Sen..." Kollarını kavuşturuyor ve başını öne eğiyor. "Çok komiksin."

Kaşlarımı çattım. "Bu konuşmayla ilgili hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmüyorum." "Demek istediğim bu değildi," diyor dirseğini kaşıyarak.

"Ne demek istiyorsun?" Onu taklit ederek kollarımı kavuşturuyorum.

Gülümseyerek başını hafifçe sallıyor. "Yani sanırım seninle arkadaş olmak gerçekten kolay olacak."

"Sen delisin," diyorum. "Ve sen ne kadar söylersen söyle, ben burada arkadaşlığı kabul etmedim."

"Evrenin bizi bir araya getirdiğini düşünmüyor musun?" diye soruyor şarap kadehini eline alarak. "Ya Sonya sana o profili hiç yapmasaydı? Ya cüzdanını burada unutmasaydın?"

"O zaman tek başıma huzurlu bir gece geçirirdim," diyorum. "Peki oda arkadaşımın adını nereden biliyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Bana uygulama üzerinden söyledin," diyor. "Neden bu kadar güvenilmezsin?"

"Neden bu kadar ısrarcısın?" Meydan

okuyorum. "Neden hâlâ buradasın?"

Sırıttıyor.

"I-" Altın şarabı kadehimde döndürerek küçük bir girdap oluşturun. Neden Hâlâ burada mıyım? "Bilmiyorum. Pizza."

Gözlerini deviriyor. "Şirket değil mi?"

"Hayır. Pizza ve şarap." Kadehimi kaldırıyorum; restoranın ışıkları sıvının içinden kehribar renginde yanıyor. "Şerefe," diyorum. "Gerçekten yaşlı babana."

Henry gülümseyerek kadehini benimkine doğru kaldırdı. "Ölmüş eski erkek arkadaşına." Kadehleri tokuşturuyoruz.

Sam'in açıkta olması iyi hissettiriyor. Onun hakkında kimseyle ciddi bir şekilde konuşmuyorum. Kaçınılmaz olarak aklımdan geçtiğinde, zihinsel kanalı başka bir şeye çevirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onu bu yabancıyla paylaşmanın güvenli bir tarafı var. Henry'ye karşı *gerçekten* savunmasız olma tehlikesi yok. Bu geceden sonra onu asla görmeyeceğim. Görünüşe göre, yeterince yalnız olduğunuzda sahte bir arkadaş bile geçmiş gibi hissettiriyor.

- - -

Henry, son müşteriler binayı terk eder etmez müziği Ella Fitzgerald'dan Alabama Shakes'e değiştirir. Saatler sonra ışıklar açıkken bir restoranda olmak biraz edepsiz hissettiriyor. Sanki bir insanı ilk kez çıplak görüyormuşum ve bunu yapmamam gerekiyormuş gibi. Henry kirli bulaşıkları toplamak için omzuna bir bez atıyor. Sonunda tabağıma bir parça pizza koyuyorum. Çatal bıçak takımını açıp bir ısırık koparıırken ağzım sulanıyor.

Henry omzumun üzerinden bakarak, "Şaka yapıyor olmalısın," diyor. "Pizzanı mı kesiyorsun?"

"Ellerimi kirletmek istemiyorum."

"Tüm bu arkadaş olma olayını sorgulamaya başlıyorum." Tuvaletin yanındaki garson masasından bir spreyci şişesi alıyor ve masaları temizlemeye başlıyor. Saçları her zaman gözlerinin üzerine düşüyor.

"Arkadaş değiliz," diyorum lezzetli bir ısıklık alırken ve zevkten titrememeye çalışırken.

"Henüz değil." Birkaç tabağı üst üste koyup bir otobüs getiriyor. "Profilinde yalan söyledin. Sana nasıl güvenebilirim?"

"Yalan söylemedim," diyor başını eğerek.

"Profilinde fotoğrafçı olduğun yazıyordu, barmen değil," diyorum, hayatımda yediğim en lezzetli pizzadan bir ısıklık daha alarak.

"Öyleyim," diyor yakındaki bir masayı silerken. "Neden bu restorandasın?"

"Çünkü ben Annie Leibovitz değilim." Temizliğe devam ediyor. "İşimi kurana kadar kiramı ödemek için burada çalışıyorum."

"Neyin fotoğrafını çekiyorsun?"

"İnsanlar." Masayı silmeyi bırakıyor ve bezi tekrar eline almadan önce bir kolunu göğsüne doğru uzatıyor. "Çoğunlukla nişan çekimleri ve aile portreleri, ama düğünler, konserler ve bunun gibi şeyler de yapıyorum."

"Harika," diyorum bir ısıklık daha alırken. "Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

Ağzımı kapatmak için bir peçete tutuyorum ve "Sıradaki soru lütfen" diye mırıldanıyorum.

"Bu bir softball."

Bir topak peyniri yıkamak için şarabımı yudumluyorum. "Benim için değil."

"Belli ki bu bir yemek üniforması," diyor gülümseyerek ve kıyafetlerimi işaret ediyor.

"Aslında ben her gün böyle giyiniyorum ve aksini düşünmenizden rahatsız oldum."

". Sakın söyleme." Kaşlarını kaldırıyor, beni yemliyor. "Ama bu gerçekten çok sıkıcı."

İnledim. Tamam, oynayacağım. Nasıl olsa onu bir daha görecektim değilim. "Bu gece garsonluk yaptım. Yarın resepsiyonist olacağım. Ertesi gün, kim bilir? Belki de başkan."

Gülüyor ve çenesini kaşıyor. "Baştan çıkardın mı?" "Gerçekten kazandım, değil mi?"

Temizlediği masadan bir sandalye çekip oturuyor. "Geçici olarak çalışmakta yanlış bir şey yok."

"Evet, benim tutkum yüzde bire mimoza ve kokteyl sosisleri servis etmek. Geleceğimi her gün tuğla tuğla inşa ediyorum." Kirpiklerini kırıştırarak alaycı bir gülümseme veriyorum.

"O halde tutkunuz *nedir*?"

Başımı sallıyorum, peçetemi barın üzerine atıyorum. "Benim bir tutkum yok."

"ama." Bir dirseğini sandalyesinin arkasına atıyor. "Herkes tutkulu oldukları bir şey vardır." "Ben değilim.

Sanırım buna diyorlar."

Bana ortaokuldayken sorsaydınız, tutkumun gazetecilik olduğunu söyledim. sorsaydınız, tutkumun oyunculuk olduğunu söyledim. Üniversitede sorsaydınız, tutkumun şiir olduğunu söyledim, daha doğrusu Sam hakkında yazdığım utanç verici şiirler derdim. Şimdi tutkulu olduğum tek şey, bir andan diğerine geçebilmek.

Henry havluyu parmaklarının arasında sıkarak, "Yutmuyorum," diyor.

"İnansanız da gerçek bu. Ben onun içinde yönsüz bir zavallıyım.

bir tutkusu olmayan yirmili yaşlar." Greyfurt şarabımın kalanını yudum yudum içiyorum. "Arkadaşlık teklifini geri çekmek istiyorsan, şimdi tam zamanı."

"Arkadaşlarımı işlerine göre seçmiyorum," diyor.

"Hayır, arkadaşlarını hiçbir şeye göre seçmiyor gibisin."

"Herkesin bir tutkuya ihtiyacı vardır," diyor yorumumu görmezden gelerek. "Sabahları kalkmamın tek nedeni bu"

Şarap kadehimi barın üzerine atıyorum. "Bana aslında bir yaşam koçu olduğunu mu söylüyorsun? Hayatımı değiştirmek için bana üç adımlı bir plan mı sunacaksın? Sonra da bana takviye satmaya mı çalışacaksın?"

"Hayır..." Pencereden dışarı bakıyor. "Ama bana bir fikir veriyorsun."

"Şaka yapıyordum," diyorum. "Lütfen bana takviye satmaya çalışma."

Henry birden gözleri parlayarak bana döndü. Beyninde bir ampulün yandığını görüyor olabilirim.

"Ya bulmana yardım ?" "Ne?"

"Tutkunuz," diyor . "Ya yardım edersem?"

Henry bana sanki az önce *çok garip ve tuhaf* değil de *normal* bir şey söylemiş gibi bakıyor.

"Alo?" Parmaklarını gözlerimin önünde şıklatıyor. "Orada yaşıyor musun?"

"Özür dilerim." Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Tutkunu bulmana yardım etmemi ister misin?"

Çatalımı şiddetle bir parça pizzaya sapladım. İrkildi. "Bir yabancıya söylemek için çok tuhaf bir şey bu Henry," diyorum.

Omuz silkiyor. "Bu etkileşimin neresi sana benim tuhaf olmadığım izlenimini verdi?"

"*Bu kadar* tuhaf olduğunu ," diyorum.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz. Sürprizler için bolca yer var." Gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sen biraz sarhoşsun, ben de biraz sarhoşum ve bu geceden sonra yollarımız ayrılacak ve bir daha birbirimizle konuşmayacağız. Aklındaki şeye evet desem bile olacak olan bu. Ve yarın ikimiz de kendimizi aptal gibi hissedeceğiz."

"Böyle bir şey olmayacak," diyor. "Kendimi garip bir şekilde bu işe adadım."

"Neden?" Kalp atışlarımı enseme hissediyorum ve avucumu üzerinde yumuşatarak

anı ve garip bedensel tepkinin gürültüsünü susturdu. "Bana, tamamen yabancı ve seni hayalet gibi gören birine, tamamen belirsiz ve varoluşsal bir şeyi bulmamda yardım etmeyi teklif etmen için ne gibi bir nedenin olabilir?"

"Çünkü..." Başımın üzerinden bakarak göz temasımdan kaçıyor.

"Çünkü, neden?"

"Çünkü..." diyor yine. Onu şaşkına mı çevirdim? Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. "Sadece eğlenceli olacağını düşündüğüme inanmak bu kadar zor mu?"

Şu anda ona baktığımda aklıma gelen tek kelime... *samimi*. Samimi davranıyor. Ya haklıysa? Ya bunu yapmasının tek nedeni eğlenceli olmasıysa? En son ne zaman eğlendim?

Boğazımı temizliyorum. "Bunu kabul ettiğimi söyle...." "Öyle mi?"

"Ki değilim," diyorum ve onun şakacı bir şekilde gözlerini devirmesine neden oluyorum. "Ama diyelim ki.... varsayımsal olarak yapıyorum. Bu neye benzeyecek?"

Omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Yeni şeyler deneyebiliriz. Derslere gireriz, yeni yerlere gideriz... Haftada bir kez bir araya gelip yeni bir tutku deneyebiliriz. Beni tanıdıktan sonra çok eğlenceli biri olduğumu biliyorsun," diyor gülümseyerek. "Bazıları bana eğlence konusunda uzman diyebilir."

"Kim sana öyle diyor?"

"Fark etmez. ," diyor. "Evet demek istediğini söyleyebilirim." "Hayır, diyemezsin."

"Evet. Yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın," diyorum hışımla. "Ve eğer bunu yapmama yardım edebileceğini düşünüyorsan gerçekten kendini çok beğenmişsin."

"Hayır." Ellerini çenesinin altında kavuşturuyor. "Sadece tutku konusunda tutkuluyum."

"Ugh." Kollarımı kavuşturuyorum.

Sam'le her şey ters gitmeden önceki halimi düşünüyorum. Hayatın başlaması için çok heyecanlıydım. Geleceğimin ne getireceği konusunda çok heyecanlıydım. Hayatın sonsuz olasılıklar dizisi olduğunu, her köşede sürprizler olduğunu hissediyordum. Ama bu fırsatları kovalarken en sevdiğim insanı kaybettim. Artık hiçbir kıvılcımım kalmadı. Sadece suçluluk ve keder.

Denemek o kadar kötü mü olur?

Gözlerimi bana umutla bakan Henry'ye kaldırıyorum. "Bundan ne çıkarıyorsun?" diye soruyorum.

Dirseklerini dizlerine , bez parçasını dizlerinin arasında tutuyor. "Neden bundan bir şey çıkarmak zorundayım?"

"Çünkü aksi takdirde bunun hiçbir anlamı kalmaz."

"Yeni bir arkadaş edindim. Bennet'ın hayatımdaki varlığı."

"Büyüklik taslama."

"Değilim." Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Yanağındaki tek gamze bir anlığına gözüme çarpıyor. "*Spontane* davranıyorum."

"*Deliriyorsun.*"

"Hadi ama," diyor. "Yapmak istediğim bir sürü eğlenceli şey var ve bunları birlikte yapabileceğim kimse yok. Bana bir iyilik yapmış olursun, gerçekten."

Gözlerimi sıkıca kapatıp ilişkinin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Bir yandan, öngörülebilir gelecekte birkaç depresyon uykusu ve Netflix maratonu dışında yapacak başka bir şeyim yok. Öte yandan, depresyon şekerlemeleri ve Netflix maratonları benim güvenli alanım. Kendimi dünyadan saklamak, gerçekten denemezsem başarısız olamayacağımı bilerek kozama sığınmak çok kolay olurdu. Diğer yandan, eğer karar alma sürecinde üç elin olmasına izin veriliyorsa... Biraz çakırkeyifim ve şu anda bu mümkün görünüyor. Normalde asla düşünmeyeceğim şeyler birdenbire düşünmeye değer oldu.

"Seni tanımıyorum bile," diye cevap veriyorum tek gözümü açarak.

"Size tanıtmak istediğim gerçekten harika bir şey var. Buna *birini bir saatten fazla süren bir sohbet boyunca tanımak* ." O parlak gülümsemesini bana doğru çeviriyor, restoranın ışığı gözlüklerine yansıyor. "Denemek ister misin?"

"Bu bir oğlanın kızı kurtarması ve ona nasıl yaşaması gerektiğini öğretmesi gibi bir durum olmayacak," diyorum. "Ben zor durumdaki bir genç kız değilim."

Scout'un şerefine üç parmağını havaya kaldırır. "Asla."

"Çünkü feminizm."

"Çünkü feminizm." Başını sallıyor.

"Ve bunu sadece arkadaş olacağımıza söz verirsen kabul edeceğim."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin. Beni ekmiştin, hatırladın mı?"

"Ciddiyim. Ben... Benim için doğru zaman değil."

"Duydum," diyor, yüzü birden ciddileşiyor. "Sınırları aşma işinde değilim, Bennet."

Yutkunuyorum, boğazım kül gibi kuru. "Agh." İrkildim. "Bu çok saçma. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Başını arkaya atar ve güler. "Aman Tanrım, o kadar da ciddi değil Bennet. Benimle takılıp eğlenceli şeyler mi yapmak istiyorsun, yoksa arkadaşlık uygulamalarında erkeklerle hayalet gibi dolaşmaya devam mı edeceksin?"

"İkisi de, sayılır."

"Güzel." Sırıttıyor. "Her cumartesi. Yeni bir şeyler yapacağız. Hayaletleri kendi zamanında yapabilirsin."

Tokalaşmak için elini uzattı. Aramızda havada asılı duruyor, tutmamı bekliyor.

Bir yanım bunun aptalca düşünse de, bir yanım Henry'nin bana her şeyi anlatmadığını düşünse de ve çoğum tutkulu bir hayat için yaratılmadığımı düşünse de, elini tutuyorum ve tokalaşıyoruz. Sadece rol yapıyor olsam bile, bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Her şeyden korkmadığımı kanıtlamalıyım.

Altıncı Bölüm

S Penceremden sızan gün ışığı, zemine çizgi çizgi bir gölge düşürerek yaşam alanımın gerçek felaket halini gözler önüne seriyor. Bunu görmek ışık ayıltıcı bir deneyim. Her zaman dağınık bir insan olmuşumdur, evimi temiz tutamam ama Sonya'nın yanına taşındığımda dağınıklığımı odamla sınırlamam ve mutfığa taşmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Ortak yaşam alanlarında düzeni sağlamak, kapalı kapılarımın ardındaki kaosu daha da kötüleştirdi.

Yatakta gerinerek vücudumu uyandırıyorum. Bütün gece dişlerimi gıcırdatmıştım, bu yüzden telefonumu kontrol etmek için dönmeden önce çeneme hızlı bir masaj yapıyorum. Mesaj yok. Henry'den bir mesaj bekliyordum. İlk buluşmamızdan beri numaram onda var ve şimdiye kadar kullanmıştır diye düşündüm. Şimdiye kadar beni haklı çıkardı. O arkadaş olma konusunda hiç ciddi değildi, ben de tutkumu bulma konusunda hiç ciddi değildim. Ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ona mesaj atmam için hiçbir şans yok. Bundan eminim.

Dün geceki NYAC yüzünden ayaklarım ağrıyor ve yataktan kalktığımda dizlerim çatlıyor.

Kapıyı açıp banyoya yöneldiğimde menteşeler gıcırıyor. Kanepede oturan birini görünce duruyorum. Tepeden tırnağa siyahlar içinde, sanki biri ellerini üzerinden geçirmiş gibi dağınık bir saç kesimi var.

Jamie.

"Günaydın." Beni selamlamak için ayağa kalktı. Sonya'nın dün gece onu misafir ettiğini unutmuşum. "Kahve yaptım," dedi. "İster misin?"

En sevdiğim toprak kupayı dudaklarına götürüyor ve ben kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. French press'imde kahve yaptı. *Benim* fincanımdan içiyor.

Kupa.

Kendime Jamie'den hoşlandığımı hatırlatıyorum, her ne kadar beni hep en kötü anlarımda yakalasa da. Sakinleştirici bir havası var ve rockçı piliç havası Sonya'nın A tipi son sınıf başkanı kişiliğini dengeliyor.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, her ne kadar nefis koksa ve gözlerimin arkasındaki donuk ağrı tek bir yudumla iyileşecek olsa da.

"Sonya bana geçen gece bir randevun olduğunu söyledi," diyor. O çok fazla bu saat için *uyanık*.

"Evet." Esniyorum, odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. "Özür dilerim Jamie. Henüz uyanamadım."

"Oh." Geri çekildi. "Özür dilerim."

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yüzüme su çarpıyorum.

Odama döndüğümde Jamie kanepeyi boşaltmıştı. Onu korkutup kaçırdığım için kendimi kötü hissediyorum ama iki gündür akşamdan kalmayım ve şu anda sosyal olamam.

Hazırlanmamış yatağıma oturdum ve dizüstü bilgisayarımdan takvimimi açtım.

29 Mayıs Cuma: 11:00-5pm New York Halk Kütüphanesi, Celeste Bartos Forum'da
Masa Görevlisi. Kıyafet kodu: Günlük iş kıyafeti.

Telefonumu kontrol ettim. 10:27.

Kahretsin.

Bugün çalıştığımı unutmuşum. Bryant Park'a zamanında gidebilmek için on dakika önce kapıdan çıkmam gerekiyordu.

İş kıyafeti de neye benziyor? Yerdeki kirli giysi yığınlarını karıştırıp işe yarayabilecek bir şeyler arıyorum. Yüksek belli siyah bir kot pantolon giyerken tren saatlerini kontrol ediyorum. Kot iş kıyafeti mi? Tereddüt edecek zamanım yok.

Dağınık biriyim, evet, ama asla geç kalmam. Bir etkinliğe veya işe varmak için mükemmel zaman, başlangıç saatinden dört dakika öncesidir. Bu şekilde geç kalarak saygısızlık etmiş olmazsınız ve beş dakikadan fazla zaman ayırmak zorunda kalmazsınız.

nevrotik erken gelenlerle garip bir sohbet dakikası. Planım her zaman tam dört dakika erken gelmektir, ne eksik ne fazla.

İstasyona koşuyorum ve yaklaşan ilk trene atlıyorum, doğru tren olduğundan emin olmak için zar zor kontrol ediyorum. İnsanların seni hazırlıksız yakalamasına izin verirsen böyle olur. Henry'nin dikkatimi dağıtmasına izin verdim ve şimdi vardiyaya geç kaldım. Çok geç saate kadar dışarıda kaldım, çok konuştum ve o tuhaf gecenin beni ele geçirmesine izin verdim. Ayrıca, neden mesaj atmadı? Ve neden elimde açıkça daha acil sorunlar varken bunu düşünüyorum? New York'ta beni ayakta tutan çok az şey var ve her ne kadar ruhumu emse ve yukarıya doğru bir hareketlilik olmasa da bu iş onlardan biri. Onu kaybetmek, gerçekten burada olmamam gerektiğinin son işareti olur.

Sonunda Bryant Park'a vardığımda, metro merdivenlerini tırmanıp caddenin karşısına geçerek New York'un Parthenon'a en yakın binasına ulaşıyorum: New York Halk Kütüphanesi. Durup bakmak için bir milisaniye ayırıyorum - varlığında hissettiğim tuhaf zaman yolculuğu duygusuna hayran kalıyorum - kapıların üzerindeki görkemli kemerler, onları tutan arduvaz grisi sütunlar, binanın yüzüne oyulmuş karmaşık heykeller. Bu şehir o kadar hızlı, o kadar endüstriyel ki bazen burada bir tarih olduğunu unutuyorum. Bu bina bana yersiz, bir kalıntı gibi geliyor, ama mermer merdivenlerden binanın ağzına doğru çıkmaya başladığımda ani bir heyecan hissediyorum. Kütüphane yersiz değil - hayır, buradaki herkesi ve her şeyi geride bırakacak. Yeni ve parlak olan her şey New York'un soğukkanlı, değişmeyen cephesinde kamp kuran turistlerden ibaret.

Sanırım . *Yersiz olan benim.*

Nefesimi tutup mermer basamakları hızla çıkıyorum, kalçalarım ve ciğerlerim yanarken iki yanımdaki oyma aslan heykellerinin beni yargıladığını hissediyorum. Şimdi... Bartos Forumu hangi cehennemde?

Devasa taş avlunun uzak tarafında bir harita görüyorum ve ayak seslerim devasa odada yankılanarak oraya doğru ilerliyorum. Burada birkaç işte çalıştım ama kütüphanenin o kadar çok küçük köşesi var ki her birini asla ezberleyemem. Geç kaldığım için geçici ajansımdan kimsenin arayıp beni azarlamaması için dua ederek telefonumu çıkarıyorum ve ayrıntılar için e-posta görevimi açıyorum.

Kütüphaneye 42. Cadde'den girin.

Yanlış girişı kullandım. *Bir dahaki sefere e-postayı gerçekten okumaya ne dersin, Bennet?*

Kapıdan aceleyle çıkıyorum ve merdivenleri hızla inerek işlek kaldırıma çıkıyorum, köşeyi dönerek Kırk İkinci Cadde'ye varıyorum ve nihayet doğru girişı buluyorum. Nefesimi içime çekiyorum ve amirlerimden birinin geç kaldığını fark etmeyeceğini umarak ite kaka içeri giriyorum.

Sık sık birlikte çalıştığım bir başka geçici personel olan Sal'ı küçük bir masanın arkasında görüyorum. Yanında benim için boş bir sandalye var.

"Çok özür dilerim. Uyuyakalmışım," diye kabarıyorum ona.

"Sorun değil tatlım, fark etmediler bile." Sal'ın teni patlıcana benziyor. Kolesterolü beni endişelendiriyor. Dikiş yerlerinden biraz sararmış, kötü oturmuş beyaz bir düğme-up giyiyor. Saç çizgisi nemli ve kelleşmiş, ama yüz hatları eskiden yakışıklı olan birinin zayıf fısıltısını taşıyor. Sal size asla yalan söylemeyecek türden bir adam. Aynı zamanda altı saatlik tek bir vardiyada size tüm hayat hikayesini anlatabilecek türden bir adam - ve onunla birçok altı saatlik vardiyam oldu. Duygularını her zaman yüzeye yakın, büyük ve etkileyici yüzünde taşır. Boğazını parçalamak istememe neden olmadan bana *tatlım* diyebilen tek kişi o. Babacan bir *tatlım*, ürkütücü bir tatlım değil.

Onu diğer geçici iş yerlerinde de gördüm ama kütüphane onun ana üssü haline geldi. Tüm giriş çıkışları ve nerede bedava kahve bulabileceğini biliyor. Bir yerde asla rahat edecek kadar uzun süre kalmayan bir çalışan için değerli bilgiler.

"Olay nedir?" Sandalyeye kayarken soruyorum. Buranın havası küflü ama iyi anlamda. Eski sayfalar, toz ve gerçek mermer kokuyor.

"Kurumsal bir şey. İçeride bir sahne kurmuşlar ve brunch büfesi var. Onlar başlamadan önce içeriye bir göz atmalısın. Gerçekten çok güzel."

"Ah," diyorum, forumun içini görebilmek için boynumu bükerek. "Tamam. Çabuk olacağım."

Kesinlikle nefes kesici bir odaya son rötuşları yapan yemek şirketlerinin ve etkinlik planlayıcılarının telaşıyla girişten gizlice geçiyorum.

Kubbeli tavan başımın üzerinde tel bir kuş kafesinin tepesi gibi uzanıyor. İçerisi karanlık, ama suratlı bir şekilde değil - aynı bir planetaryum gibi

karanlık. Belki de bana bir planetaryumu hatırlatıyor çünkü tavan serulean mavisi ve elektrik menekşesi aydınlatılmış, uzaktaki bir galaksi kadar derin ve canlı. Odanın ön tarafında bir sahne, iki yanında da iki büyük ekran var. Koltuklar oditoryum tarzında yerleştirilmiş, kahvaltı edenler ya da brunch kokteyli içenler için arkada birkaç otlak masa bulunuyor.

Lobideki dandik masamıza döndüğümde yüzümde beliren şaşkın ifadeye engel olamıyorum. Masa bile değil. Katlanır bir masa.

"Söylemiştim," diyor Sal, çenesini kaşıyarak. "Süslü."

Başımı sallıyorum, ölçülemez mesafeyi hissediyorum, oturuyorum *Buradaki* ve *oradaki* insanlar. "Vay canına," diyorum. "Tamamen farklı bir galaksi." "Burada daha çok eğleneceğiz," diyor gülümseyerek.

Muhtemelen hayır, ama yine de ona gülümsüyorum. "Ne yapacağız?" Ben soruyorum. "Masaya geldiklerinde, onlara bir isim etiketi ve bir dosya veriyoruz ve

içeri girmelerini söyle." Sesi alçak ve gür, yıllarca lise futbol oyuncularına bağırarak talim yaptırmanın rengini taşıyor.

"Bu mı?"

"Bu panoya isimlerini de işaretlememiz gerekiyor ama bu kolay." "Saat kaçta başlıyor?"

"Her an olabilir."

"Harika." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ama hemen geri çıkıyor. Derin bir nefes alıyorum ve insanlar giriş yapmaya başlamadan önce sakinliğin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Sal'e bakıyorum, o da lazer odaklanmasıyla telefonuna bakıyor.

Birdenbire ilk torununu beklediğini hatırlıyorum; bu gerçeği bana en son birlikte çalıştığımızda söylemişti. Ona doğru döndüm. "Kızına mesaj mı atıyorsun?"

"Oh." Yüzü aydınlanıyor. "Evet."

"O nasıl?"

"Küçük adam gelene kadar onu yatak istirahatine aldılar. Kan basıncıyla ilgili bir şeymiş. Ama Mary ve ben çok heyecanlıyız."

"Erkek mi?" Eğer çocuk Sal'e benziyorsa, küçük tombul bir patlıcan bebek olacak.

"Bir oğlan," diyor . "Dede olacağıma inanamıyorum. Bekle ve gör tatlım, her şey çok hızlı geliyor. Yakında sen de benim yaptığımı yapacaksın."

Ben *de senin yaptığını yapıyorum*, diye düşünüyorum kendi kendime.

İlk işadama masamıza yaklaşıyor ve beni elimdeki göreve geri getiriyor. Sal onu selamlıyor, bir kordon veriyor ve odaya gönderiyor. Birbiri ardına insanlar masamıza geliyor, her biri şık giyinmiş, özgüven ve duruşlarıyla bir öncekini gölgede bırakıyorlar. Bu insanlar benim yaşımda olmalarına rağmen anlamadığım bir şeyin içinde gibiler. Nasıl böyle oldular? Ben neyi kaçıyorum?

Sanki kederim beni kendime bağlamış gibi, üzüntü duvarları her yanıma zar zor nefes alabileceğim kadar sarıyor. Yaptığım her hareket, ileri ya da geri attığım her adım çok acı verici. Dünyam küçüldükçe, acının içinden çıkmaya çalışmak daha da ürkütücü oluyor. Kederimde kendimi Sam'e yakın hissediyorum. Ondan bana kalan tek şey bu.

Andy burada olsaydı, şu odanın içinde olurdu, hatta muhtemelen açılış konuşmacısı olurdu. O her zaman böyleydi - iştahlı, ateşli, coşkulu - kısmen ayrıcalıklı yetiştirilme tarzı, kısmen de böyle olmak onun doğasında var. Sam öldüğünden beri bile onun hiç tereddüt ettiğini görmedim. O hala Andy, hala mutlu olmanın yollarını buluyor.

Mükemmel dikilmiş takım elbiseli bir kıza isim etiketini verip listeden işaretlerken gözlerimi kırıştırıyorum. Güzel konferans salonunda kayboluyor, kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor. Bana Andy'yi hatırlattı.

Yeşil gözlü ve gözlüklü bir çocuk beyaz şarap ve pizza eşliğinde bir anlığına farklı hissetmemi sağlasa da ben odanın dışında bir insanım ve her zaman da öyle olacağım. Sonya beni öyle olmadığımı ikna etmeye çalışsa da.

Sal ve ben vardiyaya devam ediyoruz ve hayat çok bunaltıcı gelmeye başladığında her zaman gittiğim yere gidiyorum: otomatik pilot.

Yedinci Bölüm

O Kay, ne oluyor? Bu aptal adam, aptal arkadaşı olmam için bana neredeyse yalvardı ve şimdi aptal bir mesaj bekliyorum. Sürünerek ve yorganı yüzüme çektim. Dün gece ne düşünüyordum ki? Ve neden bu kadar... hayal kırıklığına uğramış hissediyorum?

Vücudumda tanıdık bir şeyler oluyor - kaslarımın gerilmesi, karanlığın omurgamdan yukarı kayması, kıvrılma, gözlerimi kapatma ve geçene kadar dayanma arzusu. Şu an küçük ama daha önce de defalarca oldu, biliyorum ki karnımdan parmak uçlarıma kadar büyüyecek - beni tamamen sarana kadar büyüyecek ve yapabileceğim en iyi şey dayanmak.

Bu ilk kez Sam'le her şeyin ters gittiği zaman oldu. Etrafımı saran karanlık beni daha da derine, denesem bile çıkamayacağım bir çukura çekiyordu. Üniversiteyi bıraktım, konuşmayı kestim, pes ettim.

Avuç içlerimi gözlerimin içine sokarak beynime fiziksel olarak biraz dopamin sıkıştırmaya çalışıyorum. Kötü hislerimi sonsuza kadar bastıramam ama dikkatimi dağıtmaya çalışabilirim.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve *Criminal Minds*'ın bir bölümünü açtım. Garcia cep telefonunu kullanarak şüpheliyi takip etmeye çalışıyor ama aradığı tüm numaralar engellenmiş. Bu dizinin çılgınca gerçek dışı olduğunu ve teknolojinin Garcia'nın kötü adamı bulmak için yaptığı süslü şeylerin yarısını yapacak kadar gelişmediğini biliyorum, ama umurumda değil. Katili her zaman yakaladıkları, düzgün bir sonu olan hikayeleri seviyorum.

Bekle.

Cep telefonu numaraları *bloke* edildi.

Henry'i engelledim.

Ne salak ama. Kalbim hızla çarparak, telefonumda *Yeşil Gözlü Henry-Sonya* adlı kişiyi bulana kadar rehberimde geziniyorum. "Engeli kaldır "ı seçiyorum. Aynı anda mesajlar yağmaya başladı.

Hey, Bennet! Barda yakamda
kırmızı bir gül var, yani kim
olduğumu biliyorsun. Ayrıca
silindir şapka takıyorum.
Gül konusunda şaka yapıyorum
bu arada. Ve silindir şapka.
Tabii sen ilgilenmiyorsan?

Aman Tanrım. Delirmiş. O gecenin ilerleyen saatlerine ait daha fazla mesaj var.

Seni takip etmiyorum, söz
veriyorum. L'italiano'da
çalışıyorum. Maaş çekimi
alıyordum.
Cüzdanını burada unutmuşsun.
Hırsız olmadığım için şanslısın
yoksa bütün paranı çalardım.
Jk burada sadece 47 sent var.
Almak istersen yarın gece
çalışıyorum.

Metin dizisinin en altında metin var. Ya da *değil*
. Bilmiyorum.

Günaydın, yeni dostum. Bu hafta
başkan olman gerektiğini
biliyorum,

Ama macera için boş gününüz varsa
haber verin.

Yazmaya başladım. bir durumda ne söyleyebilirsin ki? Cevap vermek istiyor muyum?

Üzgünüm, arkadaş olacağımızı
bilmeden önce telefon numaranı
engelledim.

Sil.

Üzgünüm, bütün gün işim
vardı ve telefonuma
bakmadım.

Sil sil sil.

Üzgünüm, insanları ve
kendimi hayal kırıklığına uğrattığım
bir geçmişe sahip olduğum için
sizinle arkadaş olmanın tamamen
iyi bir fikir olduğundan emin
değilim, bu yüzden
Her şey bitti.

Sil. Bir kez daha deniyorum.

Görünüşe göre Başkanlık görevim
ertelenmiş. göre bu pozisyon için
ülke çapında bir mülakat da dahil
olmak üzere oldukça sıkı bir iş
görüşmesi varmış.

Seçim mi? Hakkında bir şey biliyor muydunuz? |
Bu mu? Adil görünmüyor. |

Gönder. *Bunu düşünme. O sadece bir insan.*

Parmak uçlarımda banyoya giriyorum ve duşu sonuna kadar açıyorum. Perdeyi kaydırarak açıyorum, giysilerimi bir yığın halinde bırakıyorum ve küvete oturuyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve kaynar suyun sırtımı yakana kadar akmasına izin veriyorum. Suyun sıcaklığının azaldığı ve parmaklarımın budandığı kadar uzun süre orada oturuyorum. Ayağa kalktığımda başım dönecek kadar uzun süre.

Küvetten çıktığımda telefonumun ekranındaki buharı sildim. Bir mesaj.

| Nereden başlayacağıma dair bir
fikrin var mı? Tutku açısından?
Başkan olamayacağınıza göre :(

Aklıma gelen ilk şeyi yazabilecek kadar kuru olsunlar diye ellerimi havluya siliyorum, çünkü çok uzun süre düşünürsem asla cevap veremeyeceğim.

Eskiden resim yapmayı severdim. |

Sanatçı olan Sonya, ben değilim, ama bir zamanlar elimdeki her defter kağıdının köşesine bir şeyler karalardım. Bu konuda hiç iyi değildim.

| Hmmmmmm tamam. Not
edildi. İçeride mi dışarıda
mı?

Ürperiyorum.

İçeride. |

Bir saniye yazıyor ve sonra mesajı açılıyor.

| Harika. Yarın için bir fikrim
var.

Kalbim yerinden çıkacak.

Yarın mı? Çok yakında. |

Bir süre daha yazıyor.

| Heyecanınız hissediliyor!

Gözlerimi deviriyorum. Ben cevap veremedim tekrar mesaj attı.

| Benimle 2'de buluş. Washington
Square Park.

Havluyu vücuduma sarıyorum, banyodaki hava etrafımda serinliyor. Derin bir nefes alıyorum ve cevap veriyorum.

Gül getirmene gerek yok. |

Sekizinci Bölüm

S Perşembe sabahı gayet sıradan başladı. , üzerime bir şeyler giydim, market alışverişine çıktım (iki tane aldım), Carlyle Staffing Solutions'da bu haftaki vardiyalar için e-postamı taradım ve altı kaydoldum.

NYAC'de iki, kurumsal bir etkinlik alanında bir ve kütüphanede üç etkinlik.

Bu sabah normal *olmayan* şey, her an yere yığılıp bayılacakmışım gibi hissetmemdi. Bugün planlarım var. Gerçek planlar.

Ben *kimim*?

Henry'yi görmeden önce bir saatim var. Küçük dairemde volta atıyorum.

Sakin ol. Koltuk altımı bir kağıt tabakla havalandırıyorum. *Her zaman kaçabilirsin.*

Washington Square Park'ta öğle vakti için ne planlamış olabilir bilmiyorum. Tüm üniversite öğrencileri, müzik ve genel kaos nedeniyle genellikle şehrin o bölgesinden kaçınırım.

Kıyafetlerimi karıştırıyorum. Denediğim her şey aptalca görünüyor. En sevdiğim kot pantolon beni topak topak hissettiriyor, en sevdiğim bluz bebeksi görünüyor ve en sevdiğim ceket beni çok fazla çabalıyormuşum gibi gösteriyor. Çok fazla uğraşıyorum. Birkaç başarısız kıyafetten sonra pes ediyorum ve iç çamaşırlarımla yere yığılıyorum. Kıyafet yığınlarının içinde kardan melekler yapabilirim.

Henry'ye mesaj atmayı düşünüyorum. Ve sonra bir dahaki planımızda, yeniden plan yapacağım. Birimiz ya da ikimiz ölene kadar hiç bitmeyen bir yeniden planlama zinciri olacak. Benim için sorun değil.

Telefonumun ekranını kaydırarak açtığımda ondan gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Beni hayalet olarak düşündüğünü
biliyorum ama bunu yaparsan seni
pizza ambargosuyla tehdit
etmekten çekinmem. Şehirdeki
tüm pizzacıların seni kara listeye
almasını sağlayabilirim, biliyorsun.
Öyle bir gücüm var.

Ve sonra:

Çeşmede buluşuruz.

Onu hayaletimde bıraktığımda ne kadar tuhaflaştığını düşünüyorum. Bunun onu birazcık bile rahatsız etmesinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu. Numarasını engellediğimde onun duygularını nasıl düşünmediğimi. Bugün bunu ona tekrar yapamam. Bunu bir kez olsun atlatmalıyım, belki o zaman beni rahat bırakır ve biz yabancı olmaya, ben de 155. Cadde'nin münzevisi olmaya geri dönerim.

Sadece bir kere.

Gözlerimi kapatıyorum ve mantramı tekrarlıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki uçup gidecekmiş gibi hissettiğimde beni yeryüzüne geri indiren mantra.

Yanaklarım gerçek. Çenem gerçek. Dudaklarım gerçek. Ben gerçeğim.

Çocukken böyle olmaya başladığımda annem önümde çömelir ve benden odadaki şeyleri göstermemi isterdi. *Bana pembe bir şey göster Bennet*, derdi. Pembe bir şeyi işaret ederdim. *Bana mavi bir şey göster*. Mavi bir şey gösterirdim. Kendimi bedenime geri döndürmek için her zaman hangi rengi giyiyorsam o renkle. Yavaş yavaş, yıllar geçtikçe bu benim mantrama dönüştü. Tek olduğum şeyin bir beden, bir organ ve et yığını olduğunu hatırlamak kaygımı hafifletiyor. Beni dengeliyor. Nefes alış verişimi azaltıyor.

Sam'le birlikteyken, *bana iyi bir şey söyle, Bennet* oldu. Gülümserdi, avucunu karnıma koyardı. *Ayçiçekleri* diyebilirim. *Andy'nin* kotu

Ceket. Spagetti. Yaz mevsimi. Beni kendine çeker ve yüzünü boynuma gömerdi. Sen, diye fısıldardım. Sana.

Dolabımın arkasını karıştırdım ve Andy'nin ceketini buldum. Sam öldükten sonra ikimiz de okulu bıraktığımızda eşyalarımın arasına karışmıştı. İkimiz de ne aldığımıza dikkat etmemiştik ve ben onu bunca yıl küçük bir hazine gibi sakladım. Düz bir tişörtün üzerine giydim ve onun gücünün bunu atlatmamı sağlayacağını umdum.

Çantamı aldım ve kapıdan çıktım.

Geri çekilmek yok. Bunu yapacağım.

- - -

Batı Dördüncü Cadde'deki metro merdivenlerinden yukarı yürüyorum ve kalabalık kaldırıma çıkıyorum. Henry'yi göremiyorum, bu yüzden caddenin karşısına geçip parka doğru ilerliyorum. Ellerimi alnıma götürüp güneş ışığının gözlerimi almasını engelleyerek parkın en ucundaki devasa beyaz oyma kemere doğru ilerliyor, karikatür sanatçılarından ve kaykaycılardan kaçıyorum. Her iki tarafı yeşilliklerle kaplı bir patikaya doğru ilerlerken ensemden aşağı bir ter damlasının yuvarlandığını hissediyorum. Etrafta bu kadar insan varken hava çok sıcak. Bu kadar çok insanın yanında olmaya asla alışamıyorum. Elimden geldiğince herkesle aramda az bir metre boşluk olmasını isterim. Ve bu şehirde, genellikle yapamam.

Üniversite öğrencileri scooter'larla vızır vızır geçiyor, her köşede işportacılar birbiriyle çatışan müzikler çalıyor, bir kadın rüzgârda bir kuş sürüsünü kendi özel orkestrasıymış gibi yönetiyor. Parkın ortasındaki büyük yuvarlak açıklığa ve ortadaki fener olan çeşmeye yaklaşırken belirgin bir şekilde sidik kokan bir bankın yanından . Çekirdeğinden su püskürterek genel alana ince bir sis yayıyor. Fıskiye büyük bir çanak; insanlar çemberin içinde oturuyor, çizim yapıyor, sohbet ediyor, sisin içinde güneşleniyor. Birkaç çocuk su sıçratıyor ve gözümün ucuyla bir gökkuşağı parlıyor. Çiftler öpüşüyor, yaşlı adamlar dama oynuyor, kadınlar bebeklerini emziriyor. Bir çift sihirbaz tarafından eğlendiriliyor. Onu görene kadar insan kalabalığının arasında dolanıyorum.

Çeşmenin kenarında oturan başka bir adamla sohbet ediyor. İkisi de gülüyor. Adamın elinde, parmağını sayfaların arasına sıkıştırmış, derme çatma bir kitap ayracı var.

Henry mavi bir tişört ve kot pantolon giymiş, duyamadığım bir şakayı takdir etmek için başını arkaya atıyor.

Üç derin nefes.

"Hey." Onlara yaklaşırken sesim çatlıyor. Harika bir başlangıç.

"Bennet!" Henry başını kaldırıp tek gamzesini ortaya çıkararak kocaman ve parlak bir şekilde gülümsüyor. "Bu Martin. Martin, bu Bennet."

"Memnun oldum," diyorum, sinirlerimin konuşmama yansımaya izin vermemeye çalışarak.

"Sen de." Martin'in boğuk sesi görünüşüyle uyuşmuyor. Üzerinde parlak renkli ekose bir düğme ve hakiler var ve bacak bacak üstüne atmış, düzgün bir şekilde oturuyor.

"Pekala." Henry saatini kontrol eder. "Gitsek iyi olacak. Bir ara bira içmek istersen haber ver."

Lanet olsun. Bu yeni adam bizimle gelmiyor. Bir tampon umuyordum. Henry Martin'in elini sıktı ve bana döndü.

"Hazır mısın?" Karmakarışık saçları esintide dalgalanıyor. Dilinin ucunda bir şey varmış gibi gözlerinde bir beklenti havası kıvılcımlanıyor.

"Hayır."

Henry gözlerini devirir ve gülümser. "Hadi ama."

Kalabalığın içinde onu takip ederken zar zor yetişebiliyorum. Adımları yürüyüşle koşu arasında bir yerde, sanki her an havalanabilirmiş gibi.

"Hey!" diye sesleniyorum, onu yavaşlatmayı umarak.

İşe yarıyor. Henry kısa bir süre duraksayıp bana baktı. "Oradaki arkadaşın mıydı?"

"Yeni bir arkadaş, belki." Yürümeye devam ediyor, ama artık ona ayak uydurabiliyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Babamın en sevdiği kitaplardan birini okuduğunu gördüm, bu yüzden ona kitabı sordum ve . Konuşmaya başladık. Meğer kız arkadaşı

onu terk etti ve geçen hafta en iyi arkadaşıyla tek odalı bir eve taşındı. Brooklyn Koleji'nde öğretmenlik yapıyor."

"Onunla konuşmaya mı başladın?"

Omuz silkiyor. "Evet."

"Ve senin deli olduğunu düşünmedi mi?"

Bebek arabasıyla vızır vızır geçen bir kadını atlatıyor. "Neden düşünsün ki?"

Parkın içinde hızla yürürken nefesim daralıyor. "Bu senin bir hobin mi?"

Martin ve *benim* gibi rastgele insanlarla konuşmak?"

"Elbette," diyor sırtarak. "Neden?"

"Buna ne diyeceğimi biliyorsun." Kollarını bir kedi gibi başının üzerine uzatıyor ve küçük bir omur çatlağı duyuyorum. "Neden olmasın?"

"Bence bu biraz şüpheli, hepsi bu."

"İnsanları severim. Bu bir suç mu?" Karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakıyor. "Her zaman sevmişimdir. Onlarla konuşmayı, onları dinlemeyi ve fotoğraflarını çekmeyi seviyorum."

"*Humans of New York* gibi ama cinayet gibi. Bu arada, bu aslında bir suç."

"Geceleri onları eve kadar takip etmeyi seviyorum. Onları bodrumumda saklamayı seviyorum.

İnsan etinin tadını seviyorum. Bilirsiniz, normal erkek şeyleri."

"Seri katiller ezici bir çoğunlukla çekici erkeklerdir, bu yüzden burada davanıza gerçekten yardımcı olmuyorsunuz."

"Ah." Bir kaşını kaldırıyor. "Benim çekici olduğumu düşünüyorsun."

"Ugh." İstemsizce inliyorum. "Sanırım söylediklerimin yanlış tutunuyorsun. Sanırım *seri katil* o cümledeki önemli terimdi."

"Tamam, tamam. O zaman sana işkence odamı göstermeyi erteleyeceğim. Hazır değilsin."

Umutsuzca kendimi tutmaya çalışsam da göğsümden bir kıkırtı yükseliyor. Hızla kesiyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Kesin bir dille söylüyorum, konuşmanın fitilini ateşleyip olası şakaları söndürüyorum.

Henry yıpranmış bir vitrinin önünde durur. "İşte."

Ufalanmış tuğla dış cephe siyaha boyanmış. Sarmaşıklar binanın etrafında jartiyer yılanları gibi dolanıyor. RAVEN TATTOO PARLOR yazan bir tabelanın her iki yanında sprey boyayla boyanmış iki kuş var.

"Aman Tanrım, hayır." Kalbim durma noktasına geldi. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." *Hayır* kelimesi beynimde yankılanıyor ve istemsiz bir dürtü gibi ağzımdan dökülüyor. "Delirdin mi sen? Dövme yaptırmamın imkanı yok. Hayatta olmaz."

Henry gülmeye başladı. Bunun ona komik gelmesine çok sevindim, çünkü aslında bu projenin bir hata olmayacağını, belki normal bir şey önereceğini ve bugün kendimi insan ırkı için büyük bir hayal kırıklığı gibi hissetmediğim iki saat geçireceğimi umuyordum. Ama hayır, Henry beni kıvrandırken görmek istiyor. Gülüşü tenimi yakıyor.

"Bu kötü bir fikirdi," diyorum kapıdan aceleyle birkaç adım uzaklaşarak. Kendimi dövme dükkânının girişinin yanındaki gölgeli bir köşeye sıkıştırıyorum ve elimle kendimi yelpazeliyorum - annemin okumayı sevdiği tarihi aşk kitaplarından birinde skandala uğramış bir kadın tablosu.

"Whoa, whoa, whoa!" Henry saklandığım yere giriyor, kollarını kavuşturuyor ve girişe yaslanıyor. "Neyin var?"

"Çok fazla şey var. Her şeyden önce dövme yaptırmak bir tutku değil. Bundan bir kariyer yapamam. İkincisi, *seninle* birlikte dövme yaptıracığımı düşünüyorsan delirmişsin demektir. Ve üçüncüsü, böyle bir şeyi bir hevesle yapamam. Planlanması ve üzerinde düşünülmesi gerekir. Bu yüzden beni utandırma girişiminiz için teşekkür ederim ama işe yaramayacak."

Henry biraz garip bir şekilde güler ve birkaç adım geri çekilir. "Öncelikle, henüz ne yaptığımızı bile bilmiyorsun, o yüzden ortada korkmak için bir neden yokken korkma." Kaşlarını kaldırıyor. "İkincisi, elbette bugün dövme yaptırmamı beklemiyorum. Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Birazcık, evet."

"Üçüncüsü, sana tutkunu bulmada yardım etmeyi teklif ettim. Kariyerini değil. Bunlar iki farklı şey. Dördüncüye ihtiyacım olduğundan değil, ama dün bana çizmeyi sevdiğini söylemiştin. Bu dükkânda her gün bir dövme kursu düzenleniyor.

Cumartesi günü. Size iğneleri nasıl kullanacağınızı öğretiyorlar ve siz de bir bal özü üzerinde dövme pratiği yapıyorsunuz."

"Oh." Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çattım.

Bana bir binanın çıkıntısındaymışım gibi bakıyor ve benimle konuşuyor. "Bu sadece bir ders," diyor gülümseyerek. "Düşük riskli. Eğer yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değiliz."

Bunu söylediğinde ona inanıyorum. Beni zorlamaya çalışmayacak.

"Henry," diyorum utanarak. "Bunu benim için neden yaptığını gerçekten anlamıyorum."

"Bana bunu sormaya devam edersen bu hiç eğlenceli olmayacak. Sadece et." Başını öne eğdi. "Tamam mı?"

Sönüyorum. *Sadece et.* "Bu arkadaş edinme işinde iyi değilim. Bir süredir yapmadım."

"İyi gidiyorsun."

"Ben değilim." Kollarımı açıyorum. "Bu düşündüğüm kadar kolay olmayacak."

"Hayır." Başını sallıyor. "Bence bunu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorsun. Rahatla."

"Kimse sana bir kadına asla rahatlamasını söylemeyeceğini söylemedi mi?"

"Evet, ama bu dersi almak istiyorum ve senin de katılmanı istiyorum.

Ben, yani..." Köpek yavrusu gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Benim için rahatlar mısın?" Sigh. Buna nasıl hayır diyebilirim? "Peki."

"Tamam o zaman." O aptal sırtışını ve dükkâna doğru eliyle işaret ediyor.

"Gidelim mi?"

- - -

Dövme dükkânı küçük, karanlık ve pis. Rock müzik sesleri ve dövme tabancalarının tiz vızıltıları havada yankılanıyor. Duvarları çıplak kadın portreleri, çapalar, kafatasları ve çiçekler kaplıyor. Henry'yi burada, tasarımlardan birini işaret ederken ve bu sandalyelerden birinde otururken hayal ediyorum. Pazusundaki dövmeye hâlâ iyice bakamadım ve onu bu kadar merak etmekten nefret ediyorum.

Henry, beyaz atletli iri bir beyefendinin üzerine ejderha dövmesi yapan bir kadına el sallıyor.

"Henry," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Burada işim bitmek üzere, aşağıya grubun geri kalanının yanına gidebilirsin."

"Teşekkürler, Kira." İlerlemeye devam ediyor. "Bu arada, bu Bennet." "Hoş geldin."

Merdiven boşluğu, lise fen laboratuvarı gibi düzenlenmiş küçük bir odaya açılıyor, çift genişliğinde altı masa ve ön tarafta bir kara tahta var. Her laboratuvar masasında iki kavun, plastiğe sarılmış cerrahi aletlere benzeyen iki set ve oturup sohbet eden birkaç kişi var.

Henry ve ben soldaki son sıraya, pembe kuşak takmış bir grup kızın (sanırım bekârlığa veda partisi) arkasına oturduk, ki bu benim için iyi bir yer. Arka sırada güvenlik ve rahatlık var.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Daha önce burada dövme yaptırdın mı?"

"Evet," diyor Henry, sinir bozucu bir şekilde bana dövmesini göstermiyor. Neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyorum ama görmemek beni delirtiyor. Dövmeler hakkında soru sormanın iyi bir görgü kuralı olduğundan emin değilim ve o da bunu teklif etmiyor, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. "Kira harika biri. Denver'dan döndüğümde arkadaşım Sarah tavsiye etti."

Sarah. Sarah'dan daha önce bahsetmişti. "Sarah, barmen arkadaşın mı?"

"Ah evet, onunla tanıştığını unutmuşum," diyor sinsi bir gülümsemeyle. "Ziyaretinizden sonra müdürümüz tarafından fazla hizmet verdiği için sorguya çekildi."

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapattım. Kızardığını hissedebiliyorum. "Muhtemelen restoranınızda tam bir felaket olduğum için ünlüyümdür."

"Şaka yapıyordum," diyor bir şekilde. "Seni kızdırmak çok kolay."

Avuçlarımı yüzümden çekip şakaklarımı ovuyorum. "Genelde böyle içmem."

Enerjik parmaklarını masaya vuruyor. "Sorun değil, kimse garip olduğunu düşünmedi. Hepimizin böyle geceleri olmuştur. Çoğu zaman bir kulüpte ya da bir partide olur, bir İtalyan restoranında değil, ama hey, herkes kendi başına."

"Kapa çeneni."

"Gördün mü?" Gülümsüyor. "Alay etmesi kolay."

Kira sınıfın arka tarafındaki kapıdan içeri dalıyor. Askılı bir atlet, siyah kot pantolon ve kalın, ağır botlar giyiyor. Derisinin neredeyse görünen her santimi dövmelele kaplı. Köprücük kemiğinin üzerinde gözyaşları yanaklarından aşağı akan bir kadın yüzü var. Omzunda Edgar Allan Poe'nun bir portresi var. Muhtemelen dükkanın ismi buradan geliyor. Kuzgun. Teninde kim olduğunun gerçek bir temsilini taşıyor. Bu bana onun kim olduğunu bildiğini, cesur olduğunu ve bir açıklama yapmaktan korkmadığını, Kira olmaktan gurur duyduğunu söylüyor.

Sade tişörtüm ve kot ceketim benim hakkımda ne söylüyor? Az ya da hiç.

Bize dövme tabancalarının şemalarını gösteriyor ve nasıl çalıştıkları hakkında ayrıntılara giriyor. Sonra kendi dövme tabancasını tutuyor ve nasıl çalıştırılacağını gösteriyor. Biz de istasyonlarımızdaki tabancaları takip ediyoruz. Bir anda, kulak zarlarımızı titreten bir makine vızıltısı korosu patlak veriyor.

"Daha ileri önce," diyor Kira, silahını yere bırakarak, "dövmeyi çizmeyi öğrenmeliyiz."

Kara tahtada bize adım adım dükkanın logosu olan kuzgunu nasıl çizeceğimizi gösteriyor. Herkes beceriksizce küçük siyah kuşu kâğıt ve kalemle kopyalamaya çalışırken sınıfta alçak sesli bir konuşma ve kahkaha tufanı kopuyor.

"?" Henry çalışmamı görmek için masama doğru eğiliyor. "Hile yapmıyorum," diyorum kolumla kâğıdımı kapatarak.

"Hile yapmak kelimenin tam anlamıyla imkânsız," diyor kâğıdımın köşesini çekştirerek. "Biz de aynı şeyi yapıyoruz."

Kâğıdımı elinden kaptığım gibi göğsüme bastırıyorum. "Pençelerini çek, akıllı çocuk."

"*Bilge adam mı?* Nesin sen, 1920'lerden bir gangster mi?"

Gözlerimi tehditkâr bir şekilde kısarak, "Çizimimi görmeye çalışmaya devam edersen ," diyorum.

"Eğer sen bana seninkini göstermezsen, ben de sana benimkini göstermem. Ve görmek istediğini biliyorum. Muhtemelen bir başyapıttır."

"Peki," diye hayıflandım. Merak *ediyorum*. "Üç deyince. Bir, iki, üç." Çizimlerimizi göğsümüze doğru tutuyoruz.

"Aman Tanrım," diyorum kendimi durduramadan. Henry's korkunç. Gerçekten berbat. Karalanmış bir karmaşa. Kahkahalarımı kontrol edemiyorum. "Bu hayatımda gördüğüm en kötü şeylerden biri," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Çalışmasını inceliyor. "Bu... bu soyut."

O kadar gülüyorum ki gözlerimden yaş geliyor. "Kötü bir çocuk gözlerini bağlayarak çizmiş gibi görünüyor." Nefes nefese kaldım. "Hayır, sanki biri bir kuşun üzerinde tepinmiş ve sonra onu hafızasıyla tekrar bir araya getirmeye çalışmış gibi görünüyor."

"Çok kötüsün," diyor ama kahkahalarımın gülmeye başlıyor. "Henry, bu ele geçirilmiş."

Kağıdı kendisine doğru çevirir ve ilk kez yakından inceler. Canavarı görünce kahkahayı patlatır.

Kira bize doğru geliyor. Öğretmenin önünde kahkahalarımızı bastırıyoruz. "Burada bu kadar komik olan ne?" diye soruyor hoşnutsuz bir gülümsemeyle.

Henry, "Hiçbir şey, sadece yeraltı dünyasına bir geçit çizdim," diyor.

Kira kağıdını daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden eğiliyor. Elini onun sırtının üst kısmına koyar.

"O kadar da kötü değil." Kürek kemiklerinin arasına hafifçe vuruyor. "Denemeye devam et, daha iyi olacaksın." Ona her kızın cilveli olarak tanıyabileceği bir bakış atıyor. Yan masaya geçerken bana bakmıyor bile.

"Öğretmenin evcil hayvanı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Gerçek dehayı fark edebilmesi benim suçum değil."

"Evet, doğru." Gözlerimi deviriyorum. "*Sanatınla* gerçekten ilgileniyor."

"Yeteneklerimi kıskanıyorsan elimden bir şey gelmez. Bence birileri bunu sonsuza dek dövme olarak yaptırmalı. Bunu senin için seve seve yaparım, tek yapman gereken söylemen."

"Sadece söylüyorum, hiç kimse bu çizimi *o kadar da kötü değil* diye tanımlamaz. Tabii seninle yatmak istemiyorlarsa."

"Ah, yani bunu gördüğünüz en kötü şey olarak tanımlamanız beni cesaretlendirmemeli."

Her türlü cevabı yutuyorum. Bu flört etmeye çok yakın. "Evet," diyorum, kâğıdımın üzerine çöküyorum. Henry de kendi kağıdına dönüyor ve biz de

birkaç dakika sessizlik.

Son olarak, sıra kavuna dövme yapmaya geldi. Kira bize düz çizgilerle başlamamızı, sonra kıvrımlar yapmamızı ve ardından kuşa dövme yapmayı denememizi söylüyor.

İlk denemem bal özü katliamı. Üzerine dövme yaptığım insan derisi olsaydı, zavallı insanın hastaneye gitmesi gerekirdi. Yapışkan meyve suyu ellerime akıyor ve Henry'nin çalışmasını izlemek için silahı yere bıraktıktan sonra onları kotuma silmek zorunda kalıyorum. O kadar da kötü değil. Gülünç sanat becerilerine rağmen, elleri sabit ve nazik.

Dersin sonunda, her birimizin kuzgun dövmeleriyle kaplanmış Vin Diesel'in kafasına benzeyen küçük bir kavunumuz oldu. Dürüst olmak gerekirse, kendimden etkilendim. Çoğu insan kavunlarını çıkarken atıyor ama ben kendiminkini saklamayı tercih ediyorum. Çabucak çürüyeceğini biliyorum ama hepsi benim elimle yaratılmış güzel kusurlarına bakmaktan bıkmadım. Çirkin kabuğuna günlerce bakabilirim.

Henry ve ben parkın eteklerinden tren istasyonuna doğru tembel bir yürüyüşe çıktık. Kaldırım boyunca uzanan ferforje çitlere dolanmış ağaçlar ve sarmaşıklar güneşi kesiyor ve biz yürürken bize hoş, benekli bir gölge sağlıyor. Yakındaki bir el arabasından gelen Sabrett sosislilerinin dumanlı kokusunu içime çekiyorum ve parkta çalınan Karayip çelik davulunun boğuk sesini dinliyorum. Bu gibi anlar, New York'un belirli bölgelerinin kaosundan uzaklaşabildiğiniz ama yine de onu duyup koklayabilecek kadar yakın olduğunuz anlar, bu şehri en çok sevdiğim anlardır. Bir deniz kabuğunun içinden okyanusu dinlemek gibi, gözlerinizi kapatıp taze pişmiş kurabiyelerin kokusunu içinize çekmek gibi. Gerçek hayat ile rüya hali arasında bir an. Neredeyse hipnotik.

Henry kavununu ellerinin arasında ileri geri savurur.

"Ee?" diyor, onay bekleyen bir çocuk gibi. "Eğlendin mi?"

Yüzümü buruşturuyorum, ona bir gülümseme tatmini yaşatmamaya çalışıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kavununu kolunun altına sıkıştırıyor. "Yaptın. ve Noel'e kadar bir kolun dolmuş olacak."

" gibi bir şey," diyorum. "Eksi kol."

"Muhtemelen bir dövme sanatçısı olamayacağını biliyorum ama en azından bir maceraydı."

"Öyleydi." Kavunu ellerimde çeviriyor, çizgilerini ve şekillerini inceliyorum.
"Beni ikna ettiğin için teşekkürler."

"Eh." Eliyle bir işaret yapıyor. "Bunu bensiz de yapabilirdin, biliyorum."
Yanılıyor ama haklı olduğunu düşünmesine
izin veriyorum. "Bir dahaki sefere kadar
mı?"

Sarılmak için hamle yapıyor ama ben yapışkan elimi sıkmak için uzatarak onu savuşturuyorum. Gülümseyerek başını eğiyor.

"Evet," dedim. "Bir dahaki sefere."

Dokuzuncu Bölüm

A Henry ile son konuşmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Pazar günü, sağanak yağmur altında Flatiron Binası'nın önünde dergi dağıtma vardiyam vardı. Pazartesi günü NYAC'ın emekli üyeleri onuruna verdiği yemek vardı. Salı, Çarşamba ve Perşembe Sal ile kütüphanedeydik ve bugünlere geldik. NYAC'de bir yemek vardiyası daha ve hafta sonu *Criminal Minds* için boşum. Önümde iki koca gün var.

Planlanmış bir şey yok.

Telefonum arka cebimde vızıldıyor ve hiç susmuyor - bu garip, çünkü bugünlerde beni neredeyse hiç kimse aramıyor. Ekranı açıyorum, annemin aradığını görünce sertçe nefes alıyorum. Yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum, sesimin neşeli ve parlak çıkmasını istiyorum. Aileme göre, büyük şehirde hayallerimi yaşıyorum ve bir midye kadar mutluyum.

"Merhaba," diyorum, sesim doğal görünmek için biraz fazla yüksek.

"Selam, meleğim!" Arka planda hafif bir müzik çalıyor, muhtemelen yemek pişiriyor.

"Hey, anne, konuşamam. Vardiyam var."

"Her zaman çalışıyorsun," diyor, telefonun hoparlöründen bir blenderın vızıltısı geliyor. Yani yemek yapmıyor, babam için smoothie hazırlıyor. "Keşke daha çok arasan."

"Biliyorum," diyorum NYAC yükleme iskelesinin önünde bir ileri bir geri volta atarken. "Sadece çok meşgulüm," diye yalan söylüyorum. "Daha sonra konuşabilir miyiz? Gerçekten gitmem gerek."

"Elbette," diyor, sesinde bir parça endişe var. "Kendine iyi bak. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye ciyaklıyorum telefonu kapatmadan önce. Derin bir nefes alıyorum burnumdan girip ağızımdan çıkıyor.

Üniversiteyi bırakmamla New York'a taşınmam arasında evde geçirdiğim o korkunç yılı düşünüyorum. Annem benim için çok endişeleniyordu. Yemek yemiyordum. Yemeklerin tadı kaçmıştı ve midem zaten hiçbir şeyi tutamıyordu. Televizyon izlemiyor, kitap okumuyor ya da Instagram'da gezinmiyordum. Var oluyordum. Katatonik. Sonya bir ya da iki kez geldi, sanırım annem onun orada olmasının beni odamdan çıkaracağını düşündüğü için, ama bu beni daha da derine gömdü.

Bir gece annem yatağımın kenarına oturmuş hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, bana yardım etmesine izin vermem için yalvarıyordu. Ama yardım edecek hiçbir şey kalmamıştı. Ben insan değildim. İyileşmekle ilgilenmiyordum.

Anneme hala yatakta yatan, hayat geçip giderken kıpırdamadan yatan kız gibi hissettiğimi itiraf edemem. Eğer söyleseydim, buna katlanabileceğinden emin değilim.

Ailemi özlüyorum ama böylesi daha iyi, birkaç sahte telefon görüşmesi ve arada sırada Sonya ile benim normal, mutlu ve *iyi* görüldüğümüz fotoğraflarla. Gerçeği bilmemeleri daha iyi.

NYAC yükleme iskelesinde dururken, yaklaşan vardiyadan korkuyorum. Belki Bay Kirk'ün tam bir hıyar olacağı beklentisi ya da bir grup yaşlı adamın kendilerine mayonez almam için beni deli bir kadın gibi binanın etrafında koşturacağı fikri ya da belki de görünmez olmaktan yorulduğum içindir. Bazen bu vardiyalardan eve geldiğimde aslında hiç var olmadığımı, gülümsemek ve hizmet etmek için yaratılmış, kendi hayal gücümün bir ürünü olduğumu hissediyorum.

Ne yazık ki burada sıkışıp kaldım çünkü maaşım çok az ve çaresiz durumdayım. Bordo ceketimi giydim ve papyonumu taktım. Bugünkü yaka kartım BRAD. En azından Kirk ortalıkta yok. Belki de bu gece izinlidir.

Bir tepsi karides kokteyli aldım ve partiye gittim. Davetlilerin hepsi siyah kravat giyme kuralına uyuyordu; erkekler smokin, kadınlar ince ipekler ve satenler içindeydi. Herkes limon parfümü ve lavanta sabunu gibi kokuyor ve dişlerini maden suyuyla fırçalamış gibi görünüyor. New York'un bu tarafını sadece bir aynanın arkasından görebiliyorum ama asla dokunamıyorum. Geçici olarak gittiğim bu yerlerin hepsi farklı giysiler içindeki aynı kurt. Ya da şöyle demeliyim, farklı payetli paşminaların içindeki aynı kurt.

Birkaç saat karides dağıttıktan sonra konuklar kendilerine tahsis edilen masalardaki yerlerini alıyorlar. Elektrik mavisini pantolonlu bir kadın beni dirseğimden tutup nazikçe yemek odasından dışarı çekene kadar masadan masaya büyük bir şişe köpüklü su ile beyaz bir bez taşıyorum ve bardakları dolduruyorum.

"Sevgilim," diyor kısıp bir güney aksanıyla, "senden bir iyilik isteyeceğim."

Cam şişe su ellerimde terliyor.

"Bunu sormaktan utanıyorum ama üzerinde... tampon var mı?" Sinirli bir şekilde masasına bakıyor. En az kırk yaşında olmalı ve sosyetik arkadaşlarından birine soramayacak kadar telaşlı.

"Yemek odasından çıkmamam gerekiyor," diyorum dudağımı ısırarak.

"Lütfen..." Topuklu ayakkabılarının üzerinde ağırlığını kaydırıyor. "Bu acil bir durum."

Kırk'ten yediğim azarı hatırlarken kolumdan bir damla soğuk su akıyor. "Başım belaya girebilir."

Kaşlarını çatıyor ve masasına dönerek kaşlarını çatıyor. "Kadeh kaldırmam gerekiyor."

Belki benimle konuşan ilk süslü misafir olduğu için ona yardım etmek istiyorum, belki de su ve şarap doldurmaktan yorulduğum için. "Sanırım çantamda bir tane var ama aşağıya inmeme gerekiyor. Burada bekleyebilir misiniz?"

"Harikasin," diyor, gergin duruşundan daha rahat bir duruşa geçerek. "Kılımlı bile kıpırdatmayacağım."

Servis asansörünün kapıları arkamdan kapanırken ona "Beş dakika," diye sesleniyorum. Bodruma inip çantamın içindekileri karıştırmak beş dakikadan çok daha uzun sürüyor ama aradığımı bulup yukarı çıkıyorum. Asansörün düğmesine basıyorum ama hareket etmiyor. Kapının üstündeki ışık beşinci katta olduğunu gösteriyor.

Şimdiden on dakika oldu.

Bekleyecek zamanım yok.

Bu binadaki merdivenler adeta bir Chutes and Ladders oyunu gibi. Kaybolmak çok kolay, ama tırmanmaya devam edersem, sonunda etkinliğin yapıldığı çatı katındaki salona ulaşacağımı umuyorum. Beni halı kaplı bir merdivene götüren bir kapıya gelene kadar yukarı, yukarı ve yukarı . Yukarı çıkmaya devam ediyorum.

Partideki müziği tekrar duyuyorum. Kalbim çarpıyor, kalçalarım yanıyor ve nefes nefese kalıyorum. *Tanrım, Bennet, arada bir spor yapsan ölür müsün?* Etkinliğe açılan tanıdık kapıyı gördüğümde yönümü buluyorum. Bir el omzumu kavrayıp beni döndürdüğünde kapı koluna henüz ulaşamamıştım.

Bay Kirk.

Küçük şeytani yılan gözleriyle bana bakıyor. "Neden şu anda yerde değilsin?" Sesi nazal ve keskin.

"Ben de oraya gidiyordum," diyorum ondan uzaklaşmaya çalışırken.

Önüme geçip yolumu kesti. "Fredo su servisini on beş dakika önce durdurduğunuzdu söyledi. Bu kabul edilemez." Sanki zengin bir insanın köpüklü suyunu yeterince hızlı alamaması, benim onlardan birinin suratına bizzat yumruk atmam kadar kötüymüş gibi davranıyor.

"Bir misafir benden onun için bir şey yapmamı istedi," diye açıklıyorum tamponu koluma sokarken.

"Katı terk etmeni gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Bu bir kadın meselesi."

"Neden gelip beni bulmadın?" Ellerini kalçalarına koydu. Büyük, şişkin gözleriyle bana bir karikatür ataşını hatırlatıyor.

Çünkü havalı pantolon takımlı hoş bayanı utandırmak istemedim ve ayrıca siz ve buradaki diğer çalışanlar cis erkeklersiniz.

"Fazladan bir tamponunuz olduğunu düşünmediğim için beni bağışlayın Bay Kirk," diyorum soğukkanlılıkla.

Dudaklarını büzdü ve bana ters ters baktı. *Söylenecek yanlış şey, Bennet.*

"Carlyle'a şikayette bulunmak zorunda kalacağım."

Kalbim küt küt atıyor ve hemen yalvarma moduna geçiyorum. "Bir daha asla olmayacak. Lütfen, söz veriyorum." Ona yalvardığım ve karşılık vermediğim için kendimden nefret ediyorum ama Bay Kirk ne kadar ahmak olursa olsun bu işe ihtiyacım var. "Lütfen, efendim."

"Bu ikinci ıska, Bennet. Üçüncüsünde geri dönmen istenmeyecek."

"Strike two? Birinci vuruş neydi?"

"Geçen hafta geç kalmıştın," diye . "Hatırlamıyor musun?"

"Geç kalmadım! Buradaydım-"

"Şu anda bir grev daha eklememi ister misin? Çünkü bu tavır hoşuma gitmiyor."

"Hayır, özür dilerim. Lütfen." Derin bir nefes alıyorum. "Bu işe ihtiyacım var." Başka bir şeyde daha başarısız olamam.

Kirk dişlerini gıcırdatıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Benimle ne yapacağını düşünüyor, üç perdelik bir oyun sergiliyor. Sonunda konuştu. "Bunun bir daha olmasına izin verme."

Başımı salladım. "Tabii ki."

Bir topaç gibi topuklarının üzerinde döner ve merdivenlerden mutfığa doğru ilerler.

Siktiğimin piçi.

- - -

Papyonumu ve çirkin bordo ceketimi yırtıp atıyorum ve kapıdan çıkıp serin gece havasına . Ne yapmamı bekliyordu, zavallı kadının sahnede kanamasına izin mi verecektim?

Okulda bu kadar sinirlendiğimde Sam, Andy ve ben beyzbol kafesine giderdik. Beyzbol toplarına vurmakta iyi değildim ama bir sopa tutup bir şeyleri parçalamak her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Andy öfkemizi içimize atmak yerine dışa vurmamızın sağlıklı olduğunu söylerdi. Sam her zaman bizim için atardı. Asla sinirlenmez ya da üzülmezdi. Her zaman nazikti, her zaman akıllı başındaydı, her zaman sorunlara mantıklı çözümler arardı. Tam bir iş bitiriciydi.

Andy beyzbolda berbattı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi - her şeyde çok iyi görünen birinin, Sam ona ne kadar kolay atarsa atsın, bir sopayla top arasında nasıl temas çözememesi. Onu kesinlikle çıldırtsa da onunla dalga geçecek bir şeyim olması hoşuma gidiyordu. Sam ile aramızdaki her şey bozulmadan önceki tek gerçek kavgamız da o gecelerden biriydi-Andy ne kadar denerse denesin beyzbol topuna vuramıyordu ve vurana kadar kalmamız konusunda ısrar ediyordu. Sam ve ben çok yorgunduk ve onu gitmesi için yönlendirmeye çalıştık.

-Artık onun tarafında olmadığımızı, Sam ve benim gideceğimizi söyleyerek

onu dışarı çıkardı. Bu şok ediciydi. Andy her zaman ilişkimizi destekliyor gibi görünüyordu ama Sam'e aşık olmadan önce Andy ile arkadaşım. Bizi o tanıştırdı. Andy hışımla çekip gidene kadar birbirimize bağırдық ve Sam beni sessizce dairesine geri götürdü.

Ertesi sabah derse gitmek için Sam'in evinin kapısını açtığımda paspasın üzerinde bir beyzbol topu duruyordu. Onu aldım, ters çevirdim *ve üzgün olduğumu* gördüm. *Seni seviyorum*, kırmızı Sharpie ile yazılmıştı. Bu Andy ile aramızda bir tür beyaz bayrak oldu - ne zaman kavga etsek ya da özür dilemek istesek, beyzbol topunu diğerinin bulabileceği bir yere gizlice koyardık ve anında her şey düzelirdi. Anında bağışlanma. *Özür dilerim. Seni seviyorum.*

Özür topumuz ben o kadar kötü çuvallayanaya kadar işe yaradı ki aptal beyzbol topunun nereye gittiğini bile bilmiyorum.

Columbus Circle'da elimin altında bir vuruş kafesi yok, bu yüzden öfkemi yürüyerek atmaya karar veriyorum. Çöp yığınlarının, büyük plastik torbalarda boş soda şişeleri toplayan bir adamın, çiçek dolu bir büyükanne arabasını iten bir kadının yanından geçiyorum. Şekerli fındık arabasının tatlı tarçın kokusunu alıyorum. Grafitili tişörtlerini toplayan bir adamın ve parlayan çubuklarla oynayan bir çocuğun yanından geçiyorum. Lincoln Center'ı geçiyorum.

Tanrım, sanki her şey birbirine karışıyor, kafatasımın içindeki düdüklü tencere çıkmaz işimden Andy'ye, Sam'e, Sonya'ya ve Bay Kirk'e geri dönüyor ve ben kendimi çok *sinirli* hissediyorum. Andy'ye hayatına devam ettiği için kızgınım. Ben hazır olmadan bana tuzak kurmaya çalıştığı için Sonya'ya kızgınım. Öldüğü için Sam'e kızgınım. Ve her şey için kendime kızgınım.

Düşündüm de, beni düzeltmenin bu kadar kolay olacağını düşündüğü için Henry'ye de kızgınım. Bir tutku bulup hayatımı değiştirmenin bu kadar basit olacağını düşündüğü için.

Düzleştirilmiş bir karton kutunun üzerinde uyuyan bir adamın yanından geçiyorum. Boş bir dükkânın önünden geçiyorum ve bir çift bir çıkıntının üzerinde öpüşüyor.

Yanaklarım gerçek. Çenem gerçek. Dudaklarım gerçek.

Tasmalı bir kediye gezdiren bir kadının yanından geçiyorum. Columbus Circle'da insan robot olarak çalıştığı vardiyasından eve doğru yürüdüğü belli olan, tepeden tırnağa gümüş boyayla kaplı bir adamın yanından geçiyorum.

Nefes al.

Kirk sadece çocukken yeterince güce sahip olmayan ve şimdi bundan yararlanan güvensiz bir adam. Muhtemelen beni şikayet bile etmeyecek. Ben iyi bir yemekçiyim. Çenemi kapalı tutarım ve işimi yaparım. O sadece büyük bir oyun oynuyor.

Henry sadece iyi davranıyor. Andy sadece hayatta kalmaya çalışıyor. Sonya ve Jamie sadece varlar. Sam sadece... gitti.

Dünyaya geri dön, Bennet.

Sekiz saatlik vardiyadan ve on beş blok öfke nöbeti yürüyüşünden dolayı vücudum ağrıyor, bu yüzden pes ediyorum ve eve giden yolun geri kalanını trenle gidiyorum. Kendimi sakinleştiriyorum, trendeki her durakta kalp atış hızımı düşürüyorum.

Yarın Cumartesi, Henry'yle geçireceğim gün olması gerekiyordu ama saat şu anda Cuma gecesi on bir ve ondan haber alamadım.

Ona mesaj atabileceğimi ancak apartmanın kapısına ulaştığımda fark ediyorum. Ürperiyorum. Birine takılmayı teklif etme düşüncesi beni tedirgin ediyor. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum.

Dairemin merdivenlerinden yukarı çıkıp Jamie ve Sonya'yı kanepede kucaklaşırken görmekten kaçınırken ona mesaj atmanın artılarını ve eksilerini tartıyorum.

Artı: Bir arkadaşlığı beslemek iyi hissettirecektir.

Eksi: Yabancılarla konuşmayı seven tuhaf biriyle arkadaşlık. Artı:

Tutkumu keşfedebilirim.

Eksi: Tutkumu keşfetmek artık bahanem kalmadığı anlamına gelecek. Artı: Yarın için planlarım olacak.

Con: Yarın için planlarım var.

Kaldırımda bir ileri bir geri yürüyorum. Sadece bir mesaj. Bu kadar büyütülecek bir şey . Mesajlarımı açıyorum ve bir tane taslak oluşturuyorum.

Sanırım senin şeytani
kuzgun çizimin bana güç verdi? Bu
sabah duş giderinde birkaç tüy
buldum ve bir su bardağını

pençemin gücü. Elimi
kastetmişim. Bu mu
Normal mi?

Gönder. Bunu düşünme.

Bir paket tuzlu ve sirkeli cips ve en sevdiğim gece atıştırmalığı olan zencefilli gazoz almak için köşedeki bakkala yürüyorum. Tam ödeme yapacaktım ki telefonum cebimde titredi.

Dolabımda yaşayan dövmeli bal
özlü adama danıştım.
Dersimizden kısa bir süre sonra
canlandı. olmadığını söyledi.

Kasiyer beni kıkırdarken yakalıyor. Kartımı hızlıca okuyucuya yerleştiriyorum ve yemeğimin parasını ödüyorum. Sokağa çıktığımda yazıyorum:

Bu bal adamın tıp diploması var
mı? Sadece bir hafta önce
doğduysa, bu kadar özgürce
tavsiye vermek için biraz fazla
genç.

önce...

Henry'nin cevap vermesi bir dakikadan fazla sürdü. Cips paketini açıyorum ve bir sokak lambasına yaslanıyorum. Şu anda dışarıda çok fazla insan yok ama şimdiye kadar gördüğüm en iri bulldog ile göz göze geliyorum. Tepeden tırnağa Lululemon giymiş, yirmili yaşlarda, fit biri tarafından gezdiriliyor. Yan yana gelince kıkırdıyorum. Telefonum titriyor.

Onu sorgulamamanın en iyisi
olduğunu söylüyor.

Mesaj Henry'nin kavunla çekilmiş bir selfie'siyle birlikte geliyor, ancak kavunun üzerine Sharpie ile kızgın bir yüz çizilmiş. Sanki kavun onu tehdit ediyormuş gibi boğazına bir tereyağı bıçağı dayamış.

Lütfen bana kalkıp o bıçağı almak
zorunda kaldığını ve yatağının
yanında bir bıçakla
uyumadığını söyle. Büyük seri
katil titreşimleri.

Hemen yazmaya başlıyor.

Ekranın altında mavi noktalar beliriyor ama hemen kayboluyorlar. Sanırım birini sürekli seri katil olmakla suçlamak pek hoş değil. Sonunda noktalar geri dönüyor ve Henry cevap veriyor.

Çocukken sahip olmak tek şey
nedir?

Telefonumu kapatıyorum, düşünmek için çenemin altına sıkıştırıyorum. Lululemon kızı ve buldogu yine yanımdan geçiyor. Karnı neredeyse kaldırımı sıyracak şekilde huysuzca kızın yanında tırıs gidiyor.

Bu bana onun sorusuna bir cevap veriyor.

Bir evcil hayvan.

Yazmaya başladı ama durdu. Birkaç dakika bekliyorum ama cevap vermeyince telefonumu cebime koyup üst kata çıkıyorum.

Parmak uçlarımda yatak odama gidiyorum ve yerdeki kirli çamaşır yığınlarının yanından geçerek yatağıma yığılıyorum. Takunyalarımı tekmeliyorum ve bir gümbürtüyle yere düşüyorlar. Bilgisayarımı göğüslerimin üzerine koyuyorum, böylece ekran yüzümden birkaç santim uzakta oluyor ve elimi cips paketine gömüyorum. Dünyanın en kalabalık bölgelerinden birinde Cuma gecesi olduğunu ve yalnız olduğumu unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Ağızma birkaç cips atıyorum ve bir yandan Instagram'da geziniyorum. Dizüstü bilgisayarım *Criminal Minds* oynuyor. Andy muhteşem bir resim daha paylaştı

nişan çekiminden. Yakınlaştırdığımda cipslerin çıtırtısı kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor.

Andy, Sam öldükten bir yıl sonra Theo ile tanıştı. Theo'nun ünlü müşterilerinden biri için çalışan bir sanat eseri alıcısının yanında staj yapmaya yeni başlamıştı ve görünüşe göre Andy ondan etkilenmişti. Her zaman muhteşem bir zevke sahipti ve Sam'le birlikte gümüş kaşıkla büyütölmeleri onun da *pahalı* bir zevke sahip olduğu anlamına geliyordu. Bay ve Bayan Chase hiçbir şey istemediklerinden eminlerdi ve ben ortaya çıktığımda cömertlikleri bana da sirayet etti. Sam onların zenginliğinden her zaman utanırdı ama Andy utanmazdı. Kibirli ya da bencil bir şekilde değil, sadece ona doğal gelen bir şekilde. Los Angeles'taki havalı stajında çok başarılı olmuştu. Sanki kaderi her zaman dünyanın en parlak insanlarıyla, hatta Theo adında otuzlu yaşlarının başında, havalı bir eğlence avukatıyla dirsek dirseğe gelmekmiş gibi görünüyordu.

Onları sadece bir kez birlikte çalışırken gördüm, Andy beni L.A. Görüşmeye yeni başlamışlardı ve ben hala neredeyse katatonik durumdaydım. Theo bizi şık akşam yemeklerine, adını hatırlayamadığım plak stüdyolarına götürdü ve hatta birkaç müşterisiyle tanıştırdı. Onu mutlu görmenin her saniyesinden nefret ettim. Sanitized haze of L.A. Palmiye ağaçları. Her şeyin sahteliği.

Ben de bundan nefret ediyordum ama duramıyordum.

Andy o yolculuğun sonunda gelip onunla yaşamam için bana yalvardı. Her şeyi bitiren o son konuşmayı hatırlıyorum.

"Bennet, bu şekilde yaşayamazsın. Sam senin için bunu istemezdi."

Okyanus kıyısındaki dairesinde yatağa uzanmıştık, eve dönüş uçağıma sadece birkaç saat vardı. Pencereler hafifçe aralanmış, L.A.'in sisli havası perdelerin arasından hafifçe süzölüyordu.

"Sam'in ne istediğini biliyorum ve bu da New York'ta yaşamamızdı."

"O senin mutlu olmanı isterdi. Hayatına devam etmeni isterdi." Andy'nin kızıl saçları ipek yorganının üzerine döküldü.

"Yapamam." Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım.

"Mezun olduktan sonra benimle Avrupa'yı gezmek isteyen kıza ne oldu? Hmm? Ne oldu ona Bennet? Burada olduğun süre boyunca gülümsediğini görmedim."

Boğazımdan pek de kibar olmayan bir kahkaha yükseldi. "Gülümsemekte hiç zorlanmıyorsun."

Hızla ayağa fırladı, saçları omuzlarında dalgalanıyordu. "Tanrım, Bennet."

"Hiç etkilenmemiş görünüyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey." Yüzümü ona dönmeden top gibi yuvarlandım. "Bir şey söylediğimi unut."

"Hayır. Söyle."

Sessizce uzandım, cevap vermeyi reddediyordum. Andy omzumu salladı. "Söyle."

"Peki." Onunla yüzleşmek için yatakta doğruldum. "Bu şekilde nasıl devam edebiliyorsun? Onu hiç özleyiyor musun? Çünkü özlemiyor gibi görünüyorsun ve sadece ne kadar oldu? İki yıl mı? Görünüşe göre burada bu *yabancıyla* göz alıcı hayatını yaşamaktan ve kardeşinin ölmüş olmasından hiç rahatsız olmamaktan çok mutlusun. Bu çok saygısızca, Andy."

Söylediğim anda geri almak istedim.

Çenesi gerildi ve kaşları birbirine çarparak aşağı indi. Bu yüzü sadece bir kez görmüştüm, vuruş kafesinde, bana ve Sam'e karşı kendini kaybetmeden hemen önce. Bu kez konuştuğunda sesi sakın ve düzdü ama öfke damlıyordu. "Hayatımı yaşamaya devam ediyor olmam kardeşimi özlemediğim anlamına gelmez. Aksini iddia etmeye nasıl cüret edersin?"

"Andy-"

"Hayır, konuşma sırası sendeydi. Şimdi sıra bende. Unutma ki ben onu senden çok daha uzun süre sevdim. Her gün, her saniye onu düşünüyorum. Theo'yla birlikte olduğum zamanlar kalbimin milyonlarca parçaya ayrılmadığı tek zaman. Bu yüzden beni yargılamaya devam edin ama ben kardeşimi *tanıyorum* ve o benim için mutlu olurdu."

Nefes alışım düzensiz ve sığıdı. "Andy, ben-"

"Ne var biliyor musun? Umurumda değil. New York'a git. Diplomanı asla bitiremezsin. Sefalet dolu dünyanda yaşa. Ne istersen yap Bennet, ama sakın kederimi ya da kardeşime olan sevgimi sorgulamaya kalkma."

Ayağa kalktı ve parmaklarını kapı koluna dolayarak kapıya doğru ilerledi. Son anda bana döndü ve titrek bir sesle konuştu. "I

Seni seviyorum, Bennet. Ailem, hepimiz seni çok seviyoruz ve biliyorum ki sözlerinin beni ne kadar incittiğini anlayamayacak kadar kendi acının içinde kaybolmuş durumdasın." Konuşurken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Um..." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama fikrini değiştirdi ve başını salladı. "Havaalanına gitmek istersen, Theo on dakika içinde işten eve dönecek."

Kapıyı kapattı ve ben de çantamı toplamayı bitirdim.

Ondan sonra ilişkimiz soldu. Kendimi geri çekerek onun duygularını incittiğimi biliyorum. O korkunç şeyleri söylediğimde bunu biliyordum ama duramıyordum. Sanki bu hastalık beni ele geçiriyor, bedenimi tüketiyordu ve ona yenik düşmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sonraki aylarda beni aradı ve ben açmadım. Bana mesaj atıyordu ve ben ona günler sonra geri dönüyordum. Ve şimdi bana son bir jest gönderdi: düğünü için bir save-the-date.

Cips paketinin dibine kadar iniyorum ve yatağımın yanındaki çöp kutusuna atıyorum. Yağlı tuzlu parmaklarımla telefonumu açtığımda Henry'den bir mesaj görüyorum:

Yarın için bir yer ayarladım. Güzel giyinme.

Bir başparmak emoji ve bir kavun emoji gönderdim.

Onuncu Bölüm

E Henry'yi herkes sever, köpekler bile. Bacağını mıncıklıyorlar, kucağında uyuyakalıyorlar, burnunu yalıyorlar. Neyim ben, doğranmış ciğer mi? Hayır, çünkü köpekler aslında doğranmış ciğer *gibi*.

Ağaçlar hâlâ çiçek açmaya devam ettiğinden, bahar her an yazı dönüşmek üzere. Kaldırımlardaki kir birikintileri sütlü sarı polenlerle kaplı ve insanlar ceplerinde mendillerle dolaşıyor. Bahar çamur, kir ve alerji getirebilir, ancak uzun bir kıştan sonra buzları çözmek kesinlikle iyi hissettiriyor.

Henry ve ben Morningside Park'ta katlanabilir bir masanın arkasında oturuyoruz. Göğsünde PUPPY PALS yazan kraliyet mavisi tişörtler giyiyoruz ve güneşin tadını çıkaran ve oynayan köpeklerle dolu bir kafesin yanında oturuyoruz. Henry çocukluğumdaki evcil hayvan dileğimi gerçek anlamda yerine getirdi ve bizi bir evlat edinme etkinliğinde gönüllü olarak görevlendirdi.

Köpeklerin yaşları yeni doğmuş bebeklerden Porto Riko sokaklarından kurtarılan yetişkin kadar değişiyor. Sahibi öldüğünde terk edilen Fred adında kırmızımsı kahverengi yaşlı bir basset hound var. Barınakta geçirdiği bir yılın ardından henüz evlat edinilmedi. Kimse onunla ilgilenmezken minik yavruların birer birer evlat edinilmesini izlerken Fred için üzülüyorum. Koyu renk, sarkık gözleri ve ıslak burnuyla bugün sahiplenilmesini umduğum o.

Sevimli köpekler yoldan geçenlerin ilgisini çekiyor ve sonra Henry ve ben ilgilenen sahiplenicilerin isimlerini ve e-posta adreslerini alıyoruz. Henry, kucağındaki şeytani Chihuahua'nın potansiyel sahiplenicilerin parmaklarını koparmasına rağmen, elbette doğal bir satıcı.

Organizatör Terrance, omuz hizasında kıvrırcık saçları ve hafif bıyığı olan ufak tefek bir adam. Bizi köpeklerle tanıştırdı ve

Panolar ve kalemler ve bize dağıtmamız için üzerinde üzgün köpekler olan bir yığın kartpostal veriyor.

"Çocukken bir köpeğin var mıydı?" Bir evlat edinme formunun köşesine kuzgun logosunu karalarken Henry'ye soruyorum.

"Hayır," diyor sırtarak. "Ama bir evcil hayvanım vardı."

"Kedi mi?" Henry pek kedi seven birine benzemiyordu.

Hem de hiç.

"Hayır," diyor. "Falkor adında bir kertenkelem vardı." masadan bir oyuncak alıp kucağındaki köpeğe veriyor. Hayvan oyuncağı hemen kapıyor, Henry onunla halat çekme oyunu oynamaya başlayınca hırlıyor. "Bunu bir hakaret olarak mı algılıyorum bilmiyorum ama bir sonraki ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum. *Kertenkele mi? Gerçekten mi?*" Henry halat çekme oyununu kazanınca Chihuahua hırlıyor. Bu şey

Kan.

"Ben bir sürüngen adamdım. Tam bir ucube."

Sandalyeme gömülüp kalemi masanın üzerine bırakıyorum, pullu bir sürüngen düşününce tüylerim diken diken oluyor. "*Bitmeyen Hikâye*'deki gibi Falkor mu?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Vay be, tam bir inekmişsin," diyorum. "Bir dahaki sefere bana taş koleksiyonun falan olduğunu söyleyeceksin." Chihuahua boncuk gibi siyah gözleriyle ruhuma bakıyor. Henry'ye karşı giderek daha korumacı oluyor.

"I..." Yanakları pembeleşiyor ve kucağına bakıyor. "*Hayır,*" diyorum.

"Taş koleksiyonum olabilir, evet." "Aman Tanrım."

O kadar geniş sırtıyor ki gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Hepsinin adı *Yıldız Savaşları*'ndaki karakterlerden geliyor."

"Bana şaka yaptığını söyle. Hemen şimdi. Lütfen."

"Korkarım hayır. Hey, belki bu ufaklığı evlat edinir ve adını Falkor Junior koyarım," diyor ve ardından Chihuahua'ya bir dizi köpek maması rüşveti veriyor. Falkor Junior neredeyse Henry'nin parmağını koparıyordu.

Etrafı aksiyon figürleri ve evcil taşlarla çevrili bir kertenkele tankına burnunu dayamış küçük bir çocuğun görüntüsü beni gülümsetiyor - ne yaptığımı bilmiyorum

Henry'nin çocukken böyle olmasını beklerdim ama *öyle* değildi. Bu onu daha gerçek hissettiriyor - enerji, gizem ve çılgın fikirlerle dolu yakışıklı bir yabancı gibi değil.

"Lütfen o köpeği evlat edinmeyin. O şey bir iblis. İzle." Küçük Falkor'u sevmek için uzandım ve o anda bu kadar küçük bir yaratıktan duyduğum en korkunç sesi çıkardı, dudağı köpekbalığı gibi dişlerinin üzerinde yükseldi. "Gördün mü? Bağırsaklarımdan nefret ediyor."

"Ondan hoşlanmadığını anlayabilir. Öyle değil mi, Falkor Junior?" Falkor'un boynunu kaşır ve köpek onun ellerinde macun gibi erir.

"Evet, hislerimiz karşılıklı." Alay ediyorum. Yips.

Henry köpeği etrafta dolaşması ve daha fazla sahiplenici çekmesi için çitlerle çevrili oyun parkına koyuyor. Çok saldırgan ama sanırım çok da sevimli.

Henry katlanır sandalyede olabildiğince arkaya oturup bacak bacak üstüne atıyor. "Evlenmek mi, sevişmek mi, öldürmek mi: Han Solo mu, Luke mu, Finn mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ben on bir yaşında değilim."

"Güldür beni," diyor kirpiklerini kırpıştırarak. "Lütfen?"

Bu adamın ne kadar ısrarcı olduğunu biliyorum. Bu işin peşini bırakmayacak, ben de onu şımartmaya karar verdim. O filmleri izlemeyeli uzun zaman oldu ama birlikte oynayacak kadar hatırlıyorum. "Han'la evlen, Luke'u öldür, hiçbirini sikme çünkü ben inek değilim."

Gülüyor. "Luke'u öldürmek mi? Tam bir aykırı."

"Benim sıram. Evlen, seviş, öldür: Chewbacca, Jabba the Hutt, Jar Jar Binks."

Yüzü solgunlaştı. "Asla olmaz."

"ama alamazsın. Nasıl olduğunu görüyorum." Bana dehşetle baktı. "Sen hastasın."

"Evet, öyleyim." Kaşımı kaldırıyorum. "Git."

"Tamam." Gözlerini kapar ve konsantre olur. "Chewie'yle evlen çünkü o sadık." Diğer iki seçeneği düşününce yüzünü buruşturuyor. "Uhhhh... Jabba the Hutt'ı öldürmek sanırım. Geriye..."

Kahkahalar patlamış mısır gibi midemden fışkırıyor. "Seni hasta ."

"Sen şeytansın." Boynunda ve kulaklarında parlak kırmızı bir kızarıklık beliriyor.

"Seninle yattığıma inanamıyorum-"

"Sakın söyleme." Gülüyor, yanakları da kızarmaya başlıyor. "Lütfen."

"Sen ve Chewie çok güzel bir çift olurdunuz."

Yere yığılıyor ve alnını önümüzdeki masaya koyarak yüzünü kapatıyor. "Vardiyanın geri kalanında burada olacağım. Lütfen beni rahatsız etmeyin."

"Beni buraya sürüklemenin intikamını alıyorum."

"Sanırım eğleniyoruz, değil mi?" diyor başını kaldırıp çenesini eline dayayarak.

Onun pozisyonunu taklit edip yüzümü ona dönüyorum. "etmekten nefret ediyorum ama sanırım öyleyim." "Neden itiraf etmekten nefret ediyorsun?"

Ben...bilmiyorum.

"Alo?" diye bir ses araya giriyor. Masanın diğer tarafındaki kızgın bir kadının sesiyle dikkat kesiliyoruz.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum. Ne kadar zamandır orada durduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Şu köpeği görmek istiyorum, lütfen." Gumby adında muhteşem bir sato yavrusunu işaret ediyor.

"Bennet, bunu almak ister misin?"

Başımı salladım ve bayana gülümsedim. "Beni takip edin."

Kadını köpek kafesine götürüyorum ve Gumby için ona bir avuç ödül maması veriyorum. Gumby kuyruğunu sallıyor, karamel rengi kürkü güneşte parlıyor. Sanki bize gülümsüyor gibi.

"Barınak köpeklerinin bu kadar sevimli olabileceğini bilmiyordum."

Bu yorum karşısında burnumu kııştırdım. "Tüm köpekler yuvayı hak eder, özellikle de barınak köpekleri."

"Elbette." Kadın Gumby'yi yerden kaldırır. "O mükemmel."

Dikkatle bizi izleyen Henry'ye bakıyorum. "Sana sahiplendirmek üzere aldığımız başka bir köpeği göstermemin sakıncası var mı?"

Kafasını hayır diye sallıyor. *Yapma bunu.* Ona pis bir bakış attım.

Fred'in ağır bedenini yerden kaldırdım ve onu kollarımın arasına aldım. "Bu Fred. Diğer köpeklerden biraz daha yaşlı ama sevgi dolu ve

nazik ve... şu sarkık küçük suratına bir bakın." Fred'in başının üstünü okşadım.

Kaşlarını çatıyor. "Eminim çok tatlıdır ama ben sadece yavru bir köpekle ilgileniyorum." "Fred bir yıldır barınakta. Gumby ise sadece bir yıldır burada. iki hafta-"

"Yavru köpeği kendi adamlarımın eğitmesini istiyorum. Bu köpeğin ne tür bir eğitim aldığını kim bilebilir? Ve o kadar uzun süre yanında olamayabilecek bir köpeğe bağlılık göstermek zor."

"Fred bugün mevcut olan tek köpek. Diğerlerinin hepsi sahiplendirildi. Ya Fred ya da hiç," diyorum dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Başını sallıyor, kızgınlık yanaklarından taşıyor. "Belki bir dahaki sefere."

Fred'i göğsüme sarıyorum ve hışımla görev yerime dönüp alnını okşuyorum.

"Fred'e bakmadı bile. Bu insanların hiçbirini ona bakmaktan bile. Sırf farklı olduğu için unutulmasından nefret ediyorum."

Henry elini omzuma koyup sıkıyor. "Denemeye devam edeceğiz,"
Diyor ki.

"Elimden gelse seni evlat edinirdim," diyorum tazıya. "Özür dilerim."

Fred ıslak burnunu dirseğime gömerken, yaz sıcağı için fazla ağır bir tüvit blazer ceket giymiş, gazeteci şapkalı yaşlı bir adam yaklaşıyor. Fred'e bakıyor ve tereddütle masamıza doğru yürüyor.

"Ne güzel bir köpek," diyor adam, kaşları birbirine çarparak. Henry bana bakıyor, gözlerini kocaman açmış, sanki "O" der gibi. O. O. O. O.
O. O.

Ayağa kalkıyorum, Fred'i tutuyorum, böylece sarkık yüzü adam tarafından tapılacak konuma geliyor. Duraksıyor, köpeğe anlamlı bir bakış atıyor ve gözleri başlıyor. Gözünün kenarını silerek gülüyor. "Özür dilerim," diyor kısık bir sesle. "Bir zamanlar buna benzeyen bir köpeğim vardı. Bir zaman kapsülüne gibi. Tekinsiz."

"Bu Fred," diyorum onu bir bebek gibi zıplatarak. "Merhaba de Fred." Köpek karşılık olarak kıpırdıyor.

Adam neredeyse bir çığlığı bastırarak nefes alıyor. "Eski kızımın adı Ginger'dı."

Henry ve benim neredeyse hep birlikte soluk soluğa kalmamıza yetti.

Fred'i bir kez daha bedenime bastırarak gülümsüyorum. "Sanırım olması gereken bu, efendim. Onu evlat edinmek ister misiniz?"

Başını sallıyor, buruşuk yüzünde çocuksu bir neşe ifadesi yayılıyor, gözleri parlak ve duygu dolu.

Evraklarını dolduruyorum, kalbim göğsümde gümür gümür atıyor ve ona Fred'i teslim etmeden önce barınağın bir ev ziyareti yapması gerektiğini söylüyorum, ancak o zamana kadar en iyi ellerde olduğuna dair güvence veriyorum. Sonraki bir saat boyunca Fred'e bakmaktan kendimi alamıyorum; yumuşak dilli, yaşlı bir adamın bir ömürde iki sevimli yavruya sahip olduğunu hayal ediyorum. Fred ve Ginger. Bundan daha kozmik bir his olamazdı.

Henry göz ucuyla bana bakıp gülümsüyor, sanki Fred'i yerleştirmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyormuş gibi. Kendimi daha hafif, daha parlak, biraz daha canlı hissediyorum ve bahar esintisi havada konfeti yağmuru şeklinde küçük beyaz yapraklar savururken ben de ona gülümsüyorum.

Ve tam o anda, sanki bir işaretmiş gibi, Falkor Junior ayağıma işedi.

- - -

Terrance bir süper kahraman gibi koşarak geldi ve bir çift Tevas'ı havada salladı. Falkor'un *hediyesinin* spor ayakkabımın içine sızdığını hissederek ciyakladığımda,

Terrance bir çift yedek ayakkabı almak için birkaç blok ötedeki barınağın ofisine koştu. "Sığmazlar ama çişli ayakkabılarla dolaşmaktan iyidir," dedi. sandaletleri bana uzatırken söylüyor.

Çorabımı çıkarıyorum ve sandaletlerimi giymeden önce ayağımı şişelenmiş suyla duruluyorum. Henry ayakkabılarımı ve çoraplarımı plastik bir torbanın içinde tutuyor.

"Teşekkürler." Ayaklarımı sandaletlerin içinde inceliyorum. En az üç numara büyükler. "En kısa zamanda geri getireceğim."

Henry ve ben gitmek için döndük ve ben tökezleyerek paletlerime takıldım. Beni dirseğimden yakaladı ve dengemi sağlamama yardım etti. Parmaklarıyla beni sıkıca kavradı.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet." Başımı salladım, dik durdum. "Teşekkürler."

Henry gitmeme izin veriyor ve ben de parmaklarımı kolumda az önce dokunduğu noktaya sürüyorum. "Teşekkürler," diyorum.

"Bunu zaten söylemiştin."

Yüzüm biraz ısındı. "Hadi gidelim."

"Bekle," diye Terrance. "ister misiniz?"

Henry hemen kabul etti tabii ki. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissederek peşine takıldım.

Terrance bizi evlat edinme etkinliğinden sadece birkaç blok ötedeki Tom's Restaurant'a götürdü. Lokantanın önü tanıdık geliyor, ilk başta nedenini bilmiyorum ama kapının üzerinde RESTORAN yazan kırmızı-mavi neon tabelanın fotoğrafını çeken birkaç kişi fark ediyorum.

"*Seinfeld*," diye fısıldıyor Henry kapıyı iterek açarken. "Nereden hatırlıyorsun?"

Elbette, televizyon açıkken uyuduğum gecelerde televizyon ekranımın karşısındaki o neon tabelanın görüntüsü hafızamda zum yapıyor. Ama burası o kadar normal bir lokanta ki, herkesin burnunun dibindeki kültürel bir amiral gemisi, sanki ünlü değilmiş gibi Manhattan'ın üst caddelerinden birinde gelişigüzel oturuyor.

Küçük bir masaya oturduk, Terrance, Henry ve benim karşımda, biraz yan yana sıkışmıştık. Lokanta cızırdayan domuz pastırması, akça ağaç şurubu ve kahve kokuyor. İlahi bir şey.

Bir milkshake sipariş ediyorum ve o kadar hızlı emiyorum ki neredeyse beynim donacak.

Terrance kök birasını yudumlarırken Henry çilekli shake'ini pipetle karıştırıyor.

"Bize yardım ettiğiniz için ." Terrance boğazının konuşuyor, kelimeleri kesik , Facebook filmindeki Jesse Eisenberg gibi. "Milkshake'ler benden."

Bardağımı eğiyorum, böylece kalan son erimiş dondurma köşede kalıyor ve Henry ile Terrance'ın ikisinin de beni izlediğini fark etmeden önce pipetimle çıkarmaya çalışıyorum. Fincanı masaya bırakıp iki parmağımla , "Teşekkürler," diyorum. Henry yanımda bir kahkaha atıyor.

"Peki, sizi bugün gönüllü olmaya iten neydi?" Terrance soruyor.

Henry omuz silkerek, "Sadece yeni bir şey deniyorum," dedi.

"Harika, harika, harika. Bu harika." Terrance başını otuz kez salladı.

Henry'nin gözleri bana kaydı. "Bennet Fred'e aşık oldu."

"Bugün ona bir sahip bulduğuna çok sevindim, yoksa kız arkadaşım muhtemelen onu evlat edinecekti." Bardaktan bir yudum alıyor; dondurmanın köpüğü bıyığına yapışıyor ve ben de köpüğün yok oluşunu izliyorum.

"Neden barınakta çalışıyorsun, Terrance?" Henry sorar.

Sanki hayatı boyunca birinin ona bunu sormasını beklemiş gibi boğazını temizliyor. "Annem evimizin bodrumunda köpekleri tımar ederdi, bu yüzden hayvanları hep sevdim. Yine de çoğunlukla banka veznedarıyım. Asıl tutkumun peşinden giderken faturalarımı bu şekilde ödüyorum."

"Hangisi?" Henry bana sırtıyor. Bileğini tekmeleme isteğimi bastırıyorum.

"Bir müzik grubundayım," diyor Terrance. "Grubumuzun adı Curtanas. Rock şarkıları coverlıyoruz ama aynı zamanda Amerikan tarihi hakkında da şarkılar yazıyoruz. Kız arkadaşım Molly solistimiz ve inanılmaz biri." Bacaklarını sıvazlıyor. "Bizi çalarken görmelisiniz."

Henry ve ben bir saat boyunca Terrance'ın gevezelik eden tek kişilik gösterisinin seyircileriyiz. Henry olmasaydı, gariplikten ya da bana asılmaya çalışacağından korktuğum için onunla takılmaya asla evet demezdim, ama şaşırtıcı bir şekilde bunu atlatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır insan etkileşiminin beni henüz öldürmediğini öğrenmek biraz şok edici. Yine de kendimi Terrance'ın gitmesini dilerken buluyorum, böylece Henry ile yalnız konuşabileceğim.

Turumuzu bitirdikten sonra Terrance bando provasına gitti. Henry bir gün Curtanas'ı izlemeye gideceğimize söz veriyor ve birbirlerine numaralarını veriyorlar. Terrance ayrıldığında Henry'nin de peşinden gelmesini bekliyordum, ama onun yerine bir menü aldı ve kabinin diğer tarafına geçerek karşıma oturdu.

"Aç mısın?" diye soruyor ve incelemek için masadan bir menü alıyor.

Tanrıya şükür. "Açlıktan ölüyorum."

Bir tabak patates kızartması, bir yığın krep ve garsonumuzdan birkaç Coca Cola sipariş ediyoruz.

Elini saçlarında gezdiriyor ve gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine ters bir şekilde koyuyor. "Pekala. Artık resmi olarak Terrance hakkında senden daha çok şey biliyorum."

"Sen benim tam adımı biliyorsun. bile bilmiyorum." Gülümsüyor.

"Adams."

". " Kaşlarımı çattım. "Bu çok kötü."

Başını eğiyor. "Gezegendeki en normal soyadı gibi bir şey." "Hayır, yani

Henry Adams. Senin iki adın var."

"Affedersiniz, *Bennet Taylor*, sizin *de* iki isminiz olduğunu belirtebilir miyim?"

Başımı salladım. "Aslında benim bir adım ve soyadım var, sadece yer değiştirmişler." Ağzıma bir poğaça atarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"geldi? Senin adın mı?"

Çıtır çıtır küçük patatesleri yutarken irkildim. "Bundan hep nefret etmişimdir."

Bir dirseğini masaya dayıyor. "En azından adın Kurucu Baba'ya benzemiyor."

"Aman Tanrım." Gülüyorum. "Henry Adams tam bir Kurucu Baba gibi konuşuyor. Ve sen de öyle görünüyorsun."

"İstemiyorum," diyor, kırgın bir şekilde.

Var. Kesinlikle öyle. Amerikan pastası gibi bir gülümsemesi, keskin bir çene hattı ve yüzüne düşen dalgalı saçları var. Burnunun köprüsünde normalde gözlüklerinin oturduğu yerde izler var ve vücudu çıplak elleriyle bir ulus inşa etmek için yaratılmış gibi görünüyor - yırtık falan değil, ama güçlü görünüyor. Onda benim temkinli doğamın mücadele edebileceği bir enerji var. Terrance, Martin, Kira, hatta köpek Falkor bile parlak bir ışığa tutulmuş pervaneler gibi ona çekildiler.

Sam'in anısının beynimin arkasına dokunduğunu hissediyorum, bana Henry ile ilgili bu şeyleri fark ettiğim için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini söylüyor. Gürültüyü susturmaya çalışıyorum, kendime tüm bunların nesnel gerçekler olduğunu hatırlatıyorum. Henry ile ilgili şeyleri, bir duvar resmindeki boya izlerini ya da... ne bileyim... bir kurbağadaki siğilleri fark eder gibi fark ediyorum.

"Tek ihtiyacın olan pudralı bir peruk," diyerek arkamı dönüyorum.

"Tamam." Ellerini kaldırır. "Kabul ediyorum. Ama bu konuda pek mutlu değilim." Koltuğunda kayıyor ve dizi yanlışlıkla masanın altında benimkine değiyor. "Özür dilerim," diyor geri çekilirken.

Biraz sola kayarak ikimize de daha fazla alan açıyorum. "Sorun değil," diyorum, dizimde temas ettiğimiz noktaya dokunmamaya çalışarak.

"Artık Kurucu Babalığı kabul ettiğime göre, bana söylemelisin.

Neden Bennet?"

Dudaklarımdan hava üflüyorum. "Annem Jane Austen'a takıntılıymış ve bana Elizabeth Bennet'ın adını vermek istemiş ama Lizzy ya da Beth onun için yeterince özgün değilmiş. Bu yüzden soyadımı aldı ve ilk adım yaptı."

Sam bazen, özellikle sevgi dolu hissediyorsa, bana Lizzy diye seslenirdi. Uyuduğumu sandığında yatağa eğilip beni öper ve "*İyi geceler, Lizzy*" diye fısıldardı.

Ön kolumda beliren tüyleri yumuşatıyorum. "Tamam..." Henry gözlerini kısarak bana . "Elizabeth Bennet, ha?" "Sakın bana *Gurur ve Önyargı*'yı bilmediğini söyleme."

Çenesini kaşıyor. "Sanırım okulda okumuştum ama hatırlamıyorum." "Keira Knightley versiyonu bir başyapıt ve gelmiş geçmiş en iyi film. yapıldı."

"Ağır sözler."

"Ciddiyim."

"O zaman izlemem gerekecek, değil mi?" Gülümsüyor. Keşke her seferinde o gamzeyi fark etmeseydim.

Dudaklarımı büzüyorum. "Sadece aşk hikayelerine aldırılmazsan."

Bir an düşünüyor, gözleri yanımızdaki masaya kayıyor; mama sandalyesinde oturan bir çocuk çıplak yumruğuyla bir krep avuçluyor, akçaağaç şurubu masanın üzerine damlıyor.

Henry önümüzdeki tabaktan bir patates koparıyor, ağzına atıyor, çiğniyor ve omuz silkiyor.

"Bütün hikayeler aşk hikayesidir."

On Birinci Bölüm

I Yine kötüleşiyor. Birdenbire.

Bu sabah telefonumun üç kez çalmasını izledim; iki kez Andy'den, bir kez de annemden. Sonunda Andy pes etti ve bana mesaj attı:

Hâlâ aynı adreste misiniz?
Davetiyelerimizi yakında
göndereceğiz.

Ona cevap veremedim.

Şimdi Sonya ve Jamie kanepede ve ben odamda sıkışıp kaldım. Bütün gün buradaydım. Dairedeki varlıkları beni bir kulede kilitli tutan bir hendek gibi.

Alnımı kapıya bastırıyorum ve elimi kapı koluna dayayıp açmaya çalışıyorum ama donup kalıyorum. Kaslarım kıpırdamıyor. Duvardan aşağı kayıyorum ve yerdeki giysi yığınının içine çöküyorum. Yemek yemem gerekiyor ama mutfığa gidersem Sonya ve Jamie konuşmak isteyecek, bu tabii ki kötü bir şey değil ama şu anda onlarla konuşmak istemiyorum. Şu ana kadar dört ya da beş kez yatağa girip çıkmış ve kapıya doğru yürümüş olmalıyım ki açılmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Kendimi güçsüz hissediyorum.

Henry ile çok iyi gidiyordum, insanlarla konuşuyor, gülüyor, yemek yiyor, gülümsüyordum. Kendimi buraya nasıl geri dönmüş bulabilirdim?

Böyle hissetmem için hiçbir şeyin ters gitmesi gerekmiyor. Her şey yolunda olabilir ve ben yine de kendimi burada bulabilirim. WebMD buna kimyasal dengesizlik diyor. Ben ise

Erkek arkadaşını öldürmenin suçluluğu. Her iki şekilde de, bu Bennet olmanın bir parçası.

Ellerimi yüzüme götürüyorum ve elmacık kemiklerim boyunca çeneme kadar hissediyorum. Ellerimi alt dudağımda gezdiriyorum. Boynumu köprücük kemiklerime kadar takip ediyorum ve ellerimi göğsümde dinlendiriyorum.

Gerçek olanı hisset. *Yanaklarım gerçek. Çenem gerçek. Dudaklarım gerçek. Ben gerçeğim.*

İşe yaramıyor.

Sırtımdaki kederin ağırlığıyla ayakta duramayarak yatağıma doğru sürünüyorum.

İki gün boyunca uyudum. Mesajlara cevap vermiyorum, e-postalarımı kontrol etmiyorum ya da vardiyalara kaydolmuyorum, sadece uyuyorum. Uyursam, hissetmek zorunda kalmam. Sonya'nın gelip gittiğini duyuyorum. Bir ara kapımı hafifçe çalıyor, bu da midemi bulandırıyor. Yataktan kalkıp kapıyı kilitliyorum.

Uyurken rüyamda Sam'i görüyorum. Tatlı Sam'i. Kum sarısı saçlar, kasvetli gözler. Her zaman sakın, her zaman etrafındaki dünyayı dikkatle analiz ediyor. Ona doğru yürüyorum, ona dokunmak, onu öpmek için... ama o gittikçe uzaklaşıyor. Siyah bir hendeğin ötesinden gülümsüyor, sonra kayboluyor. Gözlerimi kapatıyorum, açtığımda geri geleceğini umuyorum. Ama açtığımda farklı birini görüyorum. *Henry*. Gözlerinin rengini seçebileceğim kadar yaklaştığında duruyor, zambak yaprakları gibi yeşil. Elini bana doğru uzattı. Hareket etmiyorum. Kaşlarını kaldırıyor, "*Sorun değil.*" der gibi. *Al şunu*. Panik göğsümde dalgalanıyor ve başımı çevirip Sam'i arıyorum ama hiçbir yerde yok. Henry'ye döndüğümde gözlerim doluyor, ama tek gördüğüm onun arkası, hiç bitmeyen ufka doğru uzaklaşıyor.

Üç gün sonra buzum çözülüyor. İlk değerli serotonin damlası kan dolaşıma giriyor. Fil göğsümden iniyor. Hafifledim. Atlattım.

Gözlerimi havadaki tozun altın ışığında dans etmesiyle açıyorum.

Zayıf parmaklarımla, henüz kapılmamış potansiyel Carlyle vardiyaları için e-postamı kontrol ediyorum. Dördüne kaydoldum ve sonra dikkatlice oturma odasına girdim. Ter kokuyorum. Ağzım pamuk gibi kuru. Onu gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Jamie.

Bana ne söyleyeceğini korkuyla bekliyorum. Muhtemelen *"Bakın kim odasından çıkmaya karar vermiş"* ya da *"Tanrıya şükür, orada öldüğünü sanmıştık"* gibi bir şey. Ama kara gözlerinin arasından bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Kahve ister misin?"

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ona o kadar minnettarım ki ağlayabilirim. Başımı sallıyorum, sesimi kullanamıyorum.

"Lavanta şurubu yaptım. Biraz ister misin?" Gözlerimi kırpıştırarak tekrar başımı sallıyorum. Kahve Jamie'nin yaptığı her zamanki gibi lezzetli, acı ve çiçeksi, biraz da tatlı. Bir şey söyleyecekmiş gibi bana bakıyor ama vazgeçiyor. Kupamdan yükselen buharın arasından Sonya'nın odasına doğru yürüyüşünü izliyorum.

Durdu ve bana doğru döndü. "Biliyorsun..." Yatak odamın kapısını işaret ediyor, neredeyse utangaç bir ifadeyle. "Bu bana da oluyor."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. "Ne?"

"Şey..." Derin ve hesaplı bir nefes alıyor ve boğazını temizliyor. "Depresyon meselesi. Sonya bunu her zaman anlamıyor. Ama ben anlıyorum."

Bakışlarımı fincanımın içine gömerken parmaklarım titriyor. "Bunu anlamıyorum." "Ben de anlamıyorum."

"Korkunç," diyorum, parmak eklemimle gözümü silip tekrar ona bakıyorum.

"En kötüsü," diyor omuz silkerek.

Jamie'nin ağzındaki en ufak bir seğirme, bir gülümseme iması ikimizi de kahrkahlara boğuyor. Gülerken dengemi korumak için tezgâha yaslanıyorum. Karın kaslarım ağlamaktan ve şimdi de kıkırdamaktan ağrıyor. Fincanımdaki kahveden bir parça yere sırıyor.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak başımı sallıyorum. "Lanet olası *en kötüsü*."

"Komik olmamalı," diyerek ağzını kapatıyor. "Gerçekten değil," diyorum son kıs kıs gülüşlerimi bastırarak.

Jamie'nin kahrkahası yerini yumuşak bir durgunluğa, bilmiş bir gülümsemeye bırakıyor. "Sonya, bazı arkadaşlarım ve ben bu akşam sinemaya gidiyoruz. İstersen

Gelmek mi?"

"Oh...um..." Zihnimde bahaneler uydurmaya başlıyorum, davetten kaçmanın yollarını arıyorum. Belki yarın erken bir vardiyam vardır. Belki karnım ağrıyordur.

Jamie biraz iterek, "Sakin olacak, söz veriyorum," diyor.

Kendi kendime, hayır, hayır, dünyayla yüzleşmeye ve yeni insanlarla tanışmaya hazır hissetmiyorum diye düşünüyorum, ama şaşkınlıkla başımı evet anlamında sallarken buluyorum.

Kabul ettiğim için benim kadar şaşırmış bir halde gülümsüyor. "Detayları sana mesaj atarım." Ve sonra kapının arkasında kayboldu.

Sinema salonlarını hep sevmişimdir. Patlamış mısır kokusunu, yapış yapış zemini, atıştırmalıkları... ama en çok da büyük bir odada bir grup yabancıyla oturmayı ve tek kelime etme baskısı hissetmemeyi seviyorum.

New York'ta Sonya ve Jamie'nin tam da görmek istedikleri filmi oynatan tek bir sanatsal küçük sinema olduğu için kendimi Prospect Park'a kadar taşımak zorunda kaldım. Ben sinemaya girdiğimde onlar bilet gişesinde kısa boylu bir adam ve uzun boylu sarışın bir kızla birlikteydiler.

"Yaşasın!" Sonya şarkı söylüyor. Ellerimi tutup sıkıyor, yukarı aşağı zıplıyor. "Seni çok özledim."

"Ben de," diyorum, elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak.

Kulağıma fısıldamak için beni gruptan biraz uzaklaştırıyor. "Benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum," diyor kaşlarını çatarak. "O zamandan beri... bilirsin işte. Randevudan beri."

"Sadece meşguldüm," diye , bu tamamen yalan olsa da.

"Arayı lazım," diyor. "Ayrıca yarı-kısmi iyi haberlerim var.

Harper & Jane küpelerimi satabilir!"

"Oh," dedim. "Senin seçtiklerin mi?"

Kaşlarını çatıyor ve ellerimi sıcak patates gibi bırakıyor. "Benim tasarladıklarım." "Doğru." Kendimden utanıyorum. Takı tasarlamak Sonya'nın yeni tutkusu.

O her zaman bir sanatçıydı, ancak kullandığı araç sürekli değişiyor ve bazen benim için ayak uydurmak zor oluyor. "Bu harika!"

"Teşekkürler," diyor kolyesindeki kolyeyi karıştırırken. "Bütün yıl patronlarıma bir şeyimi satmaları için yalvardım ve bu konuda sizinle konuştum."

Ouch.

"Özür dilerim, Sonya. Unutmuşum." Geçen yıl seramikti. Ondan önceki yıl akrilikti. Şimdi hangisini yaptığını unuttuğum için gerçekten o kadar kötü bir arkadaş olabilir miyim?

Hakkını yemeyelim, bu konuyu geçiştiriyor. "Gelecek haftaya kadar satıp satmayacaklarını bana söyleyecekler. Eğer satarlarsa, bir parti vermek istiyorum. Eğer gelmezsen, seni kesinlikle öldürürüm."

"Elbette geleceğim," diyorum. "Detayları bana gönder."

Jamie yanıma yaklaşıyor ve elini Sonya'nın omzuna koyarak bu garip anı sona erdiriyor. "Onun zaten bir Google takvim etkinliği var."

Davetiye aldığım anda telefonum çalıyor. "Tezahür ediyorum," diyor Sonya, telefonunu kapatırken. "İstediğin şeyi elde etmek için ona zaten sahipmişsin gibi davranman gerekiyor."

"Mantıklı," diyorum. "Orada olacağım."

"Bennet, bunlar Kevin ve Sarah." Jamie yanımda duran iki kişiyi işaret ediyor. "Eski iş arkadaşlarım." Şimdi daha yakın olduğum için, içlerinden birinin kesinlikle yabancı *olmadığını* söyleyebilirim. Sarah. L'italiano'daki barmen Sarah, ben tuvalette kusana kadar bana bir bardak Chianti servis etmişti. Hayatımın tam bir şaka olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacım yok ama evren yine de bana bunları göndermeye devam ediyor.

"Tanışmıştık," diyor Sarah, bir Raisinet'i çiğnerken. Evet, Sarah'yı son gördüğümde ona çarpmış ve bir bardak kırmızı şarabı masum bir beyefendinin üzerine dökmesine neden olmuşum.

"Bunun için üzgünüm..." Kendi sözlerimi zar zor duyarak söylüyorum. "Doğru ruh halinde değildim."

"Siz de görmeliydiniz. Çok komikti. Onu çok sarhoş ettim ve o-"

"Banyoda kustum," diye geveliyorum, anlatımı kontrol etmeye çalışarak. "Ve sonra... her yere şarap döktüm. Her şey berbattı."

"Arkadaşımız Henry ile buluşması gerekiyordu ama zavallı adam onu tuvalette buldu. Sonraki hafta boyunca onunla bu konuda dalga geçtik," diye cıvıldıyor Sarah. Kalbim sıkışıyor.

"Ah, sen o kızsın," diyor Kevin. "Senin hakkında çok şey duydum."

Harika. Görünüşe göre restorandaki herkes adımı duymuş.

Göğsüm ısınıyor ve boynum kaşınmaya başlıyor. "Bunun bir randevu olması gerekiyordu ama değiliz... Öyle bir şey değil. Biz arkadaşız."

"Randevunuzun olduğu gece bu muydu? Ne zamandan beri onunla arkadaşsın?" Sonya başını eğerek soruyor.

"Onu aramalıyım, söylemeliyim," diyor Sarah, sarı çapraz çantasından telefonunu çıkararak.

"Hayır!" Sesim beklediğimden daha yüksek çıktı. "Hayır, onu rahatsız etme." Henry'yle olan bu tuhaf arkadaşlığımıza kimse tanık olmamalı. En azından şimdilik. "Onunla arkadaş olmayı beklemiyordum Sonya," diyorum. "Bu... bir kazaydı. Planlamamıştım."

Ağzını büküyor, bana dönmeden önce Jamie'ye bakıyor. "Bence bu harika, B. Ama kesinlikle arayı kapatmamız gerekiyor, tamam mı? Yakında. Seni özledim."

"Tamam," diyorum, rahatlamış bir şekilde. "Yapacağız." Jamie, Sarah ve Kevin'a doğru dönüyorum. "Jamie, bu adamların işten arkadaş olduğunu mu söylemiştin? L'italiano'da çalıştığını bilmiyordum."

Boğazını temizliyor, aniden rahatsız görünüyor. "Ah evet. Angry Bean'de çalışmaya başlamadan önce. Gece geç saatlere dayanamıyordum, bu yüzden kırmızı şaraptan kahveye geçtim."

"Yani... Henry'yi tanıyor musun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Onunla birkaç kez karşılaştım ama bu."

Sonya Jamie'nin omzuna yaslanır. "Muhtemelen bu yüzden senin flört profilinde çıktı. Ortak arkadaşlar."

Jamie Sonya'ya sert bir bakış atar. Sonya pipetini emiyor ve omuz silkiyor. "Ne?"

"Onu tanıdığını bana neden söylemedin?" diye sordum. Onunla randevuya çıkmadan önce bu bilgiye sahip olmak benim için çok değerli olurdu. "Sonya, Jamie'nin Henry'yi tanıdığını biliyor muydun?"

Jamie dudağını kemiriyor ve gözleriyle sessizce iletişim kuruyor gibi görünen Sonya'ya bakıyor.

"Seni tuzağa düşürdüğümü ona söylemedim," diyor Sonya. "Bunu gizli tutmak isteyeceğini düşündüm. Sonra Jamie'ye onun resmini gösterdiğimde bana onu tanıdığını söyledi. Onu bir daha göreceğini sanmıyordum, o yüzden neden bu konuyu açtın ki?"

Bu... aslında oldukça düşünceli. "Oh," dedim. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diyor Sonya. Rahatlamış görüldüğü hissinden kurtulamıyorum.

"Henry zaten gelemez. İkimiz de burada olduğumuz için bu gece çalışıyor olacak," diyor Kevin Sarah'ya. Zavallı Kevin, onun orada durduğunu tamamen unutmuşum.

Jamie cebinden beş bilet koçanı çıkarıp görmemiz için havaya kaldırıyor. "İçeri girelim mi?"

Gecenin geri kalanında bu konuyu geride bırakmış olmak için dua ederek nefes veriyorum.

Birbirimizi tek sıra takip ederek sinemaya giriyoruz ve *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*'in gösterimi için yerlerimizi alıyoruz. Ne yazık ki Sonya ve Jamie'den ayrılıp Sarah'nın yanına oturuyorum ve o da önizlemeler üzerine sohbet etme fırsatını yakalıyor.

"Henry iyi bir adam," diyor komik bir şekilde yüksek sesle fısıldayarak. Telefonumu sessize alıyorum ve yarı mutabık bir şekilde mırıldanıyorum.

"İyi bir erkek arkadaş olurdu," diyor ağzına kocaman bir avuç patlamış mısır tıktırırken.

Ürperdim. "Hayır, hayır, hayır. Erkek arkadaş aramıyorum."

Omuz silkiyor. "Yakında biri mutlaka onu kapacaktır." "Ne isterse yapabilir. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Gözlerini kısarak beni süzüyor. Sonra diyet kolasından dramatik bir yudum aldı.

Sarah'yı anlayamıyorum. Tuvalet olayımı kötü niyetle mi yoksa komik olduğunu düşündüğü için mi herkese anlattığını anlayamıyorum. Henry hakkında beni sorguya çekmesinin nedeni korumacı olması mı yoksa *kıskançlık* mı anlayamıyorum.

Nasıl kıskanabilir ki? Ortada şey yok.

Henry hakkında böyle konuşmayı sevmiyorum. Ya da hiç, gerçekten. Olmadığı bir şeye dönüştürmek. Sanki onun adını çok fazla anmak her şeyi mahvedecekmiş gibi. Onun hakkında dedikodu yapmak yeni arkadaşlığımızı önemsizleştirecek, parlak bir yüzeye defalarca dokunduğunuzda cilasını kaybetmesi gibi onu azaltacak. Zaten pek bir şey değil.

"Sanırım film başlamak üzere," diyorum, koltuğumda daha derine gömülerek. "İyi," diye homurdanıyor Sarah ve dikkatini ekrana veriyor.

Jim Carrey ve Kate Winslet'in birbirlerine aşık olmalarını ve sonra birbirlerini unutmalarını izliyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve unutmanın, zamanda geriye gidip Sam'le tanışmama, ona aşık olmama, onunla kavga etmememe, gecenin bir yarısı beni görmeye gelmemesine engel olmanın nasıl bir rahatlama olacağını hayal ediyorum. Sadece durmak. Her şeyi durdurmak.

Sağımda, Sonya ve Jamie el ele tutuşuyor. Kevin elektronik sigara kalemiyle sinsi olmaya çalışıyor. Sarah mesaj yazıyor, ekranından gelen mavi ışık yüzünü aydınlatıyor. Bir Sour Patch Kid emiyorum ve asidik tadı çenemin arkasına batıyor.

On İkinci Bölüm

SAl bugün yeşil papyon takıyor. Gülümsediğinde etli yanakları gözlerine çarpıyor. Kütüphaneye girer girmez bana yaklaşıyor.

"Tatlım! Buna asla inanmayacaksın." Telefonunu yüzüme doğru itti. "Bak!"

"Vay canına," diyorum, neye baktığımdan tam olarak emin değilim. Sal heyecandan titriyor, bu yüzden ekranına iyi bakamıyorum. "Sal, sabit tut ki görebileyim."

"Üzgünüm, çok heyecanlıyım." Yüzüme öyle bir yaklaştırıyor ki ekran bulanıklaşıyor.

"Bırak ben tutayım." Telefonu elinden aldım ve sonunda resme odaklandım. Tek gördüğüm turuncu bir leke.

"Burada tam olarak neye bakıyorum?" Başımı eğerek söylüyorum. "Çocuğun ultrasonu! Çok güzel değil mi?"

"Ohhhh." Gözlerimi kısıyorum. Bu turuncu leke nasıl patlıcan bebek olabiliyor, bilmiyorum. "Bu harika," diyorum ve telefonu ona geri veriyorum.

"Ellerini gördün mü? Parmaklarını görebilirsin." Sal ekranı çimdikleyerek özellikle kabarık bir bölümü yakınlaştırıyor. "Marjorie doğduğunda böyle bir şeyi asla göremezdik."

Ona ekranda insan yüz hatları seçemediğimi söylemeye dayanamıyorum, o yüzden gülümseyip başımı sallıyorum. "Çok güzel, Sal."

"Sana gönderebilirim. Facebook'ta mısın?" Facebook uygulamasını açıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Oh, Bennet Taylor. Sanırım bir tek ben varım." İstek gönderdiğinde telefonum çalıyor.

"Her şeyi duvarımda da yayınlayacağım, böylece hiçbir şeyi kaçırmayacaksınız."

Hiçbir şey için bu kadar heyecanlanan birini görmemiştim; onu susturmak suç olurdu. "Güncellemeleri görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum içten bir gülümsemeyle.

"Ona futbol topu şeklinde küçük bir uyku tulumu aldım. Görmelisin." Fotoğrafları arasında gezinmeye başlıyor ama sosis parmakları beynine yetişemiyor ve yanlış resimlere basıp duruyor.

"Belki de önce masamıza gitmeliyiz, Sal."

"Tüh. Haklısın." Telefonunu bir kenara bırakıp fısıldıyor, "Mesaide olduğumuzu unutmuşum."

Sal ve ben forumun dışındaki masamıza yerleşiyoruz - giriş yapan insanlardan bunun bir tür psikoloji etkinliği olduğunu anlayacak kadar bilgi topluyorum. Boyunluklar ve hediye çantaları dağıtırken öyle bir ritim yakaladık ki birinin adımı söylediğini fark etmedim bile.

"Dünyanın bu kadar küçük olmasına imkân yok," diyerek masama yaklaşıyor ve yüzünde kocaman çocuksu bir sırıtış beliriyor.

Bu dünyadaki tüm insanlar arasında, bu lanet gezegendeki tüm insanlar arasında Henry.

"İhtimaller nedir?" Masaya yaslanıyor, yanakları dışarıdaki sıcaktan pembeleşmiş.

"Gizliden gizliye psikolog musun?" Ona yukarıdan aşağıya bakarak soruyorum.

Başını sallıyor ve panomu işaret ediyor. "Satıcı. Fotoğraf çekmek için buradayım."

Onay almak için panoyu tarıyorum ve kesinlikle onun adı var. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "Evet."

"Kızma," diyorum, "ama fotoğrafçı olduğunu söylediğinde bunun gerçek anlamda değil de otuz beş milimetrelilik bir hipster tarzında olduğunu düşündüm."

"İster inanın ister inanmayın, insanlar bazen bunu yapmam için bana para ödüyor." Gözleri Sal'e kayıyor. "Pardon, merhaba. Ben Henry. Bennet'ın arkadaşı."

Birbirleriyle tanışacaklarını hiç düşünmediğim iki insan var.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sal, Henry'nin elini sıkmak için ayağa kalkar. Henry'nin sırtını agresif bir şekilde sıvazlar. Adam onlarca yıl lisede futbol koçluğu yapmıştı, bir erkeğin sırtını nasıl sıvazlayacağını biliyordu. "Hey, bir şey görmek ister misin?"

Henry başını sallar. "Elbette."

Sal bana yaptığı gibi telefonu onun yüzüne tuttu. Henry'nin gözleri hemen parladı. "Kimsiniz?"

"Torunum!"

Telefonu Sal'den alır ve yakınlaştırır. "Vay canına." Gözleri ekranı tarıyor, şaşkınlıkla gülümsemeden önce çenesi gevşiyor. Anlıyor, ciddiye alıyor. Umursuyor. Neden bilmiyorum ama bu midemin takla atmasına neden oluyor.

Sal'in yüzüyle karşılaştırmak için telefonu havaya kaldırıyor. "Tıpkı sana benziyor."

Sanki etrafındaki herkesin kalbini yarıp geçmek için ne söylemesi gerektiğini biliyor.

Büyük, duygusal Sal ağlamaya başlar. "Bunu söylemen çok çılgınca. Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Çok gurur duyuyor olmalısın." Henry onun elini sıkar. "Tebrikler."

"Bennet, bu adamı sevdim," diyor Sal, yarı ağlayarak yarı gülerek.

"Herkes sever," diyorum.

"Herkes mi?" Henry sırtarak bana bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Zorlama."

"Hey," diyor Sal, telefonunu Henry'ye doğru iterek. "Facebook'un ne? İkinizi bir grup sohbetine sokacağım."

Henry hiç düşünmeden gruba katılır.

Sal ultrason fotoğrafını Messenger üzerinden bize gönderirken neredeyse ciyaklıyor. İkimizin de telefonu aynı anda aydınlanıyor ve ben kendimi Henry'ye sessizce teşekkür ederken buluyorum.

"İşte," diyorum Henry'ye bir satıcı kartı uzatarak. "Etkinlik arkamızdaki kapıdan geçecek. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler." Henry kordonu boynuna geçiriyor ve omzundaki büyük kamera çantasını ayarlıyor. forumda kayboldu ve ben

aniden dengesiz hissediyorum.

Gerçek bir fotoğrafçı. Henry gerçek fotoğraflar çekmek için gerçek paralar alan gerçek bir fotoğrafçı. Onun da benim gibi hedeflerinde başarısız olacağını düşünmüştüm ama değil. Başarıyor. İç karartıcı olduğu kadar takdire şayan da.

- - -

Bir saat kadar sonra, kontrollerin akışı yavaşlıyor ve Sal ile ben parmaklarımızı oynatmak zorunda kalıyoruz. Tabii ki Sal için bu, grup sohbetinde Henry ve bana sürekli ultrason fotoğrafları göndermek anlamına geliyor.

İş başında olmasına rağmen Henry, Sal'in neredeyse her mesajına coşkuyla yanıt veriyor. Kendimi onu iş başında izlemek, nasıl çalıştığını görmek isterken buluyorum.

"Hey," diyorum Sal'e doğru eğilerek. "Biraz izlemek için içeri girmemin sakıncası var mı?"

Sal başını sallar. "Devam et tatlım, burada her şey kontrolüm altında."

"Teşekkürler," diyorum ve sandalyemden kalkıp salonun kapısından içeri giriyorum.

Forum. Odaya girdiğimde, daha önce bir kez görmüş olmama rağmen güzelliği karşısında hâlâ hazırlıksız yakalanıyorum. Sanki bir gözlemevinde, yıldızlardan birkaç santim uzakta duruyormuşum gibi hissediyorum.

Henry odanın uzak tarafında, konuşmacıyı dikkatle izliyor, kamerası hazır. Kamera lensinin çizgisini takip ederek uzun boylu, tuzlu biberli sakallı bir adamın konuşma yaptığı sahneye doğru ilerliyorum.

Arkasındaki ekranda konuşmasının adını gördüğümde nefesimi tutuyorum:

Hastaların Yas Sürecinde İyileşmelerine Yardımcı Olmak

Açılış Konuşmacısı,
Dr. Carlos Barrera, PsyD

Herkes not defterlerine hararetle bir şeyler karalıyor, onun söylediği her şeyi akıllarında tutuyorlar. Henry'nin kamerası zihnimin uzak arka planında tıkırdıyor.

I

Sertçe yutkunuyorum. Dr. Barrera'ya odaklandığımda kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor.

Ross adını verdiği ve elli iki yıllık evliliğinin ardından eşini kaybeden bir hastasıyla ilgili bir hikâye anlatmaktadır. Ross, karısının ölümünden sonra göğsünde fiziksel bir ağrı hissetmiş ve bu da hastaneye birkaç kez gitmesine neden olmuş. Meğer Ross nereye giderse gitsin yanında bir bavul dolusu suçluluk duygusu taşıyormuş. Karısı öldüğünde odada olmadığı için suçluluk, önce kendisinin ölmeyi hak ettiğini düşündüğü için suçluluk, ona son bir kez onu sevdiğini söylemediği için suçluluk. Suçluluk duygusu onu acıdan uzaklaştırdı ve acı göğsünde fiziksel olarak kendini gösterdi.

Dr. Barrera'nın sözleriyle büyüledim. Hareket edemiyorum.

Tek duyduğum *Sam, Sam, Sam*

Boğazım sıkılıyor ve dişlerim kenetleniyor. Gözlerimden akması kaçınılmaz olan yaşları tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ciğerlerim yanmaya başlıyor ve çaresiz bir iç çekişle bir nefes çekiyorum.

"İyi misin?"

Henry'nin sesi beni şok ederek gerçeğe döndürüyor. Tam yanımda duruyor ve ne kadar zamandır orada durduğunu, ne kadar şey gördüğünü bilmiyorum.

O anı uzaklaştırmak için derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum. "Ben iyiyim." Yüzümü saklayarak çıkışa doğru koşuyorum.

Ben kapıdan gürültüyle girdiğimde Sal masasında telefonunda geziniyordu.

"Tatlım," diyor endişeyle. "Neyin var?"

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Masaya göz kulak olabilir misin?"

"Elbette," diyor, kaşlarının arasındaki kırılganlıklar endişeyle derinleşiyor. "Acele etme."

Banyoda yüzüme biraz su çarpıyorum ve kendimi toparlıyorum. Şimdi dağılma zamanı değil. Sam'i özlemenin zamanı değil. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Sanki Sam'i özlemek DNA'mın bir parçası değilmiş gibi. Sanki az önce ne kadar acı çektiğimi hatırlamıyormuşum gibi. Kendimi okyanusa atılmış, yavaş yavaş batan bir ağırlık gibi hissediyorum ve ne kadar tekme atarsam atayım, ne kadar can simidi atarsam atayım, yardım edemiyorum ama karanlığa daha çok düşüyorum. Bu hayattan başka bir hayata atlayabilmeyi ne kadar çok isterdim.

Sam'in hâlâ burada olduğu ve belki de benim olmadığım bir başka yer. Takas ederdim. Gerçekten yapardım.

Banyodan çıkıyorum, masama dönmeden önce duraklıyorum. Burnumdan nefes alıyorum, bedenimi oraya dönmeye zorlamaya çalışıyorum ama sanki içgüdüsel olarak diğer tarafa dönüyorum.

Bir merdiven boşluğu seçiyorum ve tırmanıyorum. Ayakkabılarımın takırtısı mermer duvarlarda yankılanıyor, monoton ses beynimde çınlıyor. Koridorları keşfediyorum, farklı köşelerden dönüyorum, labirentte kendimi kaybederken bir haritaya bakma zahmetine girmiyorum.

Sonunda kendimi Gotik bir katedral gibi hissettiğim bir odada buluyorum. Sıra sıra , her birinin ortasında bir lamba bulunan büyük ahşap masaların, duvarları kaplayan kitap yığınlarının, dışarıdan gelen ışığı içeri alan büyük kemerli pencerelerin güzelliğini, karmaşıklığını gözlerimin almasına izin veriyorum. Tavandaki pembe bulut resimleri koyu kahverengi ve altın rengi oymalı panellerle çevrilidir. Işıkla kaplı avizeler gökyüzünden sıra sıra sarkıyor. Uzun gölgeler, pencerelerden kitaplara uzanan parmaklar gibi zemin üzerinde eğiliyor. Gölgele bile güzelliğı yakalamak ve tutunmak istiyor. Bazı insanlar masalarda oturuyor, başlarını kalın bir kitabın ya da dizüstü bilgisayarın üzerine eğmiş, yazıyor, okuyor ya da uzaklara bakıyor.

Odanın ortasına doğru yürüyorum, buradaki keskin sessizliğı bozmamaya çalışıyorum. Kâğıt, toz ve ahşap kokusunu içime çekiyorum; bir sayfanın periyodik dönüşünü, bir klavyenin boğuk tıkırtısını dinliyorum. Vücudum sanki burada olmamam gerektiğini biliyormuş gibi adrenaline titriyor. Ben bir akademisyen değilim. Hiç kimse değilim. Ama bu odanın sessizliğı, güzelliğı, gururu beni duraksatıyor, gitmemi zorlaştırıyor.

Sam buna bayılırdı.

Boş bir masada bir sandalyeye oturuyorum, parmaklarımla şakağıma masaj yapıyorum ve yavaşça, istikrarlı bir şekilde nefes alıp veriyorum. Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, ama gitmek için kalktığımda artık buruşmak istemeyeceğim kadar uzun bir süre.

Eşyalarımı masamda topladım. Sal ve konferanstaki diğer insanların çoğu çoktan ayrılmıştı; meğer oturumun sonunu kaçırmışım. Muhtemelen Henry'yi de kaçırdım.

Kapıya doğru ilerlerken başımı eğiyorum ama onun sesi beni durduruyor.

"Bennet, bekle." Arkamı döndüğümde Henry'nin çantasını omzuna atmış bana doğru geldiğini görüyorum. "Ortadan kayboldun," dedi. "Sal'e nereye gittiğini sordum ama bilmiyordu, ben de bekledim."

İçim biraz aydınlanıyor. "Neden?" diye soruyorum.

"Takılmak isteyip istemediğini görmek istedim," diyor kolundaki çantanın askısını ayarlarken. "Yani... takılmak ister misin?"

Kederli konuşmalardan sarsıldım ve çalışmaktan yoruldum, bu da normalde öğleden sonrayı evde tek başıma sosyal pilimi doldurarak geçirmeme neden olurdu... ama aniden günü Henry ile geçirmek güvenli görünüyor. Neredeyse yalnız olmak kadar iyi.

"Elbette," diyorum başımı sallayarak, "tamam."

Kalabalık kaldırıma çıktığımızda güneş üzerimize vuruyor.

Kollarımın altında ter birikiyor.

Henry eliyle güneşi engellerken, "Dışarısı muhteşem," diyor. "Parka gidebiliriz," diye öneriyorum.

"Daireme uğrayıp eşyalarımı bırakmam gerekiyor ama en sevdiğim yere çok yakın." Dairesini düşününce midem bulanıyor. İçeri girmek. Dağınık mı temiz mi olduğunu görmek. Ayakkabılarının kapıda yığılı olduğunu görmek. Ne tür sabun kullandığını bilmek.

"Senin dairen." Ürperdim. "Çok mahrem."

"Normal insanlar için değil," diyor.

"Normal değil, Henry," diye hatırlatıyorum ona. "Doğru," diyor. "Yine de."

Henry'nin dairesi Manhattan'ın en ücra köşesinde, Inwood'da. Köşe dükkanları ve kırmızı tuğlalarla kaplı küçük bir mahalle. Yüksek binalar yok. Güzel bir yer.

Evinin önünde durduğumuzda "Bu benim," diyor.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," diyorum cebinden anahtarını çıkarmasını izlerken.

"," diyor, anahtarı kilide sokarak. "İki saniye.
Katlanmak zorunda olduğun tek
şey bu." Gözlerimi
deviriyorum. "Peki."

Birkaç gıcırtilı, halı kaplı merdivenden çıkıp dairesinin kapısına varıyoruz. İçerisi ağır mobilyalar ve fotoğraf ekipmanlarıyla dolu küçük bir stüdyo. Zeytin yeşili bir yorgan ve iki takım yastık bulunan tam boy bir yatak, küçük bir komodin, bir şifonyer ve monitörlü bir masa var. Diğer tarafta, hafifçe aralanmış bir banyo kapısının yanında mikrodalga fırın, mini buzdolabı, lavabo ve fırın içeren küçük bir mutfak var. Beyaz duvarlar, çerçeveli bir sıradağ resmi dışında çıplak. Yatağının yanında yere gelişigüzel atılmış bir çift tüylü terlik var.

"Bunlar çok şirin." Terliklerden birini kendi ayağımın ölçüsüyle karşılaştırıyorum. Oldukça büyük. "Büyükannemin giyeceği bir şeye benziyorlar."

"Büyükannenle tanışmak istiyorum," diyor şifonyerin çekmecesini karıştırıp üstünü değiştirirken.

Dikkatimi şifonyerin üzerinde duran küçük bir taş yığınının veriyorum. "Aman Tanrım. Şaka yapmıyormuşsun. Gerçekten bir taş koleksiyonun mu var?"

"Mm-hm." Başka bir çekmeceyi açmak için eğilir.

Ona doğru yürüyorum ve omzunun üzerinden küçük taş koleksiyonuna bakıyorum; bu taşlar yapışkan gözlü evcil hayvan taşlarından çok sevimli küçük hazinelere benziyor. Gözlerimin kısa bir süreliğine onun karıştırdığı açık çekmeceye kaymasına izin veriyorum. Başını yavaşça bana doğru çeviriyor ve şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "İç çamaşırı çekmecemi mi merak ediyorsun?"

Bütün vücudum ısındı. "Ona bakmıyordum." *Yalan.*

"Sorun değil, ucube," diyor ve çekmeceyi kapatıp altındakini açıyor.

Parlak kırmızı bir taş alıyorum. "Bu ?" "Sedona."

Ona çok yakın duruyorum ve midemdeki kan enerjiyle uğulduyor. Bu dairede nefes alacak yer yok. Benim dairem küçük, havasız ve karanlık ama en azından birden fazla odamız var. Henry'ninki küçücük bir küp, sadece onun için.

"Bir adı var mı?" Sırıtıyor.

"Darth Maul."

Diğerlerinin yanındaki yerine geri koydum. "Senin adına utanıyorum."

"Eğer benimle dalga geçmeye devam , sana böcek koleksiyonumu göstermeyeceğim."

"*Böcek* koleksiyonun mu var?"

Sırıtarak parmağıyla şifonyerin üstüne vuruyor. "Hayır. Gerçi bir keresinde banyoda gümüş balığı görmüştüm."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Buraya ne zaman taşındınız?" "Denver'dan döndüğümde."

"Yalnız yaşamana şaşırdım."

Kalçasıyla şifonyerin çekmecesini kapatıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum, sürekli bir grup insanın etrafında olmayı seviyor gibisin."

"İnsanların arasında olmayı seviyor olmam, yalnız kalmayı da sevmediğim anlamına gelmiyor." Giysileri kolunun altına sıkıştırıp banyoya doğru yöneliyor. "İstersen oturabilirsin. Sadece bir dakika sürecek."

Kapı arkasından kapanıyor.

Bir masa sandalyesi var, ama şu anda Henry'nin fotoğraf ekipmanlarını tutuyor, bu da bana yatağına oturmaktan başka seçenek bırakmıyor. Kıç yanağımın dörtte biri ile köşeye tünüyorum. Baldırlarım yanıyor.

"Restorana epey yol var," diye sesleniyorum.

"Tam bir baş belası ama orayı seviyorum," diye cevap veriyor kapının arkasından.

"Geçen gün Sarah ile bir film izledim," diyorum.

"Asla olmaz." Değiştirdiği kıyafetleriyle kapıdan içeri daldı. Mavi tişörtü omuzlarını sıkıyor ve kaslarının hatlarını ortaya çıkarıyor. Ona bir saniye fazla baktığımı fark ediyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

Kaslar, birinde fark edilecek tamamen platonik bir şey gibi gelmiyor.

"Oda arkadaşımın kız arkadaşı Jamie'nin arkadaşı." Çok büyük bir iz bırakmadığımı umarak yatağından kalktım. "Seni tanıdığını söyledi."

"Ben yokken benim mı konuşuyorsun?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

"Hayır, sadece onu tanıyor musun?"

"Jamie?" Kaşlarını çatarak çenesini kaşıyor. "Jamie diye birini tanıdığımı sanmıyorum."

Saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum ve vücudumdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum. "Denver'a taşınmadan önce birlikte çalıştığınızı söyledi.

Hatırladınız mı? Jamie?" Henry duraksıyor, sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Sonra bana döndü. "Bekle, Jamie Kiernan mı?" diye soruyor, başını eğerek. "Kısa saçlı mı?

Hep deri ceket mi giyiyorsun? Jamie'yi tanıyorum."

"Evet. Jamie Kiernan." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Um..." Alt dudağını ısırıyor. "Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Personelin hepsi artık farklı."

"Ah." Yerdeki çantama uzanıp onu omzuma atıyorum. Ama Sarah hem Jamie'yi hem de Henry'yi tanıyordu, Kevin da öyle, yani personel kadar da farklı olamaz. "Ona selamını söyleyeyim mi?"

"Elbette!" diyor hevesle. "Evet. Uzun zaman oldu." Buzdolabına uzanıp bir çift çivili maden suyu alıyor ve bir tanesini bana uzatıyor.

"Hazır mısın?"

On Üçüncü Bölüm

W Henry'nin dairesinden Washington Heights'a doğru on beş blok yürüyoruz, ta ki ağaçların arasından geçip bizi güneşten koruyan kıvrımlı bir yaya yoluna sapana kadar. Havada alçak bir hırıltı ve esintide hafif bir balık kokusu var; yeşillikteki bir aralıktan hırıltının George Washington Köprüsü'ndeki arabaların gürültüsünden, balık kokusunun ise köprünün altından Hudson Nehri'nden geldiğini görebiliyorum. Her zamanki gibi Henry'ye ayak uydurmaya çalışıyorum.

tek hızının benimkinden çok daha hızlı olması sinir bozucu.

Gölgeli patika bizi su hattı boyunca açık çim alanların bulunduğu uzun, dar bir parka çıkarıyor. Kulaklarımı şehrin sesine ayarlayarak temiz havadan büyük bir yudum alıyorum. Hoş bir esinti giysilerimi bedenime bastırıyor ve park insanlarla dolu olsa da bir durgunluk, bir huzur hissediyorum.

Henry ve ben bir ağacın altında, biraz yıkılmaya yüz tutmuş beton bir duvarın yanında boş bir yer buluyoruz, ancak duvarın yüzeyinde spreyci boyayla boyanmış bir penisin kalıntıları hâlâ görülebiliyor.

"Banksy?" Suya bakan yerimize yerleşirken şaka yapıyorum.

"Biliyor musun, duyduğuma göre politik ifadelerden fallik sembollere geçmiş." Henry sırtını sandığa dayamış, ayaklarını suya doğru uzatarak oturuyor.

"Ne yazık ki her şey . Dik olduğunu görmek isterdim." "Bir şeyleri telafi etmeye çalıştığını hissediyorum."

"Banksy bir kadın olabilir, biliyorsun."

"Kesinlikle haklısın," diyor maden suyunu açarken. "İç önyargılarım beni bu konuda yanılttı."

George Washington Köprüsü, parkın üzerinde adeta onun koruyucusu gibi duran bir dev. GWB üzerinde birçok kez araba kullandım, ancak üzerindeyken, sadece A noktasından B noktasına gitmenin bir yolu - altındayken, büyüklüğünüzü hatırlıyorsunuz.

"Çok büyük görünüyor,"

diyorum. "Penis mi?"

Homurdanıyorum. "Köprü, seni aptal."

Bacaklarını bileklerinden çaprazlıyor ve bakışlarımı üzerimizdeki dikenli yapıya doğru takip ediyor. Hareketli bir şekilde nabız atıyor ama yine de kararlı ve soğukkanlı.

"Büyük köprü, küçük deniz feneri." Köprünün altında duran küçük kırmızı bir deniz fenerini işaret ediyor - henüz fark etmemiştim. Dev yapının yanında bir satranç taşına benziyor. "Eskiden geceleri Hudson'da gemilere yol gösterirdi."

"Çok şirin," diyorum bir bisikletlinin deniz fenerinin tabanının etrafında süzülüşünü izlerken.

"Şimdi köprüden gelen ışık deniz fenerini önemsiz kılıyor, ancak yerel efsaneye göre şehir ondan kurtulmaya dayanamadı ve halk kalması için savaştı."

Bu hoşuma gitti. Bazıları tarafından göz ardı edilebilecek, ancak hikayesini bilenler tarafından kutlanacak bir tarih parçası.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Bugün işime geldiğine inanamıyorum." Çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Çok garip."

"İnsanlar New York'un çok büyük bir yer olduğunu sanıyor ama aslında çok küçük bir yer," diyor bir sineği yüzünden uzaklaştırırken.

"Bunu görmeye başlıyorum," diyorum. "."

"Sadece kendine bir yer edinmelisin" diyor. "Kendi yolundasın." Başını arkasındaki ağaca yaslıyor ve kollarını karnının üzerinde kavuşturup gözlerini kapatıyor. "Gelecek hafta denemek için bir tutku düşünmeme yardım et. Çocukken ne olmak isterdin?"

"Bir şey yok." Çorabımın kenarlarıyla oynuyorum. "Her şeyi."

"Üniversiteye gittin mi?"

"Son sömestrde okulu bıraktım." "Ben gitmedim."

Ona doğru döndüm. "Neden olmasın?"

Gözleri hâlâ kapalı. "Ailemin okula gidecek parası yoktu." "Sanırım ikimiz de umutsuz vakayız," diyorum.

"Sanırım öyle." Gözlüklerini çıkarıyor ve gömleğinin altıyla camlarını temizliyor. Tişörtünün kolunun koluma sürtündüğünü hissederek ağaca yaslanıyorum.

Belli etmeden ondan uzaklaşabilmek için telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Sadece Sonya'dan bir mesaj, başka bir şey yok. Tıklayıp kapatıyorum.

"Yani..." Telefonumu cebime geri sokuyorum. "Fotoğrafçı olmak istediğini nereden biliyordun?"

Gözleri bir ağaçtan diğerine uçan, sonra da suyun üzerinde gözden kaybolan bir kuşu takip ediyor. "Bu uzun bir hikaye."

"Duymak istiyorum."

Gönülsüzce gülümsüyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Kemerini bağla."

Emniyet kemerini taklit ediyorum.

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Çocukken konuşma bozukluğum vardı, ciddi bir şey değildi ama bu yüzden pek konuşmazdım. Ailem normal dil becerilerimi asla geliştiremeyeceğimden endişeleniyordu ve ben de insanlarla konuşmaktan korkuyordum. Bu yüzden babam beni her hafta sonu parklara, restoranlara ve bulabildiği diğer halka açık yerlere götürmeye başladı. Bir yabancıyla herhangi bir konuda sohbet ederdi. Bana pratik yaptığını, benim de denemem gerektiğini söyledi, ben de kendi başıma yapmaya başladım. İlk başlarda benim için zordu, ancak bunu dört gözle beklemeye başladım."

Duruşunu değiştiriyor, bir dizini yukarı kaldırıyor ve kolunu dizinin üzerine koyuyor. "Konuşmam düzelmeye başladı ama yine de röportajlarımı yapmak istiyordum. Konuştuğum tüm insanların kaydını tutmak istiyordum, bu yüzden tek kullanımlık kameralarla fotoğraflarını çekmeye başladım. Bu da hoşuma gitti ve kendime gerçek bir fotoğraf makinesi aldım... ve gerisi tarih oldu. Ya da tarih sayılır. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Yanındaki bir ot parçasını avuçluyor ve parmaklarıyla koparıyor. "Bu gerçekten çok tatlı Henry," diyorum. "Baban harika birine benziyor. kişi."

"Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim," diyor, neredeyse bir fısıltı kadar sessiz. "Ama sanırım fotoğraf çekmemin bir başka nedeni de..." Yutkunuyor, gözlerini benden kaçırıyor. "Artık hiçbir şey hatırlamıyor. Sanki... bir girip bir çıkıyor. Bazen ona bir resim gösterdiğimde anlıyor. Ya da gerçekten anlamaya çalışıyor. Ona bir komşunun eski bir resmini gösterirsem, bazen hemen isimlerini söyleyebiliyor. Benim için o bir anlık berraklığı yakalamak buna değer. Bunu hem onun için hem de kendim için saklamak istiyorum. Çünkü resimler gerçeklidir. Onun gerçekliği değişiyor olsa bile."

Keder deneyimlerimizin ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Sam bir saniyede gitmişti. Ben farkına bile varmadan, o bir hatıraydı. Ama birini yavaş yavaş kaybetmek, o kişiyi ve anısını aynı anda yaşatmak gibi bir şey olmalı. Muhtemelen her gün babasını düşünüyordur. Neden burada olduğunu merak ediyorum. Neden evde olmadığını.

"O ? Baban nasıl?"

Ağzını büküyor ve elindeki ot parçasını yana fırlatıyor. "Günden güne." Açık konuşmaya çalıştığını söyleyebilirim ama ben karanlığı bilmek istiyorum.

"Neden New York'a geri döndün?" "Neden onunla kalmadığımı mı soruyorsun?"

Başımı salladım.

"Annem," diyor, neredeyse gülümseyerek. "Neredeyse beni kovacaktı. Ayak bağı olduğumu söyledi. Sanırım hayatı kaçırmamı istemedi... ya da her neyse. Hiçbir zaman yeterince şey yaptığımı düşünmüyorum."

Henry'yi o kadar uzun zamandır tanımıyorum ama nasıl bir insan olduğunu söyleyebilirim. Uzaktan da olsa onlarla kesinlikle ilgilendiğini biliyorum. "Sen iyi bir evlatsın."

"Haklı olup bilmiyorum ama bunu söylediğiniz için teşekkür ."

Bakışlarımı suya çeviriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim ve cevap verirken komik olmana izin yok mu?"

"Elbette."

Nefes alıyorum. "Neden bana *gerçekten* yardım etmeye karar verdin? Yeni tanıştığın biri için bu kadar zahmete katlanmak çok zor."

Henry iç geçirir ve dik oturur pozisyona geçer. "Bilmiyorum." Maden suyu kutusunun kenarına vuruyor. "Seni korkutmadan ne kadarını paylaşabilirim?"

"Duruma göre değişir," diyorum. "Söyleyeceğin şeyin tuhaf olup olmadığına bağlı." Kıkırdıyor ve bir yudum alıyor. " değil, sadece biraz acınası."

"Söyle bana Henry," diyorum, onun şakacı halinden ciddi haline geçişini izlerken.

Suya bakarken çenesinin yan tarafı sıkılıp gevşiyor. "Eve gittiğimde çok daha fazla şey oluyordu. Yani... benimle ilgili. Colorado'ya geri dönmenden önce hayatımdaki her şey git, git, git şeklindeydi. Hiç durmadan. Ama sonra ailemin evine gittiğimde hiçbir şey yoktu. Babamın tüm eşyalarının etrafında olmak, ilaçlar, annemin bir hemşire olmasını izlemek... çok fazlaydı. Kıpırdamadan oturup bir şeyler düşünmek zorunda kaldım. Yardım etmek için eve taşındım ama işe yaramıyordum. Ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Kendimi pek bir şey yapmaya veremiyordum. Birden kendimi başarısız hissettim. Fotoğraf çekmek istemeyi bıraktım çünkü yakalamaya değer bir an bulamadım. Yardım etmek için eve taşınmamın asıl bir davranış olduğunu düşünüyorsunuz ama aslında annemin bakması gereken kişiler listesine bir yenisini daha eklemiş oldum. En iyi halimde değildim."

"Eminim yardımcı olmuşsunuzdur."

"Kesinlikle değildim. Bu yüzden annem kıcıma tekmeyi bastı ve beni tekrar ayaklarımın üzerinde durmaya zorladı. İlk başta burada, onlardan uzakta olmak çok zordu. Çok zordu. Bazen hala öyle. Ama yeniden bir şeyler yapmaya, yürüyüşe çıkmaya, evimi temizlemeye başlayana kadar kendimi daha iyi hissetmeye başlamadım, önce küçük şeyler, sonra daha büyük şeyler... hiç tanımadığım birini tutkusunu bulma görevine davet etmek gibi." Burnunun içinden gülüyor. "Buraya döndüğümde, eğer bir şeyleri devam ettirmezsem, devam etmezsem, sonumun gelme ihtimali olduğunu biliyordum..."

"Bok gibi hissediyorum."

"Evet." Elini yüzünde gezdiriyor. "Bok gibi hissediyorum."

"Yani yalnızdın," diyorum. "Ve meşgul olmak istedin."

"Seninle takılmayı da seviyorum, Bennet. Erkekler kusmadığın zamanlarda çok çekicisin." Bana dönüp gülümsüyor. "I

Macera arkadaşım olarak herhangi birini seçebilirdim, biliyorsun. Çok şanslısın."

"Evet, doğru." Yanağımın içini ısırđım.

Bakışlarını şimdi tepesinde uçan kuşa çeviriyor. "Bazen insanlarla tanıştığımda kendimi hâlâ o röportajları yapıyormuş gibi hissediyorum. Sanki tek bildiğim soru sormak, hikâye toplamak ve onları bir rafta dosyalamakmış gibi. Babam ve ben o insanlarla bir daha hiç konuşmadık. O ilk etkileşimden sonra, hiçbir zaman takip olmadı. Bu yüzden bazen insanları daha derin bir seviyede tanımakta zorlanıyorum ve sonunda sadece hikayeler olarak kalıyorlar, rafımda duruyorlar, hayatımın dolu görünmesini sağlıyorlar ama aslında... değiller." Yutkunuyor ve çimenlere bakıyor. "İnsanlar benden tek bir şey olmamı bekliyor ve sanırım her zaman o şey olmadığımda hayal kırıklığına uğruyorlar. Pek çok insanın içeri girmesine izin vermiyorum Bennet. Sanırım sen ve diğer insanlar, dışa dönük olduğum için savunmasız olma konusunda iyi olduğumu varsayıyorsunuz, ama gerçek şu ki, babam hakkında en çok bu şekilde konuştum. Bu çok zor. Bu konuda konuşurken kendimi pek güvende hissetmedim. Ama bilmiyorum... Seninle konuşmak istiyorum gibi hissediyorum."

Ona dokunmak istiyorum ama ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum. "Bana söylediğine gerçekten sevindim. Ve ben..." Çenemi sıkıyor, beynimdeki kelime karmaşasını cümle haline getirmeye çalışıyorum. "Bu konuda ne zaman konuşmak istersen, dinlemek isterim."

Yumuşakça gülümsüyor ve başını sallıyor. "Teşekkürler."

"Ve beni rafına koyabilirsin, ya da her neyse. Yani, eğer istersen." Gülüyor ve bakışlarını bana çeviriyor - ısıltılı gülümsemesi bu anın neredeyse kasvetli tonunu kesiyor. "Sanırım şu raf meselesinde söylemeye çalıştığım şey şu ki, ben gerçekten

bunu seninle yapmak."

Bir saniye kadar birbirimize bakıyoruz ve neredeyse farklı bir insana bakıyormuşum gibi hissediyorum. O basit bir iyimser değil. Kişiliğı, ona dışa dönük ya da başka bir şey değil demekle açıklanamaz. Hayat hakkında, insanlar hakkında düşünüyor ve babasını özliyor. Bir hikâyesi var; hüzünlü, tatlı bir hikâye.

Kalbim. Beni aynı anda hem duygusal, hem rahatsız, hem meraklı hem de endişeli hissettiriyor.

Önümüzde uzanan Hudson'a bakmak için ayrılıyor. Güneş binaların arkasına sokulmaya başlıyor, gökyüzünü şeker pambesine çeviriyor. "Ben de elimden geleni yapacağım," diyorum.

Öğleden sonranın geri kalanını parktaki insanlar için hayat hikayeleri uydurarak geçiriyoruz. Hangi çiftlerin evli olduğunu, hangi çiftlerin kardeş olduğunu, kimin ayrılmak istediğini, arkadaş grubundaki kıskanç kişinin kim olduğunu tahmin ediyoruz. Onlar için sesler ve uzun, kapsamlı özgeçmişler uyduruyoruz. Park kapanana kadar o ağacın altında kalıyoruz. Henry beni tren istasyonuna götürürken kollarımı vücuduma sarıyorum.

Metro girişinde durduğumuzda, ağzının kenarları gülümsemeye başlıyor. "Cumartesi mi?"

Başımı salladım. "Orada olacağım. Nerede olursa olsun."

Bana doğru adım atıyor ve kollarını açıyor ama genelde vedalaşırken sarılmadığımızı fark ederek donup kalıyor. Gülerek, onun yerine elini uzattı. Hiç düşünmeden tokalaşmayı atlıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Bir süre sonra kollarını omuzlarıma doluyor. Kas kas ona doğru gevşiyorum.

En son ne zaman gerçek bir kucaklaşma yaşadım? Ve bu kadar iyi hissettiren bir tane?

Gömleğindeki nane kokusunu yakalıyorum ve gözlerimi göğsüne kapatıp derin nefes alıyorum.

Gözlerimi açtığımda, oyalandığımı fark ettim.

Sarsılarak bedeninden uzaklaşıyorum ve ondan iki adım geri çekiliyorum. "Özür dilerim," diyorum gömleğimin önünü fırçalayarak. Bu kadar yanlış hissettirmesinin nedeninin aslında o kadar da yanlış hissettirmemesi olduğunu fark ettim.

Beni kucaklamadan bırakıyor ve kısa süreli paniğimi merhametle görmezden gelerek gülümsüyor. "Sonra görüşürüz, Bennet."

Bölüm On Dört

B Pencere klimamla boğuşurken kenarından ter damlaları akıyor. Haziran tüm ihtişamıyla burada ve Temmuz hızla geliyor, şehri bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Sadece güneş değil, kaldırım, vücut ısısı, devasa bir klimayı çalıştırmak için kullanılan enerji

Şehir. Her şey sıcak.

Klima ünitesini kalçamda dengeliyorum ve eşiğe doğru yaklaşıyorum. Onu açıklığa doğru itiyorum ve camı üzerine kapatarak yerine sabitliyorum. Açtığımda, baharın resmen yaza dönüşmesinden bu yana ilk kez rahatladığımı hissediyorum. Tek bir kasımı bile oynatmadan önce tam on dakika boyunca havanın yüzümü okşamasına izin veriyorum.

Bir giysi yığınının üzerine basıp altına saklanmış boş bir mendil kutusuna takılıyorum, bileğim dönüyor ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Artık bu şekilde yaşayamam. Yeter artık. Kıyafetleri yatağımın üzerine çekip yığınlara ayırıyorum. Yatağı soyup çarşafları ve nevresimi kirli çamaşırların arasına atıyorum ve yıkamak için bodruma götürüyorum. Bütün bardakları mutfığa getirip elimde yıkıyor ve kurutuyorum. Her yüzeyi pırıl pırıl olana kadar fırçalıyorum, biriken tozları ve ölü böcekleri siliyorum. Çöpü çıkarıyorum ve her yeri, hatta yatağın altını bile süpürüyorum. Ama işim bitmedi.

Mutfaktaki tezgahı siliyorum, tüm dağınıklıkları yerlerine geri ve çekmeceleri düzenliyorum. Battaniyeyi katlıyorum ve sehpanın tozunu alıyorum. Sonra buzdolabını temizliyorum, yapışkan meyve suyu lekelerini ovuyorum ve çürümüş sebzeleri atıyorum. Temiz kıyafetleri katlıyorum ve sıcak yorganı yatağıma geri koyuyorum. İşim bittiğinde şiltenin üzerine çöküyorum, tahta ayaklar

Ağırlığımın altında sallanıyorum. Terli ve yorgunum ama kendimi iyi hissediyorum. Hafif hissediyorum.

Bu Bennet olmak istiyorum, temiz olan, çünkü hayatınızda ne kadar çok çöp kabul ederseniz, kadar çok hak ettiğinizi hissedersiniz. Artık bunu hak ettiğimi hissetmek istemiyorum. Bu, her hafta çamaşırlarını yıkayan ve ödevlerini erken teslim eden Sam Bennet'tan önceki halime benziyor. Bir süredir ilk kez onu kendime yakın hissediyorum. Ama sonra, geldiği gibi gidiyor. Bulutlar her zaman olduğu gibi geri geliyor ve ben onları içeri alıyorum. Hatta onları hoş karşılıyorum.

Yine de planlarım var. Bir tişört, kot şort ve beyaz spor ayakkabılarımı giyip Henry ile Flatbush'ta buluşmaya gidiyorum. Brooklyn College kampüsünün girişinde beni bekliyor.

Birlikte kampüste dolaşıyoruz ve sanki bir balonun içine girmişiz gibi hissediyoruz - parlak yeşil çimler, kırmızı tuğlalı binalar, sırt çantalı öğrenciler. Birdenbire New York'ta değiliz artık, şehrin geri kalanından uzakta sıkışmış bir akademi cebindeyiz.

Tuğla bir binanın önünde duruyoruz ve Henry eliyle işaret ederek, "İşte! Murray Koppelman İşletme Okulu!"

"İş mi?" Binayı tararken ona söylüyorum. "Ne kadar da gelenekselsin."

"Bizim için iyi olacak." Ellerini kalçalarına dayamış, güneşin altında gözlerini kısarak bakıyor.

"Nasıl iyi?"

"Geçenlerde öğrendiğim gibi," diyor omuz silkerek, "ikimiz de üniversiteyi bitirmedik."

"Henry, ben matematik *yapmam*."

"Bence matematikten daha fazlası var."

Kollarımı kavuşturup suratımı asıyorum. "Eğlenceli bir şeyler yapamaz mıyız?" "Hayır. Hepsi eğlenceli olamaz."

"İşler çok sıkıcı bir hal alırsa kapıdan çıkıp gitme hakkımı saklı tutuyorum." "Martin çok hayal kırıklığına uğrardı" diyor.

Bekle. "*Martin?* Parktan mı?"

Parktan gelen Martin, sanki bir işaretmiş gibi, parlak kapılardan yine parlak ekose bir gömlek ve haki pantolon giyerek çıkar. Henry onu elini sıkarak selamlar.

"Bennet, merhaba," diyor beni fark ettiğinde. "Henry bana işletme okumakla ilgilendiğini söyledi."

"Oh, öyle mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

Küçük, mükemmel dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor. "Bugünkü yaz dersimi denetlemen için seni ayarladım. Beni takip edin."

Martin bizim için kapılardan birini açıyor ve biz de onu içeri kadar takip ediyoruz. Bizi su fıskiyelerinin ve kilitli kapıların önünden geçen açık bir merdivenden aşağı indiriyor.

"Surat asma," diye fısıldıyor Henry biz yürürken.

"İstediğim kadar somurtabilirim. Yavru köpeklerle oynamaya ve dövme yapmayı öğrenmeye alışıyordum."

"Pek çok insan sıkıcı şeyler konusunda tutkuludur. Kim bilir ne kapılar açabilir? Ve eğer gerçek bir iş kurmak istersem bu iyi olacak."

"Demek bu senin için," diye takılıyorum.

"Bir şans ver." Bana sahte köpek yavrusu gözleri fırlatıyor, bu da bana bugün birlikte takılamayacağım köpek yavrularını düşündürüyor. "Lütfen?" diye yalvarıyor.

"Beni bu şekilde etkileyemezsin." Yüzümü olabildiğince boş bırakıyorum. "Benim taştan bir kalbim var."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Peki. Ama sadece bir gün fotoğraflarını görmek istediğim için." "Ne zaman istersen." Beni omzumdan dürtüyor ve sonra koridora doğru ilerliyor. için hızımı arttırdım.

Martin bizi bizden çok daha genç görünen çocuklarla dolu küçük bir odaya götürüyor. Henry ve ben arkada iki boş koltuk buluyoruz. Sırt çantalarının ve ders kitaplarının üzerinden geçiyoruz ve biz yürürken bize bakan öğrencileri fark etmemeye çalışıyorum. Burada kendimi yaşlı hissediyorum. Onlar gibi olduğumu hatırlıyorum, size söylenen her şeyi yaptığınız, önünüze konan her adımı attığınız sürece dünyanın olasılıklarla dolu olduğunu hissediyordum. Öğrenmeye karşı dirençli olmak ama yine de bilgi için can atmak.

Martin odanın önünde durur ve derse başlar. Ekonomi 101. İnsanları bu tür şeyleri heyecan verici buldukları için yargılamıyorum, ama benim için tuzlu kraker kadar ilginç. Martin GSYİH hakkında konuşup durdukça gözlerim doluyor, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden yakındaki bir masadan bir parça defter kağıdı alıyorum. Bir köşesini yırtıp üzerine *senden nefret ediyorum* yazıyorum ve olabildiğince küçük bir şekilde katlıyorum. Henry'nin omzuna dokunup notu masalarımızın altından geçiriyorum.

Açıyor ve okurken gülümsüyor ama hemen elinin altına saklıyor ve dersi izlemeye devam ediyor.

Utanç vücudumu sarıyor. Belki de bu gerçekten hoşuna gidiyordur ve ben onun ekmeğine yağ sürüyordumdur.

Henry masama vurduğunda endişem dağılıyor. Ağzından bir kelime çıktı. *Kalem.*

Masanın altından bir kalem uzatıyorum ve cevabını bekliyorum. bir çocuk gibi notları uzatırken başım dönüyor. Bana geri verdiğinde, notu açmak için bir saniye bile beklemiyorum.

Sana inanmıyorum.

Diğer tarafa bir şeyler karalıyorum:

Bir olmak için yaratıldığımı sanmıyorum. ☹

Henry bir an için kalemini çenesine vurur ve ardından yanıtını yazar.

Dikkatinizi verin yoksa öğretmene sınıfla paylaşmak istediğiniz bir teoriniz olduğunu söyleyeceğim.

Ben de ona vurdum.

Buna cesaret edemezsin.

Elimden notu alıyor ve bana şeytanca bakıyor. Elini ağır çekimde kaldırıyor. Olamaz. *Dikkatleri üzerimize çekme Henry, yoksa seni öldürürüm.*

"Evet, Henry?" Martin derse ara verir.

Henry bana bakıyor, yüzünde şeytani bir memnuniyet ifadesi var.

Sonunda konuşmadan önce büyük bir duraklama oluyor. "Geri dönüp kıtlığı tekrar açıklayabilir misiniz? Biraz... dikkatim dağıldı." Sonra Henry bana hayatımda gördüğüm en inceliksiz sırtışı attı.

Martin Henry'nin sorusunu yanıtlıyor ve kalbim yavaş yavaş normal hızına dönüyor. Henry kağıt parçasını bana geri verdi.

Bir dahaki sefere kızarmışsın.

Martin akıllara durgunluk veren bir saat daha devam ediyor.

Dersten sonra Henry ve ben caddenin karşısındaki köpüklü pembe boba mekanına oturup çörek ve balonlu çay sipariş ediyoruz. Bir kedi yavrusu gibi görünecek şekilde süslenmiş mochi donut'tan bir ısırık alıyorum ve süngerimsi hindistan cevizi dokusu ağzımı dolduruyor. Henry'nin panda donut'ı neredeyse bitmiş, sadece küçük bir kulağı kalmış.

"En azından bir şeyler öğrendin mi?" Parmaklarımı yalayarak soruyorum. "Çünkü bundan nefret ettim."

"Aldım, çok teşekkür ederim." Son çörek lokmasını ağzına atıyor ve konuşurken eliyle kapatıyor. "Peki nefret edeceğini nereden bilebilirdim? Bana kendinle ilgili pek bir şey anlatmıyorsun. Sadece hislerime güveniyorum."

"O zaman yaydığım titreşimler üzerinde çalışmalıyım."

Gülüyor, çörek kağıdını buruşturuyor. "Gelecek hafta sen seç o zaman. Elbette, beni şaşırt."

"Biliyor musun? Yapacağım."

". Top senin sahanda. Gelecek hafta her şey sana bağlı."

Boba pipetini ağzıma götürüp ucunu çiğniyorum. Biraz boba höpürdetmeden önce "Harika olacak," diye mırıldanıyorum.

Henry bir kaşını kaldırdı. "Şu anda paniklediğini görebiliyorum."

"Hayır, göremezsin," diyorum gözlerimi kısarak ona bakarak.

"Beyninizdeki tüm küçük fabrika işçileri fazla mesai yapıyor, bunu söyleyebilirim."

Kollarımı kavuşturuyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Yüzümde bir sorun mu var?"

Omuz silkiyor. "Yüzünde kesinlikle bir sorun yok."

Yanaklarım ısınıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Kendimi serinletmek için soğuk parmaklarımı boynuma bastırıyorum. "O zaman ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"düşündüğün zaman yüzünü buruşturuyorsun. Bunun gibi." Beni taklit etmek için yüzünü buruşturuyor.

Çenemi ovuşturup iyice düşünüyorum. Bunu bana daha önce kimse söylememişti ama-

"İşte böyle!" diyor, . "İşte yüz bu."

"çeneni," diyorum sıkılı çenemi gevşeterek. "Senin de bir yüzün var, biliyorsun. Sırıtan, yalaka bir şey gibi."

"Yalaka" mı? Bennet, gururum okşandı. Beni bir korsan gibi gösteriyor. Ve-oh wow, bak!" diyor neşeyle yüzümü işaret ederek. "İşte yine o yüz!"

"Benimle alay etmeyi bırakmazsan, bir sonraki gezinti için seni Times Meydanı'na götüreceğim," diyorum ölümcül bir tehditle.

"Hayır!" diyor, elini göğsüne götürerek.

"Seni Elmo ve Kurabiye Canavarı ile fotoğraf çektirmeye zorlayacağım."

"Agh!" diye haykırarak sandalyesine çöktü.

"Sonra da sana şu yeşil Özgürlük Anıtı şapkalarından taktıracağım. İyileşip işkence gördüğünde de," diyorum sesimi fısıltı gibi alçaltarak. "Seni Times Meydanı'ndaki Olive Garden'a götüreceğim."

Nefes nefese, gözleri kocaman. "Sanırım bu beni gerçekten öldürebilir."

Pipetimin ucunu çiğnerken kıkırdıyorum. Onu Times Meydanı'na götürmeyeceğim, bu . Ama oraya gitsek bile, belki de

eğlenirdik.

Kıpırdamadan duruyorum, bir tepsi mimozayı dengeliyorum ama zihnim yarışıyor. Neredeyse bütün bir hafta geçti ve Tutku Projesi için aklıma tek bir iyi fikir bile gelmedi. Buraya taşındığımdan beri kendim için bunu yapamamışken Henry ve benim için nasıl bir macera seçebilirim? New York'ta bildiğim tek yerler NYAC, kütüphane, evim ve Henry'nin beni götürdüğü yerler.

Çıtır çıtır domuz pastırması, çırpılmış yumurta ve ayrırlı krep kokusu midemi bulandırıyor. Ufacık bir parça sosis aşırmaq çok mu kötü olurdu? Bay Kirk o acımasız gözleriyle beni yakınlaştırırken bu düşüncayı kafamdan kovuyorum. Sırf onu kızdırmak için daha sonra küçük bir kutu Cheerios çalmayı not ediyorum.

En azından bugün NYAC etkinlik alanları arasında en sevdiğim yer olan çatı katındaki verandada çalışıyorum.

Barmen tepsiye son bir mimoza koyuyor ve ben de konuklara dağıtmak üzere verandaya çıkıyorum. Tepsim boşaltıldıktan kısa bir süre sonra bir adam konuşma yapmaya başlıyor. Bu benim bir dakikalığına ortadan kaybolma şansım.

Gizlice çatıdaki çıkıntıya kaçıyorum. NYAC, Central Park'ın en tepesinde - durduğum yerden, birisi New York'tan bir kepçe almış gibi görünüyor ve altında yatan şey bir yeşillik pisti. Parkın ötesinde şehrin güzelliğini, karmaşık detaylarını görebiliyorum. Buradan, ellerinizi kirletmeden hayranlıkla izleyebilirsiniz. Ilık esintiyi yüzümde hissediyorum ve temiz sabah havasını içime çekiyorum. Kendimi daha da yükseğe çıkabilmeyi dilerken buluyorum.

-Keşke şehrin üzerinde bir kuş gibi uçabilseydim.

Şehrin bana biraz yön, biraz ilham, biraz *bir şeyler* vermesini istiyorum ama şu anda sessiz. Ya da en azından benim için sessiz. Kütüphanede hissettiğim bağlantıyı, ruhumda doğru yerde olduğumu söyleyen bir çekişi hissetmek istiyorum. "Hadi," diye fısıldıyorum nefesimin altında, arabaların caddelerde Hot Wheels gibi ilerleyişini izliyorum. Ama bu bana hiçbir cevap vermiyor.

İç gözlem anım, kahve doldurulması gereken bir masa tarafından bölündü. Yeni bir demlik hazırlıyorum ve herkesin fincanını ağzına kadar dolduruyorum.

- - -

Eve döndüğümde Sonya kanepede bir denizyıldızı gibi yayılmıştı. Üzerinde bir atlet ve minik bir şort vardı ve göğsünde bir buz torbası duruyordu. Terden parlıyordu.

"Bu.. Çok. Sıcak," diye mırıldanıyor ben içeri girdiğimde. Dairemiz bir Easy-Bake Fırını gibi, dışarıdan gelen ısıyı oturma odamıza hapsediyor.

"Neden odana gitmiyorsun? Klimanı kurdun mu?" Buzluğu açtım ve yüzümü soğuğa gömdüm.

"Çünkü yarın geleceğinden emin olmak istedim." Oturuyor ve sırtlıyor.

I koparmak bir buz paket itibaren ve dondurucu ve tutun o için benim Boyun. "Yarın mı?"

Yüzündeki mutluluk gözleme hamuru gibi eriyor. "Sana mesaj attım."

Çok düşündüm. Bir mesaj. Ne mesajı? Dudağımı ısııyorum ve göz temasını kesiyorum.

"Benim partim, Bennet. Harper & Jane küpelerimi satacak diye mi? Sana mesaj attım, takvim davetiyesi gönderdim ve sinemada sana bundan bahsettim. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Bunu hiç hatırlamıyorum. Hiç hatırlamıyorum. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bu inanılmaz!"

"Evet." Boğazını temizliyor.

"Özür dilerim Sonya," diye kabul ediyorum. "Mesajını kaçırmış olmalıyım."

"Ya da görmezden geldim," diyor nefesinin altından. Gözleri bana kurşun sıkıyor, ki bu da doğal varoluş hali "şen" ve "neşeli" olan birinden gelen bir şey.

Sonya'yla birçok kez hata yaptım ve bunu tekrar yapamam. Onun göz küresi kurşunlarını göz küresi gökkuşağına çevirmek istiyorum. "Dikkatim dağıldı. Özür dilerim. Partinize geleceğim. Çok heyecanlıyım!"

"Hatırlamadığını bildiğim için, yarın saat üçte." Buz torbasını koltuk altına doğru kaydırıyor. "Frying Pan şehir merkezinde."

"Orada olacağım. Söz veriyorum."

Başını salladı ve odasına girdi.

Yarın. Cumartesi. Henry günüm. Belki gelecek haftaya kadar bekleyebiliriz.
Gelecek haftaya kadar bekleyebilir miyim?

Bir mesaj attım.

Bir şey . Tutku projemizi
erteleyebilir miyiz?
Gelecek hafta sonu mu?

O cevap verir:

Sadece bir yer seçmek
istemiyorsun.

Yazıyorum:

Bir yer seçtim, ancak
Bubba Gump Shrimp Co'daki
rezervasyonumuzu yıkıcı bir
şekilde iptal etmek zorundayım
gasp planlarım var.

Henry cevap verir:

Planın var mı? Seni çok az
tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Gönderiyorum:

Flaş haber, çok az şey biliyorsun
Ben.

O da hemen karşılık veriyor:

Bubba Gump hakkında şaka
yaptığını bilecek kadar iyi
tanıyorum seni.

Göz kırpan bir surat ekliyor.

Bu arada bundan sonra buna kesinlikle
Tutku Projemiz diyeceğiz.

Aptal gibi telefonuma gülümsüyorum.

Bayat. |

Mısır koçanı emojiyle geri çekiliyor.

Telefonumu tezgahın üzerine yüzüstü koyuyorum.

değil. Bir hafta daha bekleyebilirim. En iyisi bu.

Hayal kırıklığı hissini kabul etmeme izin vermiyorum. Ya da onu iki hafta
boyunca göremeyeceğimi... Onu özleyeceğimi fark etmeme.

On Beşinci Bölüm

T Pier'deki ahşap patikada yürürken güneş omuzlarıma vuruyor. 66 kalıcı olarak demirlemiş yüzer mavna-bara dönüşmüş Kızartma Tavası'na doğru. Solumdaki mavnaya iki gemi yanaşmış durumda: restoranın adını aldığı orijinal *Frying Pan* ve daha küçük kırmızı bir yangın teknesi. Bir an için temiz yaz havasını, balık ve kızartma yağı kokusunu, üstümdeki robin's-egg-mavi gökyüzünü bir kat su rengi boya kadar berrak bir şekilde içime çekiyorum. Tepemdeki martıların sesi ve ilerideki restorandan gelen yüksek sesli müzik ve sesler ben yaklaştıkça daha da artıyor. Omzumun üzerinden arkamdaki şehre bakıyorum, kahverengi ve gri binalar sırtımdan aşağı nefes alıyor. Chelsea'nin bu bölgesinde çok fazla zaman geçirmiyorum ama Sonya için önemli, bu yüzden cesur davranıyorum.

Sonya benim en eski arkadaşım, ama bazen eskiden birlikte olduğumuz günlere dönmek imkansız gibi geliyor. Farklı üniversitelere gittiğimizde birbirimizden uzaklaştık, gerçi Sonya bir kez ziyarete gelmişti - Sam ve ben ciddi olmadan önceydi, ama Andy ve ben zaten en iyi arkadaştık. Eski en iyi arkadaşım ile yeni arkadaşımı tanıştırtırken kendimi garip hissettim ama Sonya ve Andy birbirlerini tanımak için sadece birkaç günleri olmasına rağmen hemen anlaştılar. Üçümüz hafta sonunu çok fazla içerek ve kötü filmler izleyerek geçirdik. Sonya sadece bir kez ziyaret etti ve Sam'le hiç tanışmadı; bu gerçek için minnettar mıyım yoksa derin bir üzüntü mü duyuyorum bilemiyorum.

Zamanla Sonya sanat okulundan arkadaşlar edindi, ben de Sam'le olan ilişkimde kendimi kaybettim ve birbirimizden uzaklaştık. Tamamen şans eseri

Sonya benimle aynı zamanda New York'a taşınmak istedi... ve ben bunu sadece anneme söylediği için biliyordum.

Mavnanın hareketli restoran bölümüne geliyorum - havaya açık ve neredeyse karada olduğunuzu hissettirecek kadar büyük bir yemek platformu. Her tarafta raylara sıkıştırılmış masaların yanı sıra ortaya serpiştirilmiş piknik masaları da var. Sonya ve Jamie'yi rayların yanındaki büyük bir masada gördüğümde ev sahibine başımla selam veriyorum; yanlarında tanımadığım bir sürü insan var. Sonya bana el sallıyor, ben de topuklarımın üzerinde dönüyorum, aniden yabancılarla dolu bir masayla yüzleşmek için oraya gitmeden önce bardan bir içki sipariş etmem gerektiğini hissediyorum.

Bir çeşit hindistan cevizli rummy içeceği sipariş ediyorum ve barmen bana neon mavisi bir içecek uzattığında şok oluyorum. Bir yudum alırken yüzümü buruşturdum. Sanırım menüdeki en iğrenç renkli kokteyli sipariş etmiştim. İçinde yüzen lastik ördekler de olabilirdi.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. Belki de bu fırsatı Henry'nin yaptığını yapmak için kullanabilirim: artık korkmayana kadar insanlarla konuşma pratiği yapabilirim.

Masaya doğru ilerlerken, yabancılar arasında dost canlısı birini bulma umuduyla her yüzü inceliyorum. Sonya ve Jamie arkaları bana dönük bir şekilde derin bir sohbete dalmış, kesinlikle tanımadığım biriyle konuşuyorlar. Masada oturan ve yüzü bana dönük sarışın bir pırıltı görene kadar başka kimseyi tanıyamıyorum. Sarah.

"Aman Tanrım, bakın kim gelmiş." Ben ona yaklaşırken ayağa kalktı. Belki de bu o kadar da kötü olmayacak. Gülümsüyorum ve merhaba demek için ağzımı açıyorum, ama varlığımı bile kabul etmeden yanımdan geçip gidiyor ve arkamdaki birini selamlıyor.

Aman Tanrım. Utanmak şu anda hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değil.

Bara doğru bir adım atmak için dönüyorum ve çok geniş, çok sağlam bir göğse çarpıyorum. Mavi içkimi ikimizin de üzerine döktüm ve adamın beyaz gömleğinin önünü ıslattım. Mavna sallanıyor ve dengemi kaybediyorum, neredeyse geriye doğru düşüyordum ama adam beni kollarımdan tutup dik tutuyor. Başparmakları tenime bastırıyor, sert ama nazık. Bu elleri tanıyorum.

"Büyük Cumartesi planlarınız bunlar mıydı? İçkileri dökmek ve olay çıkarmak mı?"

Tabii ki Henry burada. Neden olmasın ki? O her yerde. Henry'nin New York'ta gizlenen ve beni aşağılayıcı pozisyonlarda yakalamayı görev edinmiş özdeş kardeşlerden oluşan bir ordusu olsaydı hiç şaşırmazdım. Ama bu o. Tek ve biricik Henry. Ve ona bakarken bile kalbimin hızla çarpmasından nefret ediyorum.

Beni tutmasına izin veriyorum ve bedenimin yaklaşmasını engellemeye çalışıyorum. "Oda arkadaşımın partisinde ne işin var?"

Omuz silkiyor. "Beni Sarah davet etti." Beni dengeli bir duruşa yönlendiriyor ve ben de deniz ayaklarımı geri kazanıyorum. Plastik bardağımı yerden almak için eğildi. Gömleğinin önü benim enkazımla ıslanmış.

Burada olması çok tesadüfî. Ama bunu bir milisaniyeden fazla düşünemeyecek kadar dikkatim dağınık, çünkü kokteylimin lekesi göğsünden aşağı yayılıyor. Hızla.

"Hadi gel." Gülümsüyor ve gömleğinin sırlıslıkla olmuş önünü işaret ediyor. "Sanırım şurada bir tuvalet gördüm. Hadi temizlenelim."

Sarah dudaklarını büzerek içeri girmemizi izlerken arkama bakıyorum. Artık beni kesinlikle görüyor.

Kilitli, tek kabinli bir banyo bulduk. Küçük ve denizcilikle ilgili, duvarları kiremit kaplı ve başımızın üzerinde birkaç lomboz penceresi var. Küçük bir lavabo ve üzerinde daha da küçük bir ayna var.

Giysilerim nispeten zarar görmemişti - mavi kokteyl çoğunlukla tenime sıçramıştı - ama Henry'nin gömleği kravat boyalı kadar iyiydi. Göğsümü kağıt havluyla kuruladım.

"Burada olacağımı biliyor muydun?" Elimi sürerken sordum. "Hayır." Gülümsüyor. "Şansım yaver gitmeye devam ediyor."

Kanım damarlarımda sıcak hissediyorum. Ellerimi meşgul için kağıt havlularla gömleğime bastırıyorum.

"Tuhaf olmaya çalışmıyorum, söz veriyorum," diyor, "ama gömleğimi çıkaracağım. Sorun olur mu?" Kokteylden sırlıslıkla olmuş gömleğini işaret ediyor.

Başımı salladım.

Gömleği kafasının üzerinden sıyrır ve lekeyi musluğun altına tutar.

Bakışlarımı duvara yapııştırıyorum, ama gözümün köşesindeki bir ten parıltısı yerçekimi gibi. Sanki bir dürtüyle ona bakıyorum ve sonra alamıyorum. Vücudu beklediğimden farklı, çok daha zayıf. Daha ince. Cildi kaslarının kıvrımları üzerinde uzanıyor, tepeler gibi yumuşak. Göğüs kafesinde fasulye biçiminde bir doğum lekesi görüyorum ve gözlerimi pazusuna dikiyorum ama duruşundan dövmesinin ne olduğunu anlayamıyorum.

Beni bakarken yakaladı. "Ne?"

Kaşını kaldırdı.

"Hiçbir şey." Karnım cızırdayan bir ızgaradaki krepler gibi dönüyor. Kasları derisinin altında bir gerilip bir gevşerken, gömleğini şiddetle ovalarken göz teması kurmamak için elimden geleni yapıyorum. Boğazım kurudu.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama kollarımdaki ellerini, beni kıcıımın üstüne düşmekten nasıl kurtardığını, parktaki savunmasızlığını hatırlıyorum... *Terliyorum.* Çok uzun zamandır gömleksiz bir erkekle aynı odada bulunmadığımı fark ediyorum. Henry olduğu gerçeği beni biraz kısa devre yaptırıyor.

"Henry?" Kağıt havlularımı buruşturup bir tomar haline getiriyorum ve çöpe atıyorum.

"Evet, Bennet?" Göz ucuyla bana bakıyor ve içimde bir sinir dalgası hissediyorum.

"Sadece dövmenizin ne olduğunu merak ediyordum."

Gömleğini bir paçavra gibi omzuna atıyor ve bana göstermek için kolunu uzatıyor. "Bu bir dağ silsilesi." Bir damla su bileğinden dirseğine doğru akıyor. "Babam ve ben çok yürüyüş yapardık."

İç kolunun üzerine serilmiş dağların sivri kenarlarını inceliyorum. Parmak uçlarımı üzerinde gezdirmek, mürekkebin altındaki gergin kolunu hissetmek istiyorum.

"Aslında bunadığını ilk kez yürüyüşe çıktığımızda fark ettim. Bizi patikadan geri götüremedi. Milyonlarca kez yürüdüğümüz bir patika."

Gömleğini toparlayıp el kurutma makinesinin altına tutuyor ve bana sırtını dönüyor. "Özür dilerim," diyorum.

Omuz silkiyor ve her zaman yaptığı gibi konuyu geçiştiriyor. "Sorun değil."

Kürek kemiklerinin hareketini, omurgasının kıvrılışını ve kalçalarına doğru eğimini izliyorum. Ona dokunacak olsam teninin ne kadar sıcak hissedeceğini merak ediyorum.

Henry'nin fiziksel görünümünde ne zaman bir şey fark etsem iki saniye içinde silkeleyip atabiliyordum. Ama şimdi... iliklerime kadar işliyor. Avuçlarımı gözlerime bastırıp onun görüntüsünü kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama gözlerimi tekrar açtığımda o hâlâ orada, sırtı bana dönük, yarı çıplak duruyor. Henry'nin çekici olduğunu bilmiyor değildim. Sadece şimdiye kadar farkına varmamıştım.

Gömleğini başının üzerinden çekip gövdesinde düzeltiyor. Islak nokta göğsüne yapıyor.

"Henry"-yutkunuyorum-"Şimdi sana bir iltifat edeceğim."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Beni gömleğimi çıkarırken gördün ve şimdi bana iltifat mı etmek istiyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Tenim yanıyor. Yapmamalıyım ama bu korkunç banyoda kendimi pervasız hissediyorum. Yutkunuyorum. "Bu dövme... çok sıcak." *Tanrım, ne yapıyorum ben?*

Henry'nin yüzü şaşkınlıkla titrer. "Bennet. Benimle flört mü ediyorsun?"

"Hayır!" *Kahretsin.* "Hiçbir şey söylememeliydim. Sadece lanet dövmeyi sevdim.

Mutlu musun?"

"Duyduklarıma inanamıyorum."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Ona bakamıyorum bile. "Sadece sen tertemiz birisin ve sonra bir dövmen var ve bu... beklenmedik bir şey." Avuçlarımın altında irkiliyorum.

Neşeli kahkahası küçük odayı dolduruyor. "Gerçekten gururum okşandı."

"Aman Tanrım." Ellerimi yüzümden çekiyorum. "Bana asla izin vermeyeceksin

"Bunu yaşayacaksın, değil mi?"

Bana sırtarak başını sallıyor. "Asla." "Sana söylediğim için pişmanım. Ben yokmuşum gibi davran."

"Evet. Sanki bunu yapabilirmişim gibi." Gözlerindeki şakacılık bana baktığında başka bir şeye dönüşüyor, farklı bir şeye. O kadar yakınız ki duşta kullandığı sabunun kokusunu alabiliyorum. Nane sabunundan farklı. Daha tatlı. Nabzım boynumda hızla atıyor ve kendimi güçsüz hissediyorum.

Bana bakışını bir şişeye doldurup içebilirim. Onlarla sarhoş olabilirim. Ağır göz kapakları, naneli tıraş losyonu. Kendimi daha büyük, daha parlak hissediyorum. Onun gözlerinde parıldıyorum.

Yutkunuyorum ve hafifçe aralanmış dudaklarına bakmama izin veriyorum.

"Henry?" "Mm-hm?"

O kadar yakın duruyoruz ki gömleğindeki su bacağımın önünden aşağı damlıyor. "Gömleğin hâlâ sıırılsıklam."

"Oh." Gömleğinin üzerinde göğsüne yapışmış olan lekeye bakıyor. "Dur ben alayım." Bir yığın kâğıt havlu aldım ve gömleğindeki ıslak noktayı Gövdesi. Ona dokunduğumda vücudu geriliyor. Tüm yığını bitirene kadar kâğıt havlular teker ıslanıyor.

"İşte oldu." Çoğunlukla kurduğunda avucumu karnının koyuyorum. Kumaş nemli ama sıırılsıklam değil. "Daha iyi."

Gövdesindeki elime bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor, gözleri kocaman, çenesi gergin. Onun da benim düşündüğümü düşündüğünü söyleyebilirim - bu çok gergin hissettiriyor. Elektrikli hissettiriyor. Elimi göğsüne doğru kaydırıyorum, avucumun altında düzensiz kalp atışlarını hissediyorum. Hareket etmiyor, gözlerini benimkilere kilitlenmiş bakışlarından .

Bir kez olsun göz temasını kesmek istemiyorum. Olduğum yerde kalıp Henry'yi incelemek istiyorum. İfadelerini incelemek, ne anlama geldiklerini keşfetmek. Bu henüz görmediğim bir şey. Henüz öğrenmediğim bir şey.

Bu şekilde havada asılı duruyoruz, her birimiz diğerini bir hamle yapması ya da kaçması için yemliyor, ama ikimiz de . Sonunda hareket ediyor, avucunu boynumun yan tarafına, köprücük kemiğimin hemen üstüne koyuyor. Bana daha fazla dokunmasını istiyorum.

Göz kapaklarımın çırpınarak kapanmasına izin vererek hafifçe ağzına doğru yaklaşıyorum. Kalbim güm güm atıyor, parmaklarım titriyor ve düşünemiyorum bile.

"Bennet," diye fısıldıyor, omzumu hafifçe geriye iterek ilerleyişimi durduruyor.

"Ne?"

Elini kolumdan aşağı kaydırıldı. "Hayır."

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor. "Hayır mı?"

Başını sallıyor. "Seni öpmeyeceğim."

"Oh," diyorum. Çenemin sersemlemiş bir balık gibi açık kaldığını fark ettiğimde dudaklarımı bir araya getiriyorum.

"Seni öpmeyeceğim," diyor elini kolumdan çekerek. "Çünkü bana arkadaş olmak istediğini söyledin. Ve ben sana inanıyorum. Kendini o ana kaptırmışsın. İstedğin bu değil."

"Ne istediğimi bilmiyorum." Gömleğindeki ıslak noktaya tekrar uzandım. Ona dokunduğumda irkiliyor.

"Evet, ama..." Elim tutuyor ve vücudundan uzaklaştırmadan önce bir kez sıkıyor. Birbirimize değen tenimiz su ve kokteyllle kayganlaşıyor. "Seviyorum."

Bu ne anlama geliyor? Ne istiyor? Sormak için ağzımı açıyorum ama kapıya vurulan öfkeli bir ses bizi ayırıyor.

"Bir dakika!" Henry gömleğini silerek arkasını döner.

"Siktir." Ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

"Bir saniye içinde çıkacağız," diye .

"Aman Tanrım." Banyodaki küçüklüğün etrafımda daha da küçüldüğünü hissederek irkildim. Az önce onu *öpmeye* çalıştığım gerçeği yıkılıyor. Ve beni reddettiği gerçeği, toza dönüşebilmeyi dilememe neden oluyor. "Aman Tanrım."

"değil," diyor.

"Sadece denedim..." Kollarımı kavuşturup tuvalete yığılıyorum, keşke bir pisuar keki kadar küçülebilseydim diyorum. Gözlerimi kapattığımda Sam'in bana kaşlarını çatarak baktığını ve başını salladığını görüyorum. Kalbim boğazıma düğümleniyor. Düşündüğümde de kötüydü. Ellerin üzerimde olmasını istedim. Bir erkeğin ellerini. Sam'in olmayan eller. Bu tamamen yeni bir berbatlık seviyesi.

Henry, kaşları alnının ortasında küçük bir endişe kırılgılığı yaratmak için bir araya gelirken, "Bu konuda çıldırma lütfen," diyor.

"Bu konuda nasıl çıldırmayabilirim?" Şimdi garip olacak. Ve o haklıydı. Hiçbir şeyin olmasına hazır değilim. Hâlâ her gün Sam yüzünden kendimi suçlu hissederken olmaz. Neden o aptal dövmeye iltifat ettim ki? Bana ne oldu bilmiyorum. Neden beni öpmek istediğini düşündüm ki? Evet, birlikte eğleniyoruz ama belki de ben ondan daha çok ? Belki de bunca zamandır platonik bir eğlenceydi? Öyleydi.

Aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmek saflıktı, küstahlıktı. Birinin bu karmaşanın ötesini görebileceğini ve bunu üstlenmek isteyeceğini.

Kaşlarını çatarken çatılıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Onun güzel, köşeli yüzüne, ceviz saçlarına, dünya gezegenindeki en nazik gözlerine bakıyorum ve aşağılanma duygusu tekrar üzerime çöküyor. Beni öpmek istememişti. İstedğini sanmıştım ama yanılmışım. İstesem bile ona ne hissettiğimi ifade edebileceğimi sanmıyorum. Keşke zamanda yolculuk diye bir şey olsaydı ve hayatımın son on dakikasını silebilseydim. Aslında son on yıl daha iyi olurdu.

"Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Teknik olarak hiçbir şey olmadı, öyleyse neden bir suç işlemiş gibi hissediyorum? Kendime ihanet etmişim gibi. Sam'e. Henry'ye.

"Buradan çıkalım ve bunu unutalım," diye mırıldandım.

"Bennet-"

"Lütfen, Henry. Ben ciddiylim," diye çıkıştım.

"Tamam." Ellerini havaya kaldırıyor, sanki *teslim oluyorum* gibi. "Tamam."

Banyodan çıktığımızda Sonya ayağını yere vurarak sabırsızlıkla bizi bekliyordu.

Yakalandı.

"Şaka yapıyor olmalısın." Dişlerini sıkıyor, gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. "Her yerde seni arıyordum."

"Biz... şey... biz hiçbir şey yapmıyorduk," diyorum. Kollarını kavuşturdu. Ağzı gergin.

"Gömleğime döktü." Henry ıslak lekeyi işaret ediyor. "Temizliyorduk."

"değil," diyor, girerek. "Sonya, bekle-"

Etrafında dönüyor. "Ne var biliyor musun? Hayır. Bu iyi değil. Buraya taşındığımızdan beri benimle takılman için sana yalvarıyorum. Tekrar arkadaşım olman için yalvardım ve sonunda benimle dışarı çıktın ve ne yaptın? Kendini bir erkekle banyoya kilitliyorsun. Benimle vakit geçirmekten gerçekten nefret ediyor olmalısın."

"Ben-"

Henry'ye odaklanıyor. "Bennet'in benim en eski arkadaşım olduğunu biliyor muydun? Şimdi kendi partimde bana selam verme zahmetine bile katlanamıyor." Henry ellerini ceplerine sokarak gözünden kaçtı.

Sonya dikkatini bana çeviriyor. "Ve sen benim hayatımla ilgili en temel detayları bile hatırlayamıyorsun, mesela mücevher tasarladığımı."

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, "Yapacak çok işim var"

"Hepimiz çok şey yaşıyoruz Bennet ve duygularımı incitmiyormuşsun gibi davranmaktan bıktım. Jamie bana zor bir dönemden geçtiğin için seni görmezden gelmemi söylüyor ama bu artık bir bahane değil. Sen her şeyi bir kafeste kilitli tutuyorsun diye biz de öyle yapmak zorunda değiliz. Yalnız olduğunuzu düşünmeniz, yalnız olduğunuz anlamına gelmez. İnsanlar seni önemsiyor. İnsanlar sizi önemsemek istiyor. Düşmanmışız gibi davranmayı bırakın. Bu gerçekten yorucu." Banyo kapısını arkasından çarpıyor ve kalbim kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. hissettiğini hiç bilmiyordum. "Demek Sonya bu..." Henry diyor ki.

Tanıdığım en iyi insanı kırılma noktasına kadar zorladım. Hiç kimse hakkında kötü bir söz söylediğini duymadım. Henry'ye baktım, o da afallamıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor.

"Bir şey söyleme." İstedğimden daha ters çıktı.

"I..." Çenesini kaşıyor. Yüzündeki bu ifadeyi en son ilk tanıştığımız restoranda görmüştüm. Yaralarını yalıyordu. Elini saçlarında gezdiriyor ve yere bakıyor. "Belki de seni biraz yalnız bırakmalıyım."

Bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor ama söyleyemiyorum.

Gitme, sanırım. *Söyle, Bennet: Gitme. Gitmesine izin verme.* Belki kendimi küçük düşürdüm, belki de kafam karıştı ama gitmesini istemediğimi biliyorum. Her şeyin normale dönmesini istiyorum.

Ama yapamıyorum. Orada donmuş bir şekilde duruyorum.

"Tamam," diyor usulca başını sallayarak. "Ben gidiyorum." Dönüyor, bir kez olsun uzakta hissettiren devasa şehre doğru ilerliyor, yürürken başını sallıyor.

Nefesimi tutarken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Henry'nin çok yaklaşmasına izin verdim. Sonya'yı çok uzağa ittim. Bir gün içinde, her biriyle olan kırılgan paramparça oldu.

Partiye geri dönerek kendimi affettirmeye çalışmayı düşünüyorum ama bunun neye benzeyeceğini bile bilmediğimi fark ediyorum. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum ve sadece her şeyin *bitmesini* istiyorum.

Henry'yi artık göremeyeceğim kadar uzaklaşana kadar izliyorum ve sonra mavnadan inmek için izlediği yolu takip ediyorum, sağlam bir zemine ulaşmak için çaresizce.

On Altıncı Bölüm

"T "Bebek partisi futbol temalı olacak." Sal konuşurken titriyor. "Bir pastaneden futbol topu şeklinde küçük kekler aldım.

Jersey. Çikolata ve vanilyalı mermer. Sana ve Henry'ye bir resim gönderdim. Gördünüz mü?"

Sal, Facebook Messenger grup sohbetimizde Henry ve bana sürekli mesaj atıyor - ultrason fotoğrafları, bebek kıyafetleri, her şey. Sal'dan haber almayı gerçekten çok seviyorum ve Henry'nin ona cevap vermede beni her zaman geçmesini seviyorum, ancak Sal'ın bize gönderdiği son mesaj cevapsız kaldı - çoğunlukla Henry ve ben konuşmadığımız için.

"Çok sevimli," diyorum gülümseyerek. Konuşmaya devam etmeye çalışıyorum ama beynim başka yerlerde. Henry ile birlikte, beni reddediyor. Banyo kapısını yüzüme çarpan Sonya'da. Onun duygularına karşı nasıl bu kadar duyarsız olabildim? Onun neşeli doğasından faydalandım ve sonunda beni kırdı, işte böyle. Her zaman yaptığım gibi işleri berbat ettim.

"...Ve fotoğraflar için şu arka fona bakın! Sanki kale direğinde duruyormuşsun gibi gösteriyorlar. Bak!" Sal telefonundan Amazon'u yakınlaştırıyor. "Oh! Ve bu flamalar..." Sipariş ettiği metalik flamaları göstermek için Amazon satın alma geçmişini aşağı kaydırıyor.

"Ya ve futbolu sevmezse?" Ben soruyorum.

Sal omuz silkiyor. "Ne isterse beğenebilir," diyor. "Zaten bebek partisi çoğunlukla bizim için."

Kütüphanede Sal ile konuşmak geçen hafta beni kurtardı. O olmasaydı, sanırım 7/24 yerde bir su birikintisi olurdu. Bunun yerine, şanslı saatler için

Onun yanında bir masada oturuyorum ya da kütüphanenin diğer büyülu köşelerine kaçıyorum, gözyaşlarının eşigindeymişim gibi hissetmiyorum.

"Haklısın Sal," diyorum eşyalarımı toplarken. "O şanslı bir çocuk."

Sal sırt çantasını geniş omuzlarına atarak, "Bu hafta bu kadar çok buralarda olmana sevindim tatlım," diyor. "Diğerlerine söyleme ama Carlyle'da en sevdiğim kişi sensin."

"Bunu hak etmiyorum," diyorum kapıya doğru yürürken, Frying Pan'da yaşananların zihnimde bir film gibi akıp gitmesine engel olamıyorum. Bir korku filmi. Kötü adamı ben olan.

"Bu onu daha az doğru yapmaz." Göz kırıyor. "Duş için birkaç şey daha almaya gidiyorum," diyor kütüphaneden kalabalık kaldırımı çıkarken. "Peki ya sen?"

Saatimi kontrol ettim. "Şimdi çıkmazsam yemeğe geç kalacağım." NYAC üniformamın bulunduğu bez çantayı omzuma daha yükseğe kaldırıyorum. "Sonra görüşürüz Sal," diyorum hızla uzaklaşırken. Eğer Sal duygularımın panzehiri ise, NYAC da zehiridir.

Columbus Circle'a giden metroda şakaklarımı ovuşturuyorum. Henry'yi görmeyeli ya da onunla konuşmayalı bir hafta dört gün olmuştu. O gün yaşadığım utanç hâlâ taze. Kendimi aptal gibi hissediyorum ve onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Sonya her geceyi Jamie'nin evinde geçirerek benden kaçıyor ve evde olduğu zamanlarda da ortalıkta görünmüyor. Günde iki ya da üç vardiya çalışarak zamanımı dolduruyorum. Yalnızlığıma yenik düşmemek için kendime bir saniye bile izin vermiyorum. Bugün bu, kütüphanede ve NYAC'de arka arkaya vardiyalar anlamına geliyor.

Yalnız olduğunuzu düşünmeniz, yalnız olduğunuz anlamına gelmez.

Sonya yanıliyordu. Benim bir şansım vardı. Tek bir insanım vardı ve o gittiğinden beri bir başkasını bulamayacağımı biliyordum. Tüm bu karmaşa bunun kanıtı.

Sam'di.

Trenden indim ve NYAC'deki yükleme alanına koştum, kalan duygularımı yuttum. Burada tutku yoksa kimin umurunda? Tutku işleri karıştırır. Kalbini kırabilir.

NYAC, bir avuç üyesini onurlandırdıkları yıllık şöhretler salonunu açıyor. Bunun benim için tek anlamı bir sürü pahalı şampanya ve yüksek profilli konuklar. Hiçbirinin kim olduğunu bildiğimi iddia etmiyorum, ama zaten orada gevezelik etmek için bulunmuyorum. Mümkün olduğunca hızlı ve sessizce yemek dağıtmak için oradayım.

Onları kontrol altında tutmaya çalışsam da, duygularım tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın ve her an bir gayzer gibi fişkıracaklarından korkuyorum.

Henry ile o banyoda bir şeyler olmasını istediğime inanamıyorum -ne olduğunu bile bilmiyorum. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kendimi nasıl açıklayacağımı. Onun her zaman benimle olmasını istiyorum ve aynı zamanda arkadaşlıktan öte bir şeye hazır değilim, ama aynı zamanda ona ağızımla saldırdım. *Tanrım, kendi kafamı bile karıştırıyorum.*

Şu anda tek bildiğim onu özlediğim. Sonya'yı özlüyorum. Ve Jamie'yi özlüyorum. Arkadaşlarımla kurduğum küçük, sallantılı birlikteliği özlüyorum ama onlarla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Banyoda yemek üniformamı ve Dansko terliklerimi giyiyorum ve Bay Kirk'ün vardiya öncesi toplantısı için koştura koştura kata çıkıyorum. Odanın arka tarafındaki gruba katıldığımda bana ters ters bakıyor ama bir şey söylemiyor. Söyleyemezdi. Üç dakika erken geldim. *Kapak olsun, Bay Pislik.*

Bu hasta yanık için kendime zihinsel bir beşlik çakıyorum ve sonra konuşmasının geri kalanını dinliyorum. Kolay tabakta yemek, üç çeşit yemek. Uykumda bile yapabilirim.

Kadeh kaldırmak için bir şişe şampanya ile bir masaya yaklaştığımda, boynunda benekli derisi olan bir adam ne kadar güzel olduğumu söylemek için beni elimden tutuyor. Gülümsüyorum ve olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyorum. Salatalarla döndüğümde beni dirseğimden yakalıyor ve güzel koktuğumu söylüyor. Gülümsüyorum ve olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyorum. Fileminyonla döndüğümde beni belimden yakalıyor ve daha fazla gülümsememi söylüyor. Gülümsüyorum ve olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyorum.

Tatlıdan hemen önce, Bay Kirk'ü mutfakta buldum.

"Efendim?" Sesim titriyor. "Tatlı için bölüm değiştirebilir miyim?"

"Bu sefer ne var?" Kirk erimiş lav keklerinin üzerine dondurma kepçelemekten başını kaldırmıyor.

"Altıncı masadaki konuklardan biri beni rahatsız ediyor." Bana bakıyor ve sinirli bir şekilde ters ters bakıyor. "Nasıl?" "O... eli çabuk."

"Bennet," diyor çikolata şurubu şişesini yere bırakarak. "Misafirlerle rahatsız edici karşılaşmalar yaşayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Hizmet sektöründe işler böyledir. Eğer bununla başa çıkamayacaksan, gitmeni öneririm."

"Değiştirirsem kimse fark etmez-"

"Hizmette değişim için artık çok geç. Bununla başa çıkmak zorundasınız." Dondurma kepçelemeye geri döner, görünüşe göre bu etkileşimle işi bitmiştir.

Dişlerimi sıkıyor ve öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

Tepsiyi lav kekleriyle doldurup omzuma alıyorum. Masaya bir kez daha yaklaşırken nabzım gittikçe daha hızlı atıyor. Son koltuğa ulaştığımda adam beni kışkırmadan tutup sıkıyor. Bana böyle bir yerde çalışmak için fazla güzel olduğumu söylüyor. Gülümsemiyorum. Olabildiğince hızlı kaçmaya çalışmıyorum. Lav keklerinden oluşan tepsinin tamamını adamın kucağına bırakıyorum ve masadan aldığım dolu bir kadeh şampanyayı üzerine döküyorum.

Sonra çekip giderim.

- - -

Belli ki kovuldum. Bay Kirk yirmi dakika boyunca bana bağırdı, her yere tükürük saçtı. Kızgın olan tek kişi o değil. Öfke içimde bir fitil gibi yanıyor. Üniformamı ona fırlattım ve binanın dışına çıktım.

Temiz havaya çıkar çıkmaz, öfkem hıçkırık krizine dönüşüyor. Sokakta iki büküm oluyorum, bir metro ızgarasına doğru nefes nefese kalıyorum. Utanç, öfke, hayal kırıklığı ve utancın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Duygularım beni yutuyor ve ben onları hoş karşılıyorum. Ben kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken dünya bir odaklanıp bir kayboluyor.

"Hey." Başımı bir yabancıнын sesine doğru salladım. Bir kadın bana bakıyor, yüzünde endişe ve kızgınlık ifadesi var. "Sen

Tamam mı?"

Duygularımı dizginlemeye çalışırken utanç vücuduma yayılıyor. "Ben iyiyim," diyorum gözlerimi silerek.

"Bir yere gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor yabancı, başını eğerek ve yüz ifadesinin *kızgınlık* olmadığını fark ediyorum. Bu, acelesi olan ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak için zamanı olmayan birinin ifadesiydi.

"Um." Etrafımda hızla akıp giden şehre, etrafımızda koşuşturan insanlarla dolu, hâlâ kalabalık olan kaldırıma bakıyorum. Sokaklarda kimse bana iki kez bakmamıştı. "Hayır. Sanırım ben iyiyim."

"Tamam," diyor bana tatlı tatlı gülümseyerek. "Her ne olduysa, buna değmez."

Ve sonra geldiğinden daha hızlı bir şekilde çekip gidiyor.

Bu etkileşim beni sarstı; bu kaldırımlarda kimsenin ağlayan bir yabancıyı fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını varsayarak, belli bir düzeyde anonimlik beklemeye başlamıştım. Ya da fark etseler bile bu yardım teklif etmek için olmazdı. New Yorkluların bu saçmalıklara ayıracak zamanı yoktur. Ama belli ki var... bazen.

O gider gitmez, hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken dudağımın titremeye başladığını hissediyorum. ne kadar buna değmeyeceğine inanmak istesem de, biliyorum. Hem de çok.

Şu anda gitmeyi düşünebileceğim tek bir yer var.

Vardığımda kapı kilitliydi. Erken kapatmış olmalılar. Pencereden sıcak bir şekilde aydınlatılmış restorana bakıyorum. Henry yalnız, bir bezle barı siliyor. Zarafetle hareket ediyor ve mumlardan gelen turuncu ışığın onun dış hatlarında nasıl titrediğini hayranlıkla izliyorum.

Pencereye vuruyorum ve o da duraklıyor. Yavaşça dönüyor, elindeki bezi omzuna atıyor ve gözlerini kısarak pencereye bakıyor.

Beni içeri alıp almayacağına karar vermesini izliyorum.

Lütfen, sanırım. Yalnız kalmak istemiyorum.

Çenesini kaşıyor, kapıya doğru yürüyor ve kilidi açıyor.

"Merhaba," diyor paçavrayı parmaklarının arasında çevirerek.

Onu gördüğümde, gözlerimdeki yaşlar fışkırmaya başlıyor. Arkamı dönüyorum. "Özür dilerim." Parmak eklemimle yanağımı siliyorum. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

buraya gel."

"Sorun nedir?" Paçavrayı cebine sokuyor.

Duygularımın derinlerden geldiğini hissettikçe karnımdaki kaslar sıkışıyor. Kollarımı kendime sarıp kırılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Henry ne yapacağından, bana nasıl yaklaşacağından emin değil gibi görünüyor. "Özür dilerim," diyorum. "Berbat durumdayım."

Henry bana doğru yaklaşırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bennet," diyor. "İyi misin?" Her iki omzuma birer elini koyup nazikçe sıkıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sadece ellerine odaklanıyorum. Omuzlarımda hissettiklerine. Ilık yaz havasının yüzüme değdiğini, yanaklarımdaki ıslak lekeleri kuruttuğunu hissediyorum. Birkaç derin nefesten sonra kalp atış hızım düşmeye başlıyor, boğazım gevşiyor.

Gözlerimi ona doğru açıyorum, kirpiklerimin altını siliyorum ve burnumu çekiyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Ben iyiyim."

İfadesini, yüzündeki detayları görebilmeyi isterdim ama restoranın arkadan aydınlatması var. İçeri adımını atıyor. "Hadi," diyor kapıyı takip etmem için açık tutarken. Beni ilk geceki bar tabureme götürüyor ve bir kadeh şarap dolduruyor. Beni konuşturmuyor, utandırmıyor. Sessizce masaların geri kalanını temizliyor.

Sonra kendine bir bardak doldurdu ve yanıma oturdu.

"Ne oldu?" İfadesi samimi ve endişeli, ama acıma dolu değil.

Dudaklarımdan bir nefes üflüyorum. "Yaşlı bir adam beni taciz etti ve ben de üzerine şampanya döktüm diye kovuldum ve geçici ajansına şikayet edildim, Sonya benimle konuşmuyor çünkü arkadaş olarak berbatım, sen de bana kızgınsın ve kendimi birbiri ardına büyük hatalar yapıyormuşum gibi hissediyorum." Burnumu çekiyorum ve bu hiç de zarif değil. "Ne zaman hayatımı toparlamaya biraz daha yaklaştığımı hissetsem, bir milyon adım geri atıyorum ve neden herkes için bu kadar kolayken benim için olmadığını anlamıyorum." Tekrar yüzeye çıkmak isteyen gözyaşlarımı ısırmaya çalışırken çenem seğiriyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Her seferinde tek bir şeye uğraşalım." Yüzüme bakmak için taburesinde dönüyor. "Bir: Sana kızgın değilim. Belki biraz kafam karıştı ama seni biraz rahat bırakmak istedim. Hepsi bu."

"Ben boşluk istemiyorum." Tam tersini istediğimi fark edince boğazım düğümleniyor.

"Ben de öyle." Gülümsüyor ve hissettiğim rahatlama beni çok etkiliyor. "İki: kimse ne halt ettiğini bilmiyor, sadece saklamakta iyiler. Kendi işimi kurmak yerine burada çalışmak istediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Kendini böyle hırpalayamazsın. Sen harikasin, cesursun, zekisin ve çok komiksin. Kendini biraz daha takdir etmelisin."

Cildim kızarıyor ve yanıyor, yakınlarda ayna olmamasına rağmen yanaklarımın kiraz kırmızısına döndüğünü varsayıyorum.

"Üç: Sonya seni önemsiyor. Kimse umursamıyorsa böyle atıp tutmaz."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım. İnsanları hep hayal kırıklığına uğrattıyorum."

"İnsanlar böyle yapar. Biz kusurluyuz. Birbirimizi incittik ama senin bunu düzelteceğinden hiç şüphem yok."

"İstiyorum." Sesim titriyor. Yapacağım.

"Son." Barın kenarını sıkıca kavriyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bu gece birinin sana dokunduğuna inanamıyorum ve eğer orada olsaydım, kafasında birkaç şampanyadan çok daha fazlasını bulurdu." Çenesindeki kaslar sıkıştı. "Sen iyi misin?"

Başımı sallayıp gözlerimi siliyorum. "değil. Aptalcaydı. Ben iyiyim."

"Tamam," diyor, tutuşunu bırakarak. "Ve..." Köprücük kemiğini kaşıyarak göz temasından kaçıyor. "Kızartma Tavası hakkında..."

"Özür dilerim," diye aynı anda mırıldandık.

"Üzgün olmana gerek yok," diyorum. "Çok utandım."

Gülüyor ve kollarını kavuşturarak taburesinde geriye doğru sallanıyor. "Dövmemi bundan sonra senden saklamama ne dersin?"

Yaltaklanıyorum. "Henüz buna gülebileceğimden emin değilim." "Üzgünüm." Şarabından bir yudum alıyor.

"Oraya varacağız."

Göğsüm sıcak ve gergin. Deniz banyosundaki o kısacık anda onu bir daha asla bu kadar yakın hissetmeyeceğimi bilseydim, daha iyi hatırlamaya çalışabilirdim. Ben böyle şeyler yapabilecek bir insan değilim. İyi hissettirse bile. Zaten Henry de bunu istemiyordu. Net bir mesaj aldım: *Hayır*.

"Henry," diyorum gözlerimi sıkarak. "Sen haklıydın. Ben... ben neden... senin önünde kendimi utandırıp duruyorum, hiçbir fikrim yok."

"Utanmana gerek yok. O banyo gerçekten çok seksiydi. Seni suçlayamam."

İnledim. "Lütfen normale dönebilir miyiz? Normal olmaya ihtiyacım var."

"Elbette," diyor. Ama içimde yapamayacağımıza dair korkunç bir his var. Biz Yeni bir normal bulmak zorundayım, çünkü artık onun yanında farklı hissediyorum - biraz daha az temkinli ve bu konuda inanılmaz derecede gergin. "Tamam mı?" diyor, omzumu dürtüyor. Bir dürtme ve nabzım tetiklendi.

"Tamam," diyorum.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme yayılıyor. "Bu konuyu kapattığımıza göre müziğe ihtiyacımız var."

Mutfakta kaybolur. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından hoparlörlerden Dolly Parton'ın "9 to 5" şarkısı yükselir.

Henry mutfağın çift kapısından dışarı fırladı, pembe kovboy şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti. "Aman Tanrım!" Kahkahalar arasında çığlık atıyorum. "Nereden aldın bunu?"

"Geçen haftaki bekârlığa veda partisi," diyor şapkasını bana doğru eğerek. "Mucizevi bir şekilde hiçbiri tuvalete kusacak kadar sarhoş olmadı."

"Hey!"

Omuz silkiyor. "Ne yani? *Buna* da gülemeyecek miyiz?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Tamam."

"Güzel." Sırıttırıyor. Koro hoparlörlerden yüksek sesle ve parlak bir şekilde çalışıyor. Henry havayı işaret eder. "Bu en iyi kısmı!" der.

Şarkının her kelimesini söylüyor, kalçaları Elvis gibi sallanıyor ve gözyaşlarını kahkahaya dönüştürüyor. Elimi tutuyor ve beni restoranın ortasına, boş masaların arasına götürüyor. Şapkayı kafama geçiriyor ve beni döndürüyor, başım dönene ve kahkahadan boğulana kadar daireler çizdiriyor.

Kahkahalar. Şarkı sona erdiğinde ben nefes nefese kalmıştım ve yeterince tokat yemiştım, Henry'nin yüzü ise pembeye dönmüştü.

"Buna ihtiyacım vardı," diyorum ve hoparlörlerden "Hush-a-Bye Hard Times" çalmaya başladığında yere yığılıyorum.

"Herkesin bazen biraz Dolly'ye ihtiyacı olur," diyor bana katılırken. Karşılıklı oturuyoruz, çapraz elma püresi yiyoruz. "Daha iyi misin kovboy?"

Yüzündeki nezaket içimi parçalıyor ve kendimi uzun zamandır hissettiğim ama kimseye yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utandığım bir şeyi söylemek isterken buluyorum.

Boğazımı temizliyorum, saçlarımı omzumdan geriye doğru savuruyorum. "bir piercing ya da yeni bir organ taktırdığınızda vücudunuz onu yabancı bir nesne olarak algılar ve reddetmeye başlar ya? Zararsız olsa ya da hayatınızı kurtarıyor olsa bile... vücudunuz onu dışarı atar."

Sanki bu tamamen normal bir benzetmeymiş gibi başını sallıyor. "Sanırım New York bana bunu yapıyor."

Başını sallıyor, göğsü dans etmekten inip kalkıyor. "Sanırım buradaki herkes bir dereceye kadar böyle hissediyor."

"Öyle mi?"

"Elbette," diyor gülerek. "Dağlardan gelen bir adamın burada yaşamasının doğal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım değil."

Çatık kaşlarının altından bana bakıyor. "Umarım en azından burada olduğun için mutlu olduğumu biliyorsundur."

Parmaklarımı göğsüme sürterek, altındaki kalbimin düzensiz atışını masajla uzaklaştırmaya çalışıyorum. Cevap olarak söylemek istediğim kelimeleri beynimde arıyorum ama hiçbir şey yüzeye çıkmıyor. Onun yerine, onunkini kullanıyorum. "Ben de burada olduğun için mutluyum."

İçten ve nazik şekilde gülümsüyor ve ellerini çırpıyor. "Güzel."

"Tutku Projesi'ni yapmaya devam edebilir miyiz?"

"Bir sonraki yeri sen seçtiğin sürece." Şapkasını geri aldı, yüzüne doğru eğdi ve uykulu bir kovboy gibi yakındaki bir sandalyeye yaslandı.

"Bunu yapabilirim."

On Yedinci Bölüm

NYAC olayı Carlyle Staffing Solutions'a bildirdi, onlar da beni "yeniden değerlendirme" için çağırdılar. Bu da demek oluyor ki muhtemelen kovuldu. Sadece NYAC'den değil. Tüm Carlyle operasyonundan.

Eğer bu işi kaybedersem, hiç şüphesiz Pennsylvania'daki evime taşınmak zorunda kalacağım. Birkaç hafta önce bunu rahme geri dönmek için bir bahane olarak görebilirdim, ancak bugün memleketime dönme düşüncesi beni rahatlatmıyor, kafamı alarm zilleriyle dolduruyor.

Carlyle ofisinde toplantıyı bekliyorum. Oda o kadar aydınlık ki başımı ağrıtıyor. Yerler ve duvarlar bembeyaz ve neredeyse her mobilya neon. Neon-mor masa, neon-yeşil sandalyeler, neon-mavi balık fotoğrafları olan neon-turuncu resim çerçeveleri. Böyle bir yerde kim nasıl bir şey yapabiliyor merak ediyorum.

Gözlerimi kapatıp bu buluşmanın nasıl geçeceğini hayal etmeye çalışıyorum ama gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm Henry'nin karanlık restoranda Dolly Parton'la dans ettiği, pembe şapkası ve şapşal gülümsemesiyle tüm gecemi nasıl değiştirdiği oluyor.

Bir sonraki Passion Project gezisi için onu nereye götüreceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Beni mutlu eden şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Sam'den önce beni mutlu şeylere. Belki de mutluluk hissinin izini tek bir eyleme kadar sürebilirim. Üniversiteye girdiğimde kendimi iyi hissettim çünkü bir şey başarmıştım. Evlat edinme etkinliğinde Fred'in evlat edinilmesine yardım ettiğimde iyi hissettim. Henry ile birlikte Frying Pan'ın tuvaletinde....

Sanki bu düşüncüyü kulaklarımdan söküp atabilecekmişim gibi başımı sallıyorum. *Neyin var senin?* Biz sadece arkadaşız. Benim istediğim de bu.

Büyükannem vefat ettikten sonra ailem için akşam yemeği hazırladığımda kendimi iyi hissettim. Hepimiz yıkılmıştık ama annem teselli bulamıyordu. Onun için küçük bir iş yapmak, sadece berbat bir makarna ve peynir yapmak bile olsa, sevgimi gösterebilmemin en iyi yoluydu.

Fazla bir şey yok ama kafamda bir fikir oluşmaya başladı. Henry'ye Bronx'taki bir Home Depot'un adresini mesaj attım. Ne yapacağımızı biliyorum.

Telefonumu kapatırken, puantiyeli bluz giyen ufak tefek bir kadın yaklaşıyor.

"Bennet?" Ayağa kalktığımda ondan tam beş santim daha uzun oluyorum. Kendimi Godzilla gibi hissediyorum. "Ben Anna. Bu taraftan."

Sarı kapılı küçük bir ofise giriyoruz. Oturmam için eliyle işaret etti. Ben de oturuyorum. Boğazını temizliyor ve masasının üzerinden bana gülümsüyor. Benden çok daha genç görünen bu sevimli insan tarafından kovulmak üzere olduğuma inanamıyorum.

"Duyduğuma göre yemek işleri pek iyi gitmiyormuş," diyor. Başımı sallıyorum. "Bu sadece NYAC. Başka her yerde yemek servisi yapabilirim."

"John Kirk bizi aradığında çok üzgündü. Hizmetlerimizle bağlarını koparmakla tehdit etti. Bu ciddi bir durum, Bennet. Onlar bizim en iyi müşterimiz."

"Anlıyorum." Bacaklarımı çaprazlıyorum ve sonra açıyorum.

Başını eğiyor, dudakları ince. "Hâlâ Carlyle'da bizimle çalışmak istiyor musun?"

"Evet," dedim. Gerçeği söylüyorum. New York'ta biraz daha kalmak istiyorum. Bu organ naklinin gerçekleşmesini istiyorum.

"Tamam." İç çekerek kalemını tıkladı. "Sizinle deneme amaçlı olarak çalışmaya devam edeceğiz. Herhangi bir yemek vardiyası yapmana izin verilmeyecek."

"Tamam." Parmak eklemlerimi kucağımda çıtlatıyorum.

"Ancak," diye devam ediyor, "kütüphanedeki ekip sizi yarı düzenli bir programda tutmak istiyor. Bildiğiniz gibi Sal Thomas, kızına tıbbi bir acil durumda destek olmak için şehirden ayrıldı. Bazı görevlerini yerine getirmeniz için sizi şahsen tavsiye etti."

Patlıcan bebek. Aman Tanrım.

"Özür dilerim." Göz kırıyorum. "Sal ile ne oldu?"

"I yapamam tartışmak kişisel DETAYLAR . bizim müteahhitler ile diğer müteahhitler."

"Doğru." Parmaklarımı dizime vuruyorum. *ama, bayan. Bana bir kemik atın.*

Kalemini tekrar tıkırdatıyor. "İstediğim şeyi yapabileceğini düşünüyor musun?" "Evet, tabii ki. Kütüphane. Yarı düzenli. Yemek yok. Anladım."

"Harika." Pembe ruj lekeli dudaklarının arasından inci gibi beyaz dişlerini gösteriyor. "O zaman burada işimiz bitti. Binadan nasıl çıkacağını biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve kalbim hızla çarparak ofisinden çıktım.

Dandik yeşil asansöre bindiğimde yaptığım ilk şey Sal'in Facebook sayfasını kaydırmak oluyor. 3D ultrasondan beri bir şey yok. Haber olmaması iyi haberdır, değil mi? Ortada bir trajedi olsaydı mutlaka internette bir izi olurdu. Midemin çukuruna bir kaya parçası düşüyor. Tabii ki hayır, kötü bir haber olsaydı bunu gizli tutarlardı.

Sal ve Henry ile Facebook sohbetine hızlı bir mesaj yazıyorum ama bunun doğru bir şey olup olmadığını sorguluyorum. Ya kızının sağlık sorunlarını bilmemem gerekiyorsa? Ya her şeyin gizli kalmasını istiyorsa? Sildim.

Onun yerine Henry'ye mesaj attım.

Sal'dan haber aldın mı? Grup
sohbet mesajları sessizleşti...

Sanırım bir şey var
Yanlış.

Uzak bir olduğunu biliyorum.

Mavi noktalar hemen açılır.

Bebek partisi mesajlarından beri
ondan haber almadım.

Ve sonra başka bir mesaj.

Ona ulaşabilir miyim diye
bakmamı ister misin?

Hayır. Sorun değil. Sadece endişeleniyorum. Endişeleniyorum.
Eminim iyidir.

Sal'ın zor bir döneminde onu sıkıştırıyormuşuz gibi hissetmesini istemiyorum. Yas tutarken kimsenin bana ulaşmasını istemedim. Sal'ın benden farklı bir insan olduğunu biliyorum, ancak neyin uygun olduğunu, acı çeken bir insanı neyin daha iyi hissettireceğini bilmek çok zor.

Ama ben endişeliyim.

Bu korkuyu bedenimden atmam gerekiyor, bu yüzden Tutku Projesi planımı formüle etmeye başlıyorum. Bunun mümkün olup olmadığını görmek için telefonumda bazı ön araştırmalar yapıyorum ve ardından ne kadar mal olacağını hesaplamak için hesap makinesi uygulamamı açıyorum. Kıçımı metro koltuğuna yerleştirdiğimde, son birkaç haftadır fazla mesai yaparak kazandığım ekstra para ve tasarım için sahip olduğum çok küçük beceri setiyle, sanırım bunu başarabileceğimi fark ettim. Bence başarabiliriz.

Plan yapmanın heyecanı ve nasıl sonuçlanacağını bilmemenin heyecanı, eve dönüş yolu boyunca Sal ve kızını düşünmemi engellemeye yetmiyor.

On Sekizinci Bölüm

I' Henry ile buluştuğumda üzerimde bir çift kot tulum, sarı bir atlet, beyaz spor ayakkabılar ve Duane Reade'den aldığım bir güneş gözlüğü vardı. Home Depot'ta. Soluk mavi gömleğinin alt sırtında bir ter birikintisi oluşmuş.

"Beni şaşırttın. Burada ne işimiz var?" Gözlüklerini çıkarır ve camlarını gömleğinin altıyla siler.

"Sonya için güzel bir şey yapıyoruz," diyorum.

"Daireni yeniden mi düzenliyoruz?" Endişeli görünüyor. "Bunu itiraf etmek seksi olmayabilir ama çok becerikli değilim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Um..." Güneş gözlüklerimi burnumun kenarına bastırıyorum ve Henry'nin seksi olmasıyla ilgili bir şakayı ısırarak geri alıyorum, bu da bana söyleyecek hiçbir şey bırakmıyor. Duyabildiğim tek şey, beynimde seken *Henry Sexy* cümlesi ve çok yüksek bir osuruk sesi. "Evet..." Kelimeleri oluşturmadaki acizliğimden dolayı irkiliyorum.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Bunu ima etmek istememiştim... um..."

"Um..." Ayakkabılarıma bakıp sözünü kesiyorum. "Özür dilerim, ayakkabımı kaybettim.

düşünce treni."

"Şey," diyor. "Beni bir nedenden dolayı Home Depot'a getirdin, sonra *seksi* kelimesini söyledim ve her şey tuhaflaştı."

"söylemeyi kes," diye . "Yani... hadi gidelim." Açık hava bölümüne doğru ilerliyoruz. Beş metre suni çim, bir rulo çift taraflı halı saha bandı ve iki katlanır şezlong alıyorum. Ben küçük bir portatif sisleme makinesi ve bir çim flamingosu seçerken Henry arabayı arkamdan itiyor. İki tane

saksıdaki kedi palmiyelerini ve bir dizi parıldayan ışığı arabaya koyup ödeme sırasına koşun.

Henry bizim için bir araba çağırdı ve ben de adresimi onun telefonuna girdim. Evimde hiç arkadaşım olmamıştı... belki de hiç. Sonya ve Jamie dışında kimse. Ve şimdi de Henry.

Her şeyi beş buçuk kat yukarıya, çatıya çıkarmak üç seferimizi aldı ama sonunda ter içinde ve yorgunluktan pembeleşmiş bir halde bunu başardık. Çatımız berbat durumda. İnsanlar için değil. Çevresindeki kalça yüksekliğindeki duvarlarda boş şişeler, ölü kuşlar ve garip grafitiler var. Bizi binanın kenarından düşmekten koruyan tek şeyin cılız bir korkuluk olması beni korkutuyor ama dediğim gibi, bu çatı insanlar için değil.

Henüz.

Yükümüzü çatıda bırakıp temizlik malzemeleri, çöp torbaları ve soğuk su içmek için daireme giriyoruz.

"Demek burası senin ?" Bir HomeGoods sanat eserini inceleyerek araştırıyor.

"Sokakta bulunan kırık mobilyalarla tamamlandı."

"Bu gerçekten... güzel." Şiltenin üzerine yığılır, kollarını üstüne yayar.

"Hayır, değil." İki bardak suyu fazladan buzla dolduruyorum. "Şilte parçalanıyor, boyası dökülüyor ve burası o kadar karanlık ki zindan bile olabilir." Bardaklardan birini ona uzatıyorum, o da hemen boynuna bastırıyor.

"Buranın sorunu o şeyler değil, bunu biliyorsun, değil ?" Suyumdan büyük bir yudum alıyorum. "Sahi mi? Sorun ne o zaman?"

Bardağından bir damla su dökülüyor, boynundan aşağı yuvarlanıyor ve gömleğindeki küçük bir noktayı ıslatıyor. Henry'nin gömleğinin en son ne zaman ıslandığını hatırlamamaya çalışıyorum - avucuma bastırıldığında verdiği hissi. "Hiç sana göre değil," diyor bardağı boynundan çekerek.

Gözlerimi ondan ayırıp odayı inceliyorum. Duvardaki resimler otel sanatı tarzında soyut. Onları her zaman *gerçekten* dekore etmeye karar verdiğimiz zaman için yer tutucular olarak gördüm, ama asla yapmadık. Şilte bulabildiğimiz en ucuz ve en hafif olanıydı ve dekor rastgele bir koleksiyondan oluşuyordu.

sergilemeden önce incelemeye enerjimizin yetmediği şeyler. O haklı. Bunların hiçbirisi Sonya'nın ya da benim zevkime göre düzenlenmemiş.

"Sanırım burada ne kadar kalacağımızı bilmediğimiz için mekânımız için hiç çaba sarf etmedik. Hiç kök salmadık ya da başka bir şey yapmadık."

"Pekala," diyor bardağını üzerine koyarak. "Şimdi onları yere bırakıyoruz, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Öyleyiz."

IKEA çantasına birkaç çöp torbası, dezenfektan, sünger, lastik eldiven ve kağıt havlu atıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Çatının biraz gölge olan bir köşesini seçiyoruz. Henry çöpleri toplarken ben de zemini ve korkulukları fırçalıyorum. Sanırım bir ara eski bir iğneyi eline aldığını gördüm ama görmezden geldim. Ölü bir kuşa rastlıyorum ve Henry lastik eldivenlerini takıp hiç ürkmeden onu alıyor. Öğürme taklidi yapıyorum.

"Akşam yemeğinde Falkor'a ipekböceği yedirirdim. Bu bir şey değil."

Her şey nispeten temizlendiğinde, halı sahayı ölçüyoruz ve yeri dolduracak şekilde kesiyoruz. Henry ruloyu kaldırıyor ve yerine yerleştirirken esneyen kaslarına bakmamaya çalışıyorum. Çim sabitlendiğinde, kedi palmiyelerini en uzak iki köşeye, korkulukla aynı hizaya yerleştiriyorum. Flamingoyu bitkilerden birinin gölgesinin altına, iki çim sandalyeyi de ortaya koyuyorum. Henry parıldayan ışıkları korkuluk boyunca diziyo ve sis makinesini halı sahanın iki sandalyeye bakan kenarına yerleştiriyorum, böylece orada kim oturuyorsa açıp bunaltıcı sıcaktan kurtulabilir. Fazla bir şey değil ama çatıda küçük bir bahçe vahası yarattık.

Sandalyelerden birine çöktüm. Henry halı sahada yatıyor, vücudu dümdüz uzanıyor.

Yavaş yavaş alçalmaya başlayan güneşi engellemek için gözlerini kapatıyor. "Bu bana peyzaj mimarı olmak istediğini söyleme şeklin mi?"

Makineden çıkan sis bizi hafifçe püskürtür. "Tam olarak değil. Sadece Sonya için güzel bir şey yapmak istedim."

Henry yüzüme doğru döndü. "Görev tamamlandı."

"Sadece kendi kafamın içinde biraz fazla kayboldum ve ona hala değer verdiğimi hissettiremedim."

"Buna bayılacak," diyor sırt üstü uzanarak.

"Henry," diyorum gözlerimi kısarak, çimlerin üzerine uzanmış ona bakarak. "Mm-hm?" diye mırıldanıyor.

"Biraz rom alalım mı?"

İki dirseğinin üzerinde doğruluyor ve başının arkaya düşmesine izin veriyor. "Kesinlikle."

Köşedeki bakkala koşup bir kutu ananas suyu ve güneş kremi alıyorum, sonra da bir şişe rom almak için caddenin karşısındaki içki dükkanına gidiyorum. Çatıya döndüğümde Henry sandalyelerden birinde uyuyordu. Huzurunu bozmak istemediğim için bir an durup ona bakıyorum. Genelde sakın ve sessiz değildir ve onu böyle görmek tuhaf ama hoş. Kendimi bunun basit olmasını dilerken buluyorum, normal olabilmeyi, beni reddetmemesini... yalnızlığında ona hayran olabilmeyi. Çünkü o uyurken, onun yanında kendimi yumuşak hissetmiyormuş gibi davranmak zorunda değilim. Kafamı karıştırmıyormuş gibi davranmak zorunda değilim. Ama sonsuza kadar ona bakamam. Üzerine güneş kremi sürmezsem yanacak.

"Henry," diyorum omzuna vurarak. ", romum var." Daha gözlerini açmadan bana gülümsüyor. "Tanrıya şükür."

"Güneş kremim de var. Yanıyorsun."

Tembel göz kapaklarının arasından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Benimle ilgilenmeye mi çalışıyorsun?"

"Güneş kremi al, ukala." Tüpü ona uzattım. Avucuna gelişigüzel bir miktar alıp yüzüne sürüyor, yanaklarında ve burnunda beyaz çizgiler bırakıyor.

"Gülünç görünüyorsun."

"Sorun değil," diyor, alnına sürerek. İşi bittiğinde, suratına turta yemiş gibi görünüyor.

"İyi değil," diyorum. "Her var."

"Nerede?" diye soruyor, güneş kremine bulanmış elinin tersiyle yanağını ovuşturarak.

"Her yerde," diyorum.

Fazladan güneş kremi kollarına sürüyor ve elini bir havluya siliyor. "Pes ediyorum."

"Ugh," diye inliyorum. "İşte. Bana bırak." Yanında diz çöküyorum ve parmaklarımı yanaklarına bastırıyorum. Güneş kremi parmak uçlarımda altında sıcak ve yumuşak hisseden cildine masaj yaparak yediriyorum.

Henry'nin gözleri dalgalanarak kapanıyor ve burnunun eğimine, pembeleşmesine ve yarın çil olabilecek birkaç noktaya hayran kalıyorum. Kırpıklarının bir yelpaze gibi alt göz kapaklarına yayılışını fark ediyorum.

Yavaşça gözlerini açıyor ve benimkilere kilitleniyor. Güneşin altında gözbebekleri küçülüyor, irislerinin yemyeşil ve altın rengi daha canlı hale geliyor.

"Özür dilerim," diyorum güneş kremi bitirirken ve utangaç bir şekilde geri çekiliyorum. Kalanını avuçlarıma sürüyorum.

Arkadaşlar arkadaşlarına böyle güneş kremi sürmez.

" yok." Başını sandalyeye yaslıyor. "Bana her dokunduğunda çıldırmak zorunda değilsin. Birbirimizin yanında normal davranmamız gerekiyor, unuttun mu?"

. "Kapa çeneni. Bu normal."

Homurdanıyor. "Tamam. Tabii."

Onun yanındaki koltuğa oturuyorum ve ikimize de birer rom ve ananas suyu dolduruyorum. Birkaç yudumdan sonra uykulu hissetmeye başlıyorum ve kaslarım ekipman taşımaktan bağıyor. Henry'nin gözleri yanımda kapalı, ben de aynısını yapıyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda alacakaranlıktı. Pırıltılı ışıklar yıldızlar gibi üzerimizde asılı. Şehrin sesleri loş ve uzak.

Çenesi göğsüne düşmüş, bacaklarını çimlere uzatmış olan Henry'ye dönüyorum. Gülümsüyorum ve tekrar gökyüzüne dönerek onun yanında uyuklamaya başlıyorum.

Saçma sapan bir Party City Hawaii gömleği, parlak pembe güneş gözlükleri ve bir dolar dükkânının lei'sini giyiyorum. Kalanlarla iki ananaslı Bellini yapıyorum.

Dün geceden kalma meyve suyu, Sonya için dirseğime fazladan bir lei ilmek, oturma odamızda tek başıma durmak ve onun eve gelmesini beklemek.

Ön kapıyı açan anahtarın sesi kalbimi durduruyor. "Sonya?" Elinde giysilerle dolu bir çanta ve bir yığın mektupla apartmana giriyor. "Nerelerdeydin?"

"Jamie'de uyudum." Beni geçmeye çalışıyor, onun yanında birçok kez yaptığım bir hareket.

"Sonya, konuşmak istiyorum ama önce sana göstermem gereken bir şey var." Ona bir Bellini sunarken Henry'nin geniş ve açık gülümsemesini taklit etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bennet, yorgunum." Çantayı kanepeye bırakıyor.

"Benimle bir daha konuşmak zorunda değilsin ama sanırım sana göstereceğim şey hoşuna gidecek." Zeytin dalı kokteylini ona doğru bir kez daha uzatıyorum. "Lütfen?"

İçkiyi benden alırken kaşlarını çattı. Onu merdivenlerden vahaya götürüyorum, hoparlörden "Dancing Queen" çalıyor.

Sonya başını öne eğip, yüzünde boş bir ifade vardır.

"Evimiz çok sıcak olduğu için neden tropik bir cennete dönüştürmeyelim diye düşündüm." Zavallı küçük bir caz eli ta-da'sıyla halı sahayı işaret ediyorum. "Seni serinletmek için bir sis makinesi var ve şu anda anlayamazsın ama bu parıldayan ışıklar geceleri gerçekten çok güzel. Oh, ve buradakiler gerçek bitkiler, ama onlara bakacağıma söz veriyorum, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Dudağını ısıırıyor. "Bunu neden yaptın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Çok uzun zamandır senin için en iyi arkadaş değildim. Aslında son zamanlarda seninle hiç arkadaş olamadım. Ve üzgünüm."

Ufukta benden uzağa bakıyor. Ben devam ediyorum. "Sanırım bazen Jamie ve senin benimle vakit geçirmek istemediğinizi düşünüyorum çünkü açıkçası *ben* de kendimle vakit geçirmek istemiyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. "Benimle buraya taşınmak istediğini söylediğinde şok olmuştum ama aynı zamanda seni tekrar hayatımda göreceğim için çok heyecanlıydım. Belki yeniden bağ kurabiliriz diye düşünmüştüm ama denememe bile izin vermedin. Beni etrafında istemiyormuş gibi davranıyorsun. Ve sonra seni gördüm."

Henry ile... bir yabancıyla. Bir yabancıyla benden daha rahatsın."

"Biliyorum," diyorum. "Seni seviyorum Sonya. Sadece bir ara... her şey kötüye gittiğinde kendimi kaybettim ve artık kimseyi içime nasıl alacağımı bilmiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım yeni insanlarla olmak benim için biraz daha kolay çünkü onlar benim kim olduğumu bilmiyorlar. Beni şu an olduğum kişiden başka biri olarak tanımıyorlar. Hiçbir beklenti yok, Sam'den önce ya da Sam sırasında beni hatırlamıyorlar. Ama siz beni tanıyorsunuz. Sanırım beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorsunuz ve bu beni çok korkutuyor çünkü artık aynı kişi olmadığımı hissediyorum. istiyorum, olmayı çok istiyorum ama değilim ve sen benim içimi görebiliyorsun. Henry gibi biriyle birlikte olmak benim için senden ya da Andy'den biraz daha kolay, çünkü o... o yeni. Ve inan bana, onun yanında rahat olmak benim için de çok zor. Açıkçası henüz o noktada bile değilim."

Kaşlarını çatıyor ve ayaklarına bakıyor. "Anlıyorum," diyor. "Sadece en iyi arkadaşımın bir yabancı olduğunu ve kız arkadaşımı tanımak istemediğini hissetmek zor."

"Jamie'yi seviyorum!" Ben de diyorum ki. "Bu senin için olduğu kadar onun için de. İkinizin buraya gelip havanın tadını çıkarabileceğinizi ve tropik kokteyller içebileceğinizi düşündüm. Fazla bir şey değil ama umarım beğenirsiniz. Ve sana davranışlarımdan dolayı beni asla affetmesen bile, benimle bir daha asla konuşmak istemesen bile, umarım ne kadar üzgün olduğumu anlar ve inanırsın. Daha iyi olmaya çalışıyorum." Başımı sallıyorum. "Denemiyorum, daha iyi olacağım."

Kokteylinden yavaşça bir yudum alır.

"Tamam," dedim. "Şimdi seni yalnız bırakacağım. Aşağıda daha çok içecek var ve çok sıcak olursa şu makineyi çalıştır. Tekrar, Sonya. Özür dilerim." Merdiven boşluğuna doğru yürümek için döndüm. En azından denedim.

"Burada bir sandalyeye daha ihtiyacımız olacak." Duraksadım, neredeyse kapıya gelmişim. "Başka bir sandalye mi?" "Üçümüz için. Ben, Jamie, sen."

Arkamı döndüğümde yüzünde kocaman bir sırıtiş gördüm. Ağlayabilirdim.

"Elbette eski seni seviyordum" diyor. "Yani, o benim en iyi arkadaşımdı. Aileme açılmamda ve hayatıma devam etmemde bana yardımcı oldu."

Benden hoşlanmayan kızlarla ilk korkunç randevularım. Birileri çalışmalarımı fark eder ve satın almak ister umuduyla resimlerimi kahve dükkanlarına gizlice soktu. Farklı eyaletlerdeki okullara gittiğimizde kollarımda ağladı ve beni yeni arkadaşı Andy ile tanıştırdı, onun da Bennet'i sevdiğini biliyorum. Ama bence anlamadığın şey şu: evet, o Bennet'i seviyordum ve evet, beni incittin ama seni on altı yaşındayken gördüğümünden farklı görmüyorum. Sen hala sensin, sadece daha fazla renk, daha fazla derinlik ve evet, daha fazla acı var. Ve tüm bu zaman boyunca tek istediğim bana izin vermen ve seni olduğun gibi sevmeme izin vermendi. Eski Bennet, yeni Bennet, hepsi aynı, bir bütünün farklı parçaları. Sen korkunç bir insan değilsin," diye devam ediyor. "Komiksiniz, şefkatlisiniz ve her şeyi derinden hissediyorsunuz. Kendiniz göremiyorsunuz diye insanları bundan mahrum bırakmayın."

"Ben de senin tüm versiyonlarını bilmek istiyorum," diyorum parmaklarım titreyerek. "Ve çok üzgünüm."

Sonya havadaki duyguları yararak gülüyor. "Tamam, seni affediyorum. Şimdi sarılabilir miyiz?"

Kollarımı onun küçük bedenine doluyorum. Bir an kaskatı kesiliyor ama sonunda kollarını bana doluyor. "Sarılmanı özledim," diyor.

"Ben de onları özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

Beni sıkıyor, küçük bir nabız. "Yine de küpelerimi almak zorundasın. En az üç çift."

Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "Anlaştık."

"Ve eğer bir daha mücevher unutursan, taşınırım," diyor. "Anlaştık."

Uzun siyah saçlarını omzundan savuruyor. "Güzel."

"Çok özür dilerim, Sonya. Seni bu kadar uzun süre kendimden uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Nasıl bir şey olacağımı bilmiyordum, bu yüzden sana hiçbir şey vermedim. Daha fazlasını değil. Söz veriyorum, artık yok. Bu bugün sona eriyor."

Bana tekrar sarılıyor ve ben onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Seni affediyorum. Elbette seni affediyorum."

Alt katta, postaları karıştırırken ağır bir zarf buldum. Andy Chase'in düğünü için resmi davetiye. Zarfı yırtıp açtığımda kulaklarım uğuldamaya başladı.

Eğer Sonya'nın dostluğunun güneş ışığı ve su eksikliği yüzünden solmasına izin verdiysem, Andy'nin dostluğunu da bahçe makasıyla öldürdüm.

Tutulamayacak kadar ağırlaşana kadar kart stoğunu ellerimle kavıyorum. Açmadan çatal bıçak çekmecemizin dibine itiyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

I Henry ile Penn İstasyonu'nun dışında buluşuyoruz. Omzuna büyük siyah bir çanta asmış ve daha küçük bir çantayı da avucunda, kalçasına yakın bir yerde sallıyor. Güneş kalın bir bulut bulutunun arkasına saklanmış, bu yüzden bir kazak ve kot pantolonla her zamankinden daha sıkı giyinmiş ve uzun vücudu bir tarafa doğru eğilmiş, ince kalçasına batıyor. Gözlerini görebilecek kadar yaklaştığımda bana göz kırpmıyor,

ve sinir sistemime doğrudan bir atış. Ugh. *Neden böyle görünmek zorunda?*

"Bu sefer ne yapıyoruz?" Çantalara bakarak soruyorum.

"Bir çekimim var," diyor bana gülümseyerek. Gamzesi midemi bulandırıyor.

"Asistanım olabilirsin diye düşündüm."

"Umarım dışarıda değildir." Bir çürük kadar derin olan gökyüzünü işaret ediyorum. Her an bir fırtınaya dönüşebilirmiş gibi görünüyor.

"Dışarıda olmaz." Çantalardan birini bana uzattı. O kadar ağır ki neredeyse düşürüyordum. o.

"Aman Tanrım." Onu kaldırımdan kaldırıyorum ama büyük bir çaba sarf etmem gerekiyor. "Tamam, bunu alabilirsin." Benimle çanta takası yapıyor. Bu daha hafif.

En az 10 kilo.

"Anlıyorum, ağır olanı benim üzerime yıkmaya çalışıyordun."

Sırıttıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Onun gibi bir şey."

İstasyona gidiyor, New Jersey Transit biletlerimizi alıyor ve terli bedenler arasında manevralar yaparak tika basa dolu trene biniyoruz. Koridorun karşısında farklı sıralarda iki koltuk bulduk. Olmak yerine

Henry'nin yanında, parfümü her nefeste akciğer dokumun zarlarına saldıran kabarık beyaz saçlı bir kadının yanında oturuyorum.

Üç sıra önümdeki Henry'ye gizlice bakıyorum. Buradan, telefonunu her kontrol edişinde esneyen sol kolunun kol dayama yerindeki dış hatlarını görebiliyorum. Bana bakmak için arkasını dönüyor, sanki gözlerimin ağırlığını üzerinde hissediyormuş gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum. Trenin öbür ucundan kahkahasını duyuyorum.

Birkaç durak sonra Henry ayağa kalktı ve beni takip etmem için eliyle işaret etti. "Maplewood, New Jersey." İnerken perondaki tabelaya bakıyorum trende. "Bana burada ne yaptığınızı söyleyecek misin?" Esneyerek söylüyorum.

"Sana söylemiştim. Bir çekimim var." Çenesini kaşır ve park yerine bakar.

"Belki de tutkumun fotoğrafçı olmak olduğunu keşfederim ve tüm müşterilerinizi alırım."

"Evet, doğru. Müşterilerimi asla çalamazsın."

"Ne?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni hafife mi alıyorsun?"

"Hayır. Sanırım böyle bir şey yapacağını *düşünmemi* istiyorsun, ama sanırım müşterilerimi kabul edemeyecek kadar beni seviyorsun."

Midem bulanıyor ve donup kalıyorum. Cevap vermek, ondan *o da* hoşlanmadığımı söylemek için ağzımı ama kelimeler ağzımda buğuya dönüşüyor.

Gözleri gözlerime dikilmiş, sırtışı tehlikeli bir şekilde benimle alay ediyor. "Yüzün kızarıyor," diyor.

"Bana bakmayı kes," diyorum ellerimle yanaklarımı yoklayarak. Sıcaklar.

"Nereye bakmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diyorum, raylara bakıyorum, metalin üzerinde koşuşturan büyük, tüylü bir kütle görüyorum. "Bir fare var. Şuna bir bakın."

"Çok tuhafsn," diyor.

Bir araba kornası anı bozar. "Tatlım!"

Bir adam külüstür mavi bir sedanın açık şoför kapısında duruyor ve bana manyak gibi el sallıyor. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

"Sal?"

Henry dirseğiyle kaburgalarımı dürtüyor. "Hoşuna gideceğini söylemiştim."

Merdivenlerden arabasına doğru koşarken "Aman Tanrım," diye bağıyorum.

Fırlatıyorum

Sal'e, gerçek bir arkadaş'a dönüştüğünü fark etmediğim iş arkadaşşıma sarılmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden kollarımı ona doladım. "Çok endişelendim."

Sırtımı sıvazladı. "Marjorie bizi biraz korkuttu ama o ve bebeğin durumu gayet iyi."

Henry, Sal'le samimi bir şekilde tokalaştı. "Bizi aldığın için teşekkürler."

Sal'ın mor yüzü aydınlanır. "Bu adam." Henry'yi ayı gibi kucakladı.

Henry sanki "*Ciğerlerimi eziyor*" der gibi benimle göz teması kuruyor.

"Yağmur başlamadan önce eve gitmeliyiz," dedi Sal, Henry'yi ölümcül pençesinden kurtararak. "Al, eşyalarını arabaya koy." Bagajı açıyor ve gördüğüm manzara karşısında şok oluyorum. Bebek bezi ve ıslak mendil kutuları, bir cep telefonu ve 1920'lerde yapılmış gibi görünen ve hayaletler tarafından rahatsız edilen bir oyuncak bebek var. Fotoğraf ekipmanları için kesinlikle yer yok. Arka koltuğa yığmak zorundayız. Henry ön koltukta oturmam için ısrar ediyor, bu yüzden tüm ıvır zıvırla birlikte arkada oturuyor. Uzun vücudu C pozisyonuna geçti.

"Herkesin iyi olmasına çok sevindim," diyorum direksiyon başındaki Sal'e. "Ne oldu?"

Sal homurdanarak gülüyor. "Marjorie'ye preeklampsi teşhisi kondu, bu da temelde kan basıncının çok yüksek olduğu anlamına geliyor. Çok çabuk kötüleşti. Seni son gördüğümünden hemen sonra kocası beni aradı ve doğumunu erken başlatmak zorunda olduklarını söyledi. Mary ve ben her şeyi bırakıp onunla ilgilenmek için şehri terk ettik."

Sesi kaba ve gergin. "Her neyse, bebek YYBÜ'deyken Mary ve ben yemek, temizlik ve diğer işlerle ilgileniyorduk, bu yüzden kimseye her şeyin yolunda olduğunu haber verecek vaktim olmadı. Dürüst olmak gerekirse, Facebook'u hiç kontrol etmiyordum bile, bu yüzden mesajlarınızın hiçbirini okumadım. Bu adam Marjorie'nin ev telefon numarasını bulana kadar seni ortada bıraktığımı fark etmemiştim."

Başımı arka koltuğa çevirip bakışlarımdan kaçan Henry'ye bakıyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Gözlerini pencereden dışarı dikeyor ve omuz silkiyor. "Eski bir futbol makalesini ele geçirdiğimde onu bulmak o kadar da zor olmadı, bu da beni Marjorie'nin LinkedIn'ine ve eskiden çalıştığı eski bir ofise götürdü ve... sonunda oraya ulaştım."

Parmaklarını gelişigüzel dizine vururken çenem açık kalıyor. "Henry, bu... sen... çok nazıksın."

"Yeni doğan fotoğrafı çektiirmek isteyebileceklerini düşündüm." Alçakgönüllülikle gülümsüyor ve sonunda bana bakıyor. "Karşılıksız, tabii ki."

Tanıştığımızdan beri çalkalanan gazoz kutusu gibi içimde bir sevgi dalgası patlıyor. Ona dönüp bakıyorum, ön koltuğa geçebilmek için arka koltukta top gibi büzülmüş. Henry'nin özü bu, güvenmemek için çok uğraştığım şey. Artık bunu bastırarak gücüm var mı bilmiyorum. İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

- - -

Çıkmaz sokaktaki küçük beyaz bir evin önüne yanaşıyoruz. Posta kutusuna bağlı birkaç solmuş balon havada asılı duruyor. Sal ön kapının kilidini açarken Henry çantaları arka koltuktan çıkarıp hafif olanı bana uzatıyor.

"Neden her zaman bu kadar iyi bir insan olmak zorundasın?" Çantayı omzuma atıyorum. "Geri kalanımızı kötü gösteriyorsun."

"Belki de gerçekten berbat bir insanımdır." Arabanın kapısını çarparak kapattı. "Ve sadece sana karşı bir zaafım var."

Aman Tanrım. Ayrıca, ne zaman bu kadar uzadı? Hep bu kadar uzun muydu? Parmak uçları, uzanıp yüzüne dokunma isteğiyle vızıldıyor.

"Küçük adamla tanışmaya hazır mısın?" Sal bağılıyor. Henry ve ben hep bir ağızdan "Hazırız," dedik.

Sal bizi evin içinden geçiriyor ve Marjorie ile kendisini Pete olarak tanıtan kocasının bebek telsizine yapışmış bir şekilde oturdukları arka verandaya götürüyor. Pete kocaman bir adam, neredeyse iki metre boyunda ve kafası tıraşlı. Steroidli Vin Diesel'e benziyor.

Öte yandan Marjorie ufacık. Çikolata kahvesi gözleri ve sırtının yarısına kadar inen düz saçları var. Bana babasına sarıldığı gibi sarılıyor.

"İkinizle tanıştığma çok memnun oldum!" Marjorie, Sal'in daha önce ona sarıldığı zamanki gibi acı dolu bir ifade veren Henry'ye sarılmaya devam ediyor. "Bunu bizim için yaptığınız için çooooook teşekkür ederim." Bebekle konuşmaya alışmış olmalı, çünkü biz yetişkinlerle bebek sesiyle konuşuyor. Henry'yi ölümcül tutuşundan kurtarıyor ve bana dönüyor. "Babamın sana çalışan kızım dediğini biliyor muydun?"

Pete bebek telsizini Adirondack sandalyesinin koluna bırakıyor ve limonatasından büyük bir yudum alıyor. "Geldiğiniz için minnettarız. Zor bir ay oldu," diye homurdanıyor. Yorgun görünüyor.

"Henry'nin fikriydi," diyorum.

"Ne zamandır birliktesiniz?" Pete homurdanıyor.

"Hayır, öyle değil," diye kekeliyorum. "Biz sadece arkadaşız. Bana bir konuda yardım ediyor."

Henry garip bir şekilde çenesini kaşıyarak, "Birlikte bir Tutku Projesi üzerinde çalışıyoruz," diyor.

"Bir *Tutku* Projesi. Anladım," diyor Marjorie, göz kırpmayı deneyip başaramayarak. Henry gülüyor.

"O tür bir tutku değil," diye ekliyorum utanarak.

Sal'in eşi Mary, Henry ve benim için iki limonata getirerek anı böldü ve biz de daire şeklinde diğerlerine bakan kendi Adirondack sandalyelerimize yerleştik. Sıcaklık önemli ölçüde düşmüş ve yağmur kaçınılmaz gibi görünse de, temiz hava hala güzel hissettiriyor.

Henry'nin bu insanları nasıl büyülediğini ağzım açık izliyorum. Onu gözlemlemek büyüleyici ve onu bu ailenin gözünden görmek sanki onu ilk kez görmek gibi. Onlar onu sevdikçe, ben de ona doğru bir çekim hissediyorum. Sam, Henry'ye hiç benzemiyordu. Sam kitapsever, utangaç ve abartısızdı. Henry bunların hiçbirisi değil. Çekici, maceracı, dinamik.

Onları neden birbirleriyle kıyasladığımı bilmiyorum.

Her nasılsa, konu başlıklarını bebekten, kötü hava tahminlerine ve sonra da penis resimleri gönderirken yakalanan politikacıya taşıdık.

zaman. Esprili bir yanıt ya da eğlenceli bir bilgi vermek için asla mükemmel zamanı bulamıyorum. Gökyüzü gittikçe kalınlaşıyor, güneşi gri bir perdenin arkasına sıkıştırıyor.

Sal, pudra mavisi bir battaniyeye sarılmış bebekle içeri giriyor. Oturduğum yerden tek görebildiğim, uzanıp Sal'in burnuna uzanan minik eller.

"Bebek Michael Paul Alexander'la tanışın," diyor .

Henry güvertenin karşısından bana bakıyor ve üç parmağını kaldırıyor. Yüzünde bir neşe pırıltısıyla *üç ilk ismi* söylüyor. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum.

"Onu tutmak ister misin?" Sal çocukla birlikte bana yaklaşarak sordu.

Daha önce hiç bebek tutmamıştım. "Ya kırarsam?"

"Gel bakalım." Sal sevinç yumağını kucağımda sallandırarak bana sunuyor. Panikledim. Henry bunu hissetmiş olmalı, çünkü ayağa fırladı ve içeri daldı.

"Onu ben tutarım!" Sal'in omzuna dokunuyor ve küçük kundağa bakıyor. "Fotoğrafını çekeceksem birbirimizi tanımamız gerekecek, değil mi?" Sal bebeği nazikçe Henry'ye uzatıyor, o da mükemmel ve sevgiyle boynuna sarılıyor ve Tanrım, şu anda bunun bana yaptıklarından nefret ediyorum. *Hay sikeyim*.

"Normalde doğal ışık için dışarıda çekim yapalım derdim ama..." Birkaç damla düşmeye başlarken Henry gözlerini kısarak gökyüzüne bakar. "Sanırım içeride kalsak iyi olacak. Yine de endişelenmeyin, iç mekân çekimi için hazırlıklıyım. İlgilenirsin diye birkaç sahne getirdim." İki çantadan daha hafif olanını açmam için bana işaret ediyor. Fermuarı açtığımda peluş patlamasıyla karşılaştım. Kürklü bir tulum ve küçük bir altın keçe taç çıkarıyorum. *Where the Wild Things Are*'dan bir Max kostümü.

"Henry mi?" Kaşımı kaldırıyorum. "Bütün bunlar neden sende?"

"Kuzenimden bebek eşyaları göndermesini istedim." Yağmurdan paramparça olmuş gözlüklerinin ardından bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Garip mi?"

"Hiç de değil." Max kostümünü tutuyorum. "Bunu yapmak zorundayız." Memnun bir şekilde gülümsüyor. "Kesinlikle."

Etrafımızdaki hava çatırdıyor ve gökyüzü nihayet açılarak yağmur damlaları yağdırıyor. Sal sürgülü kapıyı açtı ve bizi içeri aldı.

Pete Michael'a kostümünü giydirdikten sonra Henry fotoğrafları çekmek için oturma odasına yerleşir. Pete bebek patlıcan Michael'ı bir battaniyenin üzerine koyar ve Henry de onun üzerinde durarak fotoğraf makinesine tıklar.

"Selam." Henry bana el salladı. "Senin için bir işim var." Bana renkli bir anahtarlık uzattı. "Bunları buraya as ki Michael objektife baksın. Yapabilirsen onu güldürmeye çalış."

Tuşlar ıslak ve yapış yapış, sadece yağmur suyu olduğunu umuyorum ama içten içe tanımlanamayan bir tür bebek sıvısı olduğunu biliyorum. Gözle görülür bir şekilde utanmamaya çalışıyorum.

"Hey, Michael." En iyi bebek sesimi çıkarıyorum. Hiç doğal değil. "Bak bende ne var!" Anahtarları sallıyorum. Dilimi çıkarıyorum ama bebek hiç eğlenmiyor.

Bir gök gürültüsü havayı deler ve bebeği sersemletir. Her an ağlayacakmış gibi görünüyor.

Henry gözlerini kameraya dikerek, "Çabuk, şarkı söylemeyi dene," diyor.

Şarkı mı söylüyorsun? Michael patlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyor. Aklıma gelen ilk kelimeleri, annemin çocukken bana ilkokul boyunca söylediği bir şarkı olan "Daisy Bell" melodisiyle tükürüyorum.

Patlıcan bebeğim, bana cevabını ver.

Yarı deliyim, hepsi senin aşkın için.

Michael'ın küçük ağzından bir kahkaha balonu çıkıyor. Tuşları marakas gibi sallayarak devam ediyorum.

*Çok tatlı görünüyorsun, yemek için
yeterince iyi, iki kişilik market reyonunda.*

Michael'ın yüzü parlıyor ve sevinçle ışıltıyor. Henry fırsattan istifade fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyor. İtiraf etmeliyim ki çok şirin.

Marjorie yanıma sokuluyor ve ellerini neşeyle birbirine vuruyor. "Bu kelimeleri bizim için yazmalısın. Michael'ı daha önce gülerken görmemiştim!"

"Al," diyorum, anahtarları ona uzatarak. "Gidip yazacağım." Bir kâğıt ve kalem bulmak için oturma odasından mutfığa geçerken, gözlerimi Henry'nin işinden alamıyorum. Çok ciddi, çok ayakları yere basan. Bu onun daha önce görmediğim ve daha çok görmek istediğim bir yönü.

Gecenin geri kalanı kostümleri ve arka planları değiştirmekle geçiyor. Bu sırada Henry'ye çeşitli lensler veriyorum, ışıkları ayarlamasına ve çekimleri çerçevelemesine yardımcı oluyorum. Gün boyunca onun ortağı olmak, bir ekip olarak çalışmak hoşuma gidiyor. Güzel bir his.

Bebek yeterince yorulduğunda ve yağmur çatıya vurduğunda, Mary hepimize bir kadeh şarap dolduruyor ve peynir tabağı hazırlıyor. Sanki bütün günü kendi ailemle geçirmişim gibi içim dışıma çıkıyor. Ya da Chase'lerle. Fırtına sırasında sıcak bir evde olmanın büyüğü bir yanı var. Güvenli bir şey.

Telefonumu da yanıma alarak banyoya kaçıyorum. Kapalı tuvalete oturup annemin iletişim bilgilerini açıyorum.

Merhaba. |

Cevap vermesi yarım saniyesini alıyor.

| Her şey yolunda mı?

Ailemin benim için endişelenmesini engelleme arzum yüzünden, onlara ulaşmamın tek nedeninin başımın belada olması olduğunu düşünecek kadar onlarla ilişkimi kesmiş olmam kalbimi kırıyor.

Sadece seni özledim, hepşi bu.

| Seni daha çok özlüyorum.

Yarın görüşebilir miyiz? |

| Tabii ki. Seni çok seviyorum
Benny.

Ben de seni seviyorum. |

Aynada kendime gülümsüyorum, vücudumda neredeyse memnuniyete benzeyen bir şey hissediyorum. Telefonumu cebime geri sokuyorum ve ekibin geri kalanının takıldığı mutfığa dönüyorum.

İkinci kadeh kırmızımı da bitirdikten sonra, üzerinde EV ŞARABIN OLDUĞU YERDİR yazan bir tabelanın altında mutfak tezgahına yaslandığımda, ayak parmaklarımdan başlayıp vücudumun geri kalanına yayılan türden bir sarhoşluk hissediyorum.

"Koca adam ılık gibi söndü," diyor Mary, oturma odasını işaret ederek. Sal'ın çenesi göğsüne doğru düşmüş ve bir masanın önünde horluyor.

Family Feud'un tekrarı.

Henry saate bakarak, "Gitmeliyiz," diye fısıldıyor bana. Saat on buçuktu. Kalmayı planladığımızdan çok daha geç.

"Yapmak zorunda mıyız?" Surat astım.

"Evet. Çakırkeyifsin ve bu çok hoş olsa da içimden bir ses eve gidip uyumak isteyeceğini söylüyor." Benim hizama kadar eğiliyor. "Ve bu sefer ağır çantayı sen alıyorsun."

"Olmaz, ben çok narinim." Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Bir kalemi bile zor tutuyorum, çok zayıfım."

"Uh-huh." Gözlerini deviriyor. "Biz yola çıkıyoruz," diyor herkese.

Marjorie sözünü keserek, "Hayır, öyle değil," dedi. "Hepimiz içtik. Hiçbirimiz seni tren istasyonuna götüremeyiz. Sen burada kalacaksın."

Henry ve ben göz göze geldik.

"Hayır, taksiye bineriz. Büyütülecek bir şey değil," diyorum biraz fazla zorlayarak. "Evet, gerçekten değil...." Henry sözlerinin arasında takılır. "Bir taksi bulabiliriz.

Uber."

"Çift kişilik yataklı boş bir odamız varken buna gerek yok."

"Oh..." Bir bahane arıyorum. Herhangi bir bahane. "Sorun değil. arşıfları ya da başka bir şeyi değiştirmek zorunda kalmanı istemeyiz."

Pete bunca zamandır çok sessizdi ve bu evde bu şekilde hayatta kaldığından şüpheleniyorum. Beni kurtarması için ona bakıyorum, gözlerimle yalvarıyorum. Ama o başını sallayıp, "Sorun değil. arşıfları dün gece yaptık."

Yirminci Bölüm

B Biz farkına varmadan Marjorie bizi boş yatak odasına tıktı ve her birimize temiz birer çift pijama verdi.

Oda küçücük, çift kişilik yatağın üzerinde pembe-sarı bir yorgan var. Çift kişilik yataklar küçüldü mü? Normalden daha küçük görünüyor.

Küçük yataktan daha da korkutucu olan şey, bu odadaki her yüzeyin oyuncak bebeklerle kaplı olması. Antika bebekler, American Girl bebekleri, Barbie bebekleri. Bu... gerçekten kabus gibi.

Henry ve ben yatağın karşı taraflarına oturduk. Pete'in kocaman New York Giants tişörtünü tutuyor. Marjorie'nin benim için seçtiği MAY CONTAIN WINE atleti ve ganimet şortunu incelerken pijama çubuğunun kısa ucunu ben alıyorum. Popolarında JERSEY GIRL yazıyor.

"Bu çok korkunç," diyor Henry -bebekler hakkında mı yoksa pijamalar hakkında mı, emin değilim.

"Sizce hangisinin canlanıp bizi uykumuzda öldürme olasılığı daha yüksek?"

"Hmm." Bir bebeğe karar vermeden önce odayı tarıyor. "İşte bu. Kesinlikle." Eski bir okul sırasının üzerinde oturan, özellikle korkunç bir bebeği işaret ediyor. Kiraz kırmızısı saçları ve buna uygun dudakları var.

"Onu üzmeyin. Bu gece katledilmekle ilgilenmiyorum, çok teşekkür ederim."

"Oh iyi." Ayağa kalkıyor ve eşofmanını başının üzerine çekiyor, mükemmel karnı bana bakıyor. Hafif kas dalgaları göbek deliğine doğru eğim yapıyor, derisi bunların etrafında gergin. Bana baktığında göğsünün benek benek kızarmaya başladığını fark ediyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Gidip başka bir odada üstümü değiştirebilirim."

Yutkunuyorum ama boğazım kurudu. "Sorun değil," diyorum. Vücuduna bakmamaya çalışıyorum ama ona bakmak bağımlılık yapıyor. Başka yere bakamıyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Merakla başını eğiyor. "Tamam," diyor. "Burada üstümü değiştiririm o zaman." Kot pantolonunu çıkarıp bir çift ekose boxer giyiyor ve ben de onu izliyorum,

hareketlerinde içiyor. Bacakları sıkı ve kaslı. Spor mu yapıyor? Hiç çalıştığından bahsetmemişti. Saçlarının altından başını kaldırıyor ve Pete'in eşofmanını çekiştirirken bana bakıp kıkırdıyor. Ama izlemem hakkında yorum yapmıyor, sadece izin veriyor.

Pete'in gömleğini kafasına geçiriyor ve gömlek bir perde gibi vücudunun üzerinde uzanıyor. Az önce gözlerimi diktiğim çıkıntıları ve çukurları gizliyor.

"Bugün gerçekten çok iyiydin," diyorum. Kelimeler dudaklarımdan ipek gibi dökülüyor. "Sana söylemiştim." Pete'in eşofmanının büyük kemerini ayarlıyor, bağlıyor

kalçalarını sıkıca sarıyordu. "Ben bir profesyonelim."

"Evet ama bana bebeklerle aranın acayip iyi olduğunu söylememiştin." "Ne? Bebeklerle aram iyi değil."

"Benden daha iyi," diyorum, yatağa uzanıp tavana bakarak.

Yanıma otururken vücut ağırlığı yatağı kaydırıyor. "Alçak çıta," diye dalga geçiyor.

"Hey." Onu omzundan ittim.

Tekrar yastıkların arasına gömülürken gülüyor. "Lütfen yatmak için hazırlan," diyor. "Çok yorgunum."

Şimdi pijama giyme sırasının bende olduğunu fark ettim.

Oyuncak bebeklerle dolu bir odada vücudumu çıplak görme fikri beni utandırıyor. Oturur pozisyona geçiyorum. "Ben tuvalete gidiyorum."

Kıyafetleri koluma geçirip koridorun karşısına geçiyorum. Dehşetle görüyorum ki banyonun kapısı kilitli ve duş çalışıyor. Bir dakika bekliyorum, bu iki dakika oluyor, bu da beş dakika oluyor. Bu dünyanın en uzun duşu mu?

Yenilmiş, yorgun ve uyumaya hazır bir halde odamıza döndüğümde Henry'yi yatakta telefonunu karıştırırken buluyorum. "Üstümü değiştireceğim ve sen bakamazsın."

Arkasına yaslanıyor ve yüzünü tüylü pembe bir yastıkla örtüyor. "Devam et."

Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve sütyenimi açarak göğsümü havaya kaldırıyorum. Henry'nin aynı odada olması bunu acı verici bir şekilde erotik kılıyor. O bakmıyor ama aynı yerde bulunmak bile tehlikeli hissettiriyor. Seksi. Pantolonumu kalçalarımın altına kaydırıyorum, küçük şortu kalçalarımın üzerinden çekmeden önce bir saniye kadar iç çamaşırla duruyorum. Gömleğimin etekleri göbek deliğimin bir santimetre üstüne geliyor ve kumaş göğüslerimin hatlarına aynı hızla baskı yapıyor. Elimden geldiğince aşağı çekiyorum ama her bıraktığımda yukarı fırlıyor. Resmen bir Hooters kostümü içindeyim.

"İşim bitti," diyorum, Henry'nin bunu göreceği düşüncesiyle irkiliyorum. Gözlerini açıyor ve bakışlarını kalçalarıma yerleştiriyor. "Bu korkunç, biliyorum."

"O kadar da kötü değil," diyor kolunu başının arkasına doğru uzatarak. Ona kısıp bir suratla bakıyorum. "Komik bir şey yok."

"Kendimi kontrol edebilirim." Sırıttırıyor ve dövmesini ortaya çıkarmak için gömleğinin kolunu yukarı çekiyor. "Sen yapabilir misin?"

Aman Tanrım. Yine flört ediyoruz. Yine flört ediyoruz. *Yardım edin.*

"Kapa çenenizi." Gözlerimi deviriyorum ve yatağa, onun yanına kayıyorum. Başımın arkasındaki yastıklardan birini alıp bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum. Bana deliymişim gibi bakıyor.

"Ne?" Aramıza bir yastık daha sokarak söylüyorum.

Bariyeri işaret ediyor. "mıyız biz?"

"-nasıl nazikçe söyleyeyim- "popolara dokunmak." "Sen bir çocuksun."

Yatağın başucundaki lambayı söndürmek için eğiliyor. Görüşüm karanlığa alışırken, oyuncak bebeğin gözleri odaklanmaya başlıyor, siyah fonda neredeyse neon-beyaz parlıyor. Yağmurun yumuşak sesi pencerelere vuruyor. Aramızdaki endişe ve oyunbazlık sessiz bir rahatlığa dönüşüyor. Şakalaşıyorduk ama Henry ile yatakta yalnız olmak pek de aptalca gelmiyordu.

Yutkunuyorum, göğsüme yakın bir yastığa sarılıp ona bakıyorum.

"Henry?" "Evet?" Sesi alçak, boğuk.

Yağmurun yumuşak dansını dinlerken aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Henry'nin yüzü yumuşuyor ve kalbim her saniye daha da hızlı atıyor.

geçer.

"Ben..." Nereye gittiğinden emin olmadan konuşmaya başladım. "Teşekkür ederim," diyorum.

"Ne için?"

Odayı işaret ediyorum. "Bu."

"İşe yaradığına sevindim," diyor. "Sal'i seviyorum." Nefesini içine çekiyor ve yatakta kayarak göz kapaklarının bir anlığına kapanmasına izin veriyor.

"Ayrıca..."

Gözlerini açtı. "Evet?"

"Beni arkadaşın olarak kabul ettiğin için mutluyum," diyorum yağmurun sessiz cızırtısı arasında. "Bazen seninle banyo yaparken kendimi aptal durumuna düşürsem bile."

"Kendini aptal yerine koymadın, Bennet."

"Yaptım," diyorum ağzımı bükerek, boncuk gözleri ayın ışığında parlayan, özellikle hain görünümlü bir oyuncak bebekle göz teması kurarak. "İki kez."

"İkisi de değil," diyor karanlıkta gözlerini kırptırarak.

"Özellikle de ikinci seferde," diyorum sessizce. Aklımı o banyoya veriyorum, hazır olmadığım bir hamle yapmak için gözlerimi kapatıp nasıl eğildiğimi. Beni nasıl durdurduğunu. Kesin hayır deyişini.

"Bunun gitmesine izin vermelisiniz," diyor.

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum. "İstediğinin bu olmadığını açıkça belirttin."

Kıpırdamadan durur, daha yavaş nefes alır. "Ben öyle bir şey demedim," diye fısıldar.

"Dedim ki

ne istediğimi *biliyorum*."

Yağmur çatıya tükürürken kalbim göğsüme çarpıyor, daha hızlı ve daha hızlı.

"Ne istiyorsun?"

Çenesinin yan tarafı esniyor ve ağzı bir şey söylemek için açılıyor, ama o şey her neyse, söylenmeden kalıyor. "Başka zaman," diyor.

Yastığı göğsüme yakın tutuyorum. "Başka bir zaman," diye tekrarlıyorum.

Havayı ısırarak bir şimşek yüzünü bir anlığına aydınlatıyor. Yeşil gözlerinde küçük bir titreşim, ceviz kahvesi saçlarında bir milisaniye. İfadesini tam olarak algılayamadan hava tekrar karardı ve

Geriye kalan tek şey dış dünyanın sesi, yatağın üzerindeki sabit nefes alış verişlerimizin hareketi.

Dişlerimi alt dudağıma bastırıyorum, kanın damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Yavaşça aramızdaki yastığı tutup çekiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Sonra ikincisini de atıyorum, böylece artık aramızda hiçbir şey kalmıyor. Henry kıpırdamıyor, kafasındaki düşüncelerden vazgeçmiyor.

"Bir soru daha," diyorum yorganın altına sokularak. "Elbette," diyor.

"Evlen, seviş, öldür: Prenses Leia, Kraliçe Amidala ya da R2-D2."

"Şu anda bunu seninle yapmayacağım." Nefes verirken sırt üstü yuvarlanıyor.

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Ben çok eğlenceliyim." Uzanıyor ve karanlıkta yüzümü avuçluyor.

Parmağını kulağıma soktu. Onu uzaklaştırıyorum.

Yüzünü duvara dönmek için yuvarlanır. "İyi geceler, Bennet."

"İyi geceler, Henry," diye fısıldıyorum.

En ufak bir yorgunluk hissetmiyorum.

Cama vuran yağmurun sesine odaklanıyorum, o sessiz parazitten ve Henry'nin nefes alış verişinden başka bir şey dinlemiyorum. Genellikle uykuya dalamadığım zamanlarda nefeslerimi sayarım. Bu gece işe yarayacak gibi görünmüyor. Gözlerimi sırtından ayırmıyor, yükselip alçalmasını izliyorum. Bedenim hafif, gergin bir uykuya dalana kadar nefeslerini sayıyorum.

- - -

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda kirpiklerim bir şeye çarpıyor. Yatakta biraz kayıyorum ama omuzlarıma dolanan bir kolun ağırlığıyla kısıtlanıyorum.

Henry.

Kollarından biri beni ona yakın tutuyor ve çenem omzuna yaslanıyor, kirpiklerim çenesini okşuyor. Bacaklarım kalçalarının üzerinde sallanıyor ve bana karşı sertleşen hatlarını hissediyorum. Kalbi kolumun altında atıyor, güçlü ve yavaş. Paniğimi yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum ve merak ediyorum

Buraya nasıl geldiğimizi. Onun üzerine fırlatılma şeklim bana bunu onun değil, benim uyuyan bedenimin başlattığını söylüyor.

İçgüdüsel olarak elimi kolunda gezdiriyorum, parmaklarımı kolunun kumaşına daldırıyorum. Uyuyan bedeni beni kendine daha sıkı çekiyor, ağzı uykusunda hafifçe hareket ediyor. Gözlerini açmıyor, sadece uyuyan bir yığının içinde eriyor. Kalbim patlayacak, o kadar hızlı atıyor ki.

Bir kaplumbağa kadar yavaş, elinden kurtuluyorum ve bedenimi bir yastıkla değiştiriyorum. Yastığı kollarıyla kavrayarak alıştırmaya çalışıyor ama uyanmıyor.

Dünkü giysilerimi toplayıp yatağın üzerine seriyorum. Bir gözüm Henry'yi izlerken, ganimet şortumu çıkarıp kot pantolonumun içine giriyorum ve düğmesini ilikliyorum. Küçük gömleğimi başımın üzerinden çekip bir kez daha göğsümü ortaya çıkarıyorum ve tam yere atacağım sırada bebek Michael evin içinde bir yerden kan donduran bir çığlık atıyor. Henry sarsılarak uyanıyor, gözlerini açıyor ve doğrudan çıplak göğüslerime odaklanıyor. Ellerimle kendimi örtmek için acele ettim.

"Aman Tanrım! Gözlerini kapat!"

İkimiz de bakışlarımızı yatağın üzerinde yorganın yukarı doğru kıvrıldığı noktaya indiriyoruz. Üzerine bir yastık itiyor, yüzü kızarıyor. "Aman Tanrım. Özür dilerim," diye boğuluyor.

Ona sırtımı dönüyorum. "Bunu görmemiş gibi davran. Lütfen."

Ellerini gözlerinin üzerine kapatıyor. "Üstünü değiştirirken neden benimle yüzleşiyorsun!"

"diye sana göz kulak olmak istedim! Bu planın ne kadar korkunç olduğunu şimdi anlıyorum!"

"Ben bir şey görmedim," diye tükürüyor. "Öte yandan bebekler kızarıyor."

"Ha. Ha." Duvara bakıyorum. "Ben giyinmeyi bitirene kadar gözlerini kapalı tutar mısın lütfen?"

"Yeterince adil," diyor Henry. "Ama bebeklerin bunu yapacağına söz veremem."

Sütyenimi ve tişörtümü giyiyorum, başım hızla dönüyor, kalp atışlarım bacaklarımın arasında atıyor. Banyoda bir ağız dolusu gargara içiyor ve pancar gibi kızarmış yüzüme biraz su çarpıyorum. Odaya döndüğümde Henry normal kıyafetlerini giymiş ve yatağı hazırlamıştı.

"Bir centilmen."

"Bir yatağı asla dağınık bırakamam." Dün gece giydiği devasa pijama gömleğini ve pazen pantolonunu katlıyor. Odanın köşesinde bıraktığım Marjorie'nin kıyafetlerine bakıyorum ve utanarak onları alıp katlamaya başlıyorum.

"Hazırlanmamış bir yatak çok daha rahattır. Sanki yorgan '*Buradayım, içime gel*' diyor."

Henry rahatsız edici bir kahkaha attı. " ime gelmek mi? Bennet, senin gizli bir sapık olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Bu sabah çıplak vücuduna bakan ben değildim."

"Hayır. Sadece dün gece," diyor ve midemde küçük havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyorum.

"Ben..." Bacaklarımı birbirine sıkıştırarak söylüyorum. "Yani-"

"İşte yine başladın, kızdırması çok kolay," diyor sırtarak.

Elimle kendimi yelpazelemem ya da onun görüş alanından çıkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum çünkü o kadar canlı ve yoğun ki. "Artık gitmeliyiz," diyorum.

"Haklısın," diye kabul ediyor. şifonyerin  zerindeki Kit Kittredge bebeğine bakarak onunla göz göze gelmekten kaçınıyorum. "Bedenim şeytanlar tarafından ele geçirilmeden önce bu odadan defolup gitmeliyim."

Kahve ve krep teklifini reddediyoruz ve Sal bizi tren istasyonuna geri götürmeden önce kibarca vedalaşıyoruz. Henry bir kez daha arkaya geçiyor ve Sal radyonun sesinden Michael hakkında hikâyeler anlatıyor.

Tren istasyonunda araba durdu ve ben emniyet kemerimi açtım. Sal nazikçe bileğimi tuttu.

"Bizi kontrol etmeye gelmeniz benim için ne anlama geldiğini anlatamam. Bu adam bunu bir fotoğraf çekimi olarak gizledi ama bunu  nemsemiğiniz için yaptığınızı biliyorum. Ne zaman istersen gel," diyor. "Burada her zaman hoş karşılanırsınız."

Ona konsolun üzerinden hızlıca sarılıyorum ve ziyaret edeceğimize dair söz veriyorum ve sonra platforma gidiyorum.

Henry ve ben bir b feden biletlerimizi alıp bir sonraki treni bekliyoruz. Bir tentenin altında ıssız bir bank bulup oturuyoruz. Güneşin neredeyse tamamen doğduğu ve ışığın bize oyunlar oynadığı o masmavi sabah vaktinde

Gözleriniz, etrafınızdaki dünyanın kenarlarını bulanıklaştırıyor. Platformda oturup sabahın huzurunun tadını çıkarırken birbirine değiyor.

"Hey." Eliyle dizimi okşarken sesi yumuşak ve temkinli. "Bana ondan ne zaman bahsedeceksin?"

Bölüm Yirmi Bir

I Daha önce defalarca anlattığım bir hikaye, o kadar çok anlattım ki neredeyse nasır tuttu. Sam bir araba kazasında öldü.

Neredeyse gerçek bu.

Gerçeğin tamamını bilen sadece ben ve Sam... Gerçi sanırım geriye sadece ben kalıyorum. Ve birkaç dakika içinde Henry.

Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Sadece bana söylemek istersen."

"Bu melodramatik." Gözlerimi kısarak gökyüzündeki bir bulutun izini takip ediyorum. "Bunu kaldırabilirim."

"Pembe dizi seviyesinde melodramatik."

"Pembe severim." Bir kaşını kaldırıyor. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bennet," diyor, kolunu arkamdaki bankın tepesine dayayarak, "eğer bana söylemek istemiyorsan, bu konuyu hemen kapatırım ve bir daha asla açmam." İçgüdülerim göğsümün derinliklerindeki gerçeğin yıpranmış sınırlarını korumak ve kollamak yönünde ve bu içgüdü beni bu konuda hiç konuşmaktan alıkoydu ama Henry'den saklayamam. Samimi, açık sözlü, açık kalpli değil Henry.

Gözlerimi ufukta tutuyorum. Ona bakmak zorunda kalmazsam doğruyu söyleyebilirim.

Nefes al.

"Sam benim üniversitedeki erkek arkadaşımdı. Size en iyi arkadaşım Andy'den bahsedip bahsetmediğimi hatırlamıyorum ama onunla birinci sınıfta oryantasyon sırasında tanıştık. Aynı koridorda yaşamaya başladık ve...bilmiyorum. O ve ben sadece

birbirimizi anında sevdik. Çok fazla ortak noktamız yoktu ama en başından beri aramızda bir ruh bağı vardı. Andy ve ben birlikte çok zaman geçirdik ve bir gün beni kardeşi Sam ile tanıştırdı. Sanki benim de onu seveceğimi biliyor gibiydi. Farklı bir şekilde... ama..."

Boğazımı temizliyorum, göğsümü ovuyorum.

"Beyzbol oynardı ama diğer sporcular gibi değildi. Sessizdi, ama akıllı bir dakikada bir mil gibi gidiyordu. Sürekli düşünceler, dünya hakkında sürekli teoriler." Gülümsüyorum. Bunca zaman sonra Sam beni hâlâ gülümsetiyor. "Onun dairesinde sadece ikimiz masa oyunları oynayarak ya da *Jeopardy* izleyerek kendimizi saatlerce eğlendirebilirdik! Bize kalsa, hiç ayrılmayız." Bakışlarımı dikkatle beni dinleyen Henry'ye çeviriyorum. Gözlerimi hızla kaçırıyorum. "Onu çok sevdim. Çok fazla."

Henry bir verir. "Yani, gerçekten. Çok fazla."

"Sana inanıyorum," diyor, sesi yumuşak ve nazik.

"Mezun olduğunda ailesiyle birlikte Jersey'e geri taşındı, buradan çok uzakta değil. Ben hala okuldaydım, bu yüzden uzun mesafeli çalışıyorduk. İdeal değildi ama birlikte kalmak istiyorduk. O şehirde İngilizce öğretmek, Yukarı Batı Yakası'nda yaşamak ve çocuklarımızı Yankee taraftarı olarak yetiştirmek istiyordu... ama ben ne istediğimi bilmiyordum. daha çoktım. Hayallerimin ne olduğunu bile bilmiyordum." Boğazım düğümlenmeye başladı. Kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum ve güçlü olmak için kendimi zorluyorum. "Onu çok sevdiğimi söylediğimde, onunla birlikteyken kendimi düşünmeyi bıraktığımı kastediyorum. Bu onun hatası falan değildi ama geleceğimi onun dışında planlamayı bıraktım. Planım her zaman mezun olmak ve birlikte New York'a taşınmaktı. Başka bir şey düşünmedim. O mezun olduğunda ve ben birlikte olduğumuzdan beri ilk kez yalnız kaldığımda, biraz korkmaya başladım. Mezuniyet hızla yaklaşıyordu ve ben Sam'in istedikleri dışında hiçbir karar vermemiştim. Paniklemeye başladım." Bundan sonra ne söylemem gerektiğini bildiğim için ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde kıvırıyorum. "Bu gerçekten üzücü bir kısım. Kemerlerinizi bağlayın."

Bana babasından bahsederken yaptığım gibi emniyet kemerini taklit ediyor. Mükemmel.

"Başka şehirlerde staj yapmak için başvurmaya başladım. Çoğunlukla bir test olarak, bilirsiniz? Ciddi bir şey değildi. Bir şey elde edemeyecektim. Ama yaptıkça daha çok istiyordum. Andy'ye söyleyemezdim çünkü o Sam'in kız kardeşi, bu yüzden ne yaptığımı kimseye söylemedim. Öylece yaptım. Bunun evrenin bir işareti olduğunu düşündüm. Eğer bir staj bulursam, kabul edecektim. Olmazsa, New York benim sonum olacaktı."

"bir tane var, değil mi?"

Gözlerim yanmaya başlıyor ama başımı sallayıp devam ediyorum. "Chicago'da bir pazarlama ajansında staj yapacaktım. Pazarlama konusunda tutkulu falan değildim ama... ama bu benim işimdi ve bunu istiyordum. Keşfetmek, yeni şeyler denemek istiyordum. Bunu söylemek çok aptalca geliyor."

"Aptalca değil." Sesi eşit ve alçak.

"Bunu zaten kabul ettiğimde ona telefonda söyledim. Uzun mesafeli denemeye devam etmek istedim ama bunu onun üzerine yıktığım için çok sinirlendi. Çok hızlı bir şekilde kontrolden çıktı ve aniden kavga etmeye ve korkunç şeyler söylemeye başladık." Sesim çatlıyor. "Birdenbire tüm hayatımı birlikte geçirmek istediğim bu insanla benim yaptığım bir seçim yüzünden ayrılıyorduk. Benim verdiğim bir karar."

Tepkisini anlamak için dönüp Henry'ye bakıyorum. Bana üzgün bir ifadeyle bakıyor ama acımıyor.

"O, um..." Nefesim titriyor. Duraklıyorum, kelimeleri buluyorum. Henry de duraksıyor, her kelimedede beni takip ediyor. "Arabasına bindi. Bana geleceğini söylemedi. Sanırım bunu yüz yüze konuşmak istedi." Bu hikâyenin daha kolay anlatılmasına yardımcı olacağını umarak başımı sallıyorum. Olmayacak. "Bir üniversite kasabasında Cumartesi gecesi, insanlar dışarıda içiyordu ve sanırım Sam dikkat etmiyordu ve milyonlarca şey ters gitti ve o..." Kelimeler bala yapışmış gibi orada kalıyor. Yapamıyorum. Yapabileceğimi sanmıştım. Ellerim titremeye başladı. Ondan her bahsettiğimde bunu yapıyorlar.

"yok." Henry beni göğsüne çekti. "Sorun . Durabilirsin." "Sana söylemek istiyorum," diye gömleğinin içine ağlıyorum.

"Şşş." Saçlarımın arkasını okşuyor, beni nazikçe sallıyor. "Bana söylemiştin. Sorun yok."

"Ailesine bakamadım. Andy ile bu konuyu konuşamadım. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. Onu neden öyle uzaklaştırdım. Keşke yapmasaydım. Her gün, keşke yapmasaydım diyorum."

"Bu senin hatan değildi. Nereden bilebilirdin ki? Bennet, lütfen bana bunun senin hatan olmadığını bildiğini söyle."

"O zamandan beri her kendimi buna ikna etmeye çalışarak geçirdim, ama gerçek şu ki benimle hiç tanışmasaydı... kendimi ilk sıraya koymaya çalışmasaydım... o hala..." Boğazımı temizliyorum. Henry beni daha sıkı kavlıyor. "Ondan sonra okulu bıraktım. Andy ve ben planladığımız Avrupa gezisini iptal ettik. Stajımı ekim. Ve sonra onu onurlandırmak, onun istediği hayatı yaşamak buraya taşındım. Ama çok sıkıştım. Hiç keşfetmedim. Kendimi hiç bulamadım. Etrafımdaki herkesin büyümesini ve gelişmesini izledim ama ben olduğum yerde, Sam'e olabildiğince yakın kaldım. Her gün onu hayal kırıklığına uğrattıyorum. Her gün onu hayal kırıklığına uğrattıyorum."

Henry beni göğsünden çekip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Başarısız olmuyorsun. Zor bir şey yapıyorsun."

Başımı sallıyorum. "Her zaman çok korkuyorum. Her şeyden. *Senden* de."

"Hiçbir yedek planınız olmadan yeni bir şehre taşındınız. Bir fikrin var mı? Bunun ne kadar

cesurca
olduğunu?"

"Korkunç bir his."

Beni tekrar göğsüne bastırıyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "İnsan olmak korkunç bir şey." Sığ bir kıkırdamayla gülüyor. Göğsünün kulağımın altındaki titreşimleri beni sakinleştiriyor. "Dinle." Kolumu okşuyor. "Çok hızlı bir şekilde en sevdiğim insanlardan biri oldun ve bunun senin için korkutucu olduğunu biliyorum, seni korkutmaya çalışmıyorum, ama bunu bilmeni istiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Ne kadar çok şey taşıdığını bilmek beni incitiyor. Bunu açıklayamam ama keşke..." Göğüs kafesine vuruyor. "Keşke onu senden alıp buraya koyabilseydim. Keşke daha iyi yapabilseydim."

"Öylesin." Kendimi ona yaklaştırıyorum, yanağımı gömleğine bastırıyorum. "Asla daha iyi olmayacak. Ama seninle, projeyle... İlk kez o halimi onurlandırıyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi... neredeyse yeniden normal hissediyorum."

Tekrar gülüyor. "Neredeyse mi?"

"Neredeyse," diye homurdandım. "Yaklaşıyorum." Elimin tersiyle bir damla gözyaşımı siliyorum. "Sürekli böyle yıkıldığım için özür dilerim. Gömleklerinizi lekeleyip duruyorum." Göğsünün ön tarafındaki bir rimel lekesini dürtüyorum.

Acıyı hissetmemi engelleyen kalın bir duvar örmüştüm ama bu duvar aynı zamanda *herhangi bir şey* hissetmemi de engelliyordu. Henry'yle tanıştığımda o duvarın içinde bir şeyler gevşedi, önce yavaş bir damlama, sonra bir akıntı, şimdi de bir tsunami.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, hayatın gelgit dalgasında kaybolabilir miyim? Yine boğulabilirim. Kendimi tekrar kaybedebilirim. Ama Henry'ye karşı tedbirli olmak zor. Bana değer veriyormuş gibi sarılırken içine kapanmak zor. Bir yanım dalmak istiyor, bir yanım da karada güvende kalmak.

"Böylesi daha iyi görünüyor zaten." Gülümsüyor ve başparmağıyla lekeyi ovuyor.

Kendimi yumuşak, güvende ve görülmüş hissediyorum. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve onu sıkıca kavrayışımı kısa süreliğine bırakıyorum.

"Selam." Gülümsüyorum.

"Selam." Gözleri o kadar içten ki onu öpebilir ya da kusabilirim.

Dalmak isteyen yanım galip geliyor ve geçici olarak ayak parmağımı suya daldırıyorum.

Boğazımı temizleyerek gömleğini avucumun içinde sıkıyorum. "Andy Eylül'de Los Angeles'ta evleniyor ve bana bir artı bir verdiler." Ne olacağını biliyormuş gibi bana gülümsüyor. "Benimle gelir misin?"

"Kesinlikle. Düğünlere bayılırım."

Yirmi İkinci Bölüm

W *Ne yaptım ben?*

Bazen öpmek istediğim yeni arkadaşımı ölmüş eski erkek arkadaşımın kız kardeşinin düğününe davet ettim. Bu arada, ölen eski erkek arkadaşımın kız kardeşi aynı zamanda öldüğünden beri hayalet gibi yaşadığım eski en iyi arkadaşım. Ben de öyle yaptım.

Anlık bir şeydi. Doğru hissettiren bir dürtü. Düşünmedim, sadece konuştum. Henry'nin insanlarla arası inanılmazdır ve onun yanımda olmasının bana yardımcı olacağını düşündüm. Çünkü o düğünle tek başıma yüzleşmem. Ama şimdi zihnim tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmekle meşgul.

Sonya, Jamie ve ben çatıda uzanırken panikliyorum.

Jamie'nin omuzlarına güneş kremi sürerken Sonya'nın neon bikinisi gözümü alıyor. "Peki... ondan hoşlanıyor musun?"

Beyzbol şapkamı gözlerimin üzerine indiriyorum. "Bilmiyorum."

Güneş kremi şişesinin kapağını kapatıyor. "Onun erkek arkadaşın olmasını istiyor musun?"

İrkildim. "Bilmiyorum." Göğsüme bakıyorum, ya stresten kurdeşen döküyor ya da yanıyor. "Güneş kremi uzatsana."

"Soruyu geçiştiriyor," diye cıvıldıyor Sonya şişeyi bana uzatırken. "Onun erkek arkadaşın olmasını istiyorsun."

Jamie yuvarlak siyah güneş gözlüklerinin arkasından, "Ona baskı yapma Sonya," diye sesleniyor. Bacaklarına bir parça güneş kremi sürüyor. "Bu eczane güneş kremi çok yağlı. Bir yunusa mastürbasyon yapmışım gibi hissediyorum."

"Korkunç bir şaka, Jamie." Yine de gülüyorum. Küçük bir kahkaha.

Sonya onun omzuna bir tokat atar. "Bu Şimdiye kadar duyduğum en ięrenę Şey." Onun onaylamaması olayı daha da komik hale getiriyor.

Jamie'nin tarafını tutmaya karar verdim. "Doęru, kendimi dolu bir fıçıya dűŐműŐ gibi hissediyorum."

Jamie kıkırdıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Klas." Sonya kaŐlarını çatıyor ama sanırım gűz ucuyla gűlűmsedięini gűrűyorum. "İkinizden de nefret ediyorum."

"Hayır, ," diyor Jamie.

Sonya gűzlerini kısarak ikimize de bakarken kahkahalarımız yatıŐıyor. "ArkadaŐ olmanızı istedięimi sűyledięimi biliyorum ama sűzűmű geri alıyorum. Siz ikiniz biraz fazla samimi olmaya baŐladınız," diyor.

"Kıskanma bebeğim," diyor Jamie, Sonya'nın elini tutarak. "Senin olduğumu biliyorsun."

"Ve Bennet Henry'nin," diye alay ediyor Sonya. Utanętan iki bűklűm oluyorum. "Bebek adımları," diyor Jamie, Sonya'yı susturarak. Bana dűndű.

"Biz

erkek arkadaş ya da başka bir Şey konuşmak zorunda değiliz. Ufaktan baŐlayalım. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?"

Onunla geęireceęim her saniyeyi iple ęekiyorum. Yűzűmű buruŐturuyorum, bu konuŐmanın bitmesini istiyorum. "Evet. Tamam mı? Evet. Bundan çok keyif alıyorum. Lűtfen bunu bűyűtme."

Jamie devam eder. "Tamam, bu birinci adım. İkinci adım: Onun nesini seviyorsun?"

"O nazık biri." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gűzlerimi kapatıyorum. "DıŐa dűnűk. Bir ęeŐit inek ama bunu beklemezsiniz. Zeki, sanatçı ruhlu, komik, bana kendimi berbat hissettirmiyor." Derin bir nefes alıyorum. Bikini altımı karnımın űzerinde dűzeltiyorum. "Gűlűmsemesini seviyorum."

"Awwwwwwww!" Sonya ciyaklıyor.

"Sonya, bunu bűyűtműyoruz, unuttun mu?" Jamie azarlıyor.

"űzűr dilerim. Haklısın." Buzlu kahvesini hűpűrdetiyor. " edin."

"Onunla birlikte olmanın en sevdiğim yanı... Onda bir samimiyet var. Sanki bıkkın olması imkansızmış gibi. O sadece...o sadece Henry."

"Ondan etkileniyor musun?" Jamie soruyor.

Sandalyeme daha da gömüldüm. "Yani, senin partinde onunla öpüşmeye çalıştım, Sonya."

"Oh!" Sonya ayağa kalkar. "Haklıymışım! O banyoda bir şeyler oluyordu!"

"Evet, pek sayılmaz." Kaşlarımı çattım. "Beni reddetti. Yani bu zaten anlamsız bir konuşma olabilir."

Jamie başını sallar. "Muhtemelen sarhoş olduğundan falan endişelenmiştir. Bütün kokteyliyi onun üzerine döktün."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sam'den bu yana bir şeyler hissettiğim ilk kişi o. Kafa karıştırıcı olsa bile. Bir daha reddedilemem. Sanırım buharlaşıp giderim."

"Buharlaşmayacaksın," diyor Jamie, kolumu sıkmak için sandalyeme uzanarak. "Ona ondan hoşlandığını söyle. O da senden hoşlanıyor. Söz veriyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Boğazını temizliyor ve sandalyesine çekiliyor. "Ben sadece... İçimde bir his var. Bana anlattığın her şeye dayanarak."

"Tamam. Ama diyelim ki o çizgiyi geçtik. O zaman ne olacak?" "Sonsuza kadar mutlu mu yaşayacaksınız?" Sonya diyor ki.

Başımı sallıyorum. Sonsuza dek mutlu olanlar ve ben yürümüyoruz. "Ya çok farklıysak? O çok pozitif. Ve ben... değilim."

"Zıt kutuplar birbirini çeker diye bir şey duydun mu hiç?" Sonya, Jamie'yle kendi arasında bir işaret yapıyor. "Yani, merhaba."

Bakışlarımı gökyüzüne çevirip bir bulutun güneşin üzerinde yuvarlanışını izliyorum. "Korkarım ki..." Gözlerimi kapatıyorum. "Bu kadar olumlu bir bakış açısına sahip olduğu için beni doğru görmüyor olabileceğinden endişeleniyorum."

Jamie kollarını kavuşturur. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya gözünün önündekini değil de görmek istediğini görüyorsa? Ya işleri berbat edersem, yanlış bir şey söylersem? Ya tüm bunlar için hazır değilsem?" Havaya doğru amaçsızca el kol hareketleri yapıyor, içimde oluştuğunu hissettiğim garip çukuru onlara anlatmaya çalışıyorum.

Jamie güneş gözlüklerini çıkarıp öne doğru oturdu. "Bennet, bunu olabilecek en nazik şekilde söylüyorum ama kendini aşmalısın."

"Ne?"

"Birinin senden hoşlanması akıl almaz bir mucize değil. Ben senden hoşlanıyorum. Sonya senden hoşlanıyor. Henry'nin de senden hoşlanması bu dünyanın dışında bir şey değil. Kendini kara bir hüznün deliği gibi gördüğünü ve işinden nefret ettiğini biliyorum ama kendini toparlamış olman aşk için bir ön koşul değil."

Kendini toparlamak aşk için bir ön koşul değildir.

Vay canına.

"Ve belli ki ondan hoşlanıyorsun. Sana baskı yapmıyorum ama Sonya'yı ya da başka birini kolayca getirebilecekken onu ülkenin öbür ucundaki bir düğüne davet ettin. Burada kendini dinlemelisin. Sen aşkı hak ediyorsun Bennet. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Kendini cezalandırmaya devam etme."

"Aman Tanrım." Jamie'nin az önce üzerime yürümesi karşısında çenem açık kaldı. "Sonya, gelmiş geçmiş en salak kız arkadaşına sahipsin."

"Biliyorum." Eğiliyor ve Jamie'nin dudaklarına bir öpücük konduruyor. Parmak uçlarıma sıcaklık yayılıyor. "Sizi seviyorum çocuklar."

Çiftlerin yaptığı o tatlı şurup gibi, neredeyse hep bir ağızdan cevap veriyorlar. "Biz de seni seviyoruz."

Plaj sandalyeme geri gömülüyorum ve Harlem'in küçük diliminin manzarasını seyrederken güneş gözlüklerimi burnumun köprüsünden yukarı kaydırıyorum. Yankee Stadyumu'nun çatısını, bodega'nın tepesini ve Bronx Nehri'nin karşısındaki daha yüksek binaları görebiliyorum. Ama kendimi hep daha yüksekte olmayı, daha fazlasını görebilmeyi dilerken buluyorum. Her şeyi görebilseydim, bu şehrin tüm manzarasını içime çekebilseydim, belki de bu kadar büyük hissetmezdim, sanki beni bütünüyle yutuyormuş gibi.

Güneş beni sıcaklığıyla örterken bir fikir su yüzüne çıkıyor. Henry'yi nereye götürmek istediğimi biliyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Henry ve ben Hudson Yards'ta yürürken, bal peteğine benzeyen Vessel'in fotoğrafını çekmek için birbiriyle yarışan turistlerin arasından geçiyoruz. Manhattan'ın bu bölgesinin merkezinde. Henry'ye burada tam olarak ne yaptığımızı söylemedim, çünkü çoğunlukla onu şaşırtmak istiyorum ve kısmen de yüksek sesle söylersem, bu gerçekten bunu yapmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

"Beni Times Meydanı ile tehdit ettiğini biliyorum," diyor selfie çeken bir kadının yanından geçerken. "Ama bu daha iyi değil."

"Bugün turistçilik oynuyoruz," diyorum. "Zaten ben de burada turist sayılırım. Her şeyi yapabileceğimizi düşündüm."

İyi huylu bir şekilde omuz silkiyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Gemiye mi bineceğiz?"

Başımı salladım. "High Line'da yürümek mi?"

"Hayır." Nabzım hızlanıyor. Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Düşünceli bir şekilde ağzını büküyor. "Kafam karıştı."

Gözlerimi kısarak yüksek bir binaya bakıyorum, ufuk çizgisini oluşturan çok sayıdaki gökdelenden birine. Bu özel binanın yanından, neredeyse tepesinden, üçgen bir platform çıkıyor - yüz kat yüksekliğinde bir gözlem güvertesi. Bulunduğumuz yerden bir tortilla cipsi kadar küçük görünüyor.

"Olamaz." Farkındalık yüzünde çiçek açarken yüzü bembeyaz olur. "Hayır, hayır, hayır."

Ağır çekim başımı sallıyorum. "Oh evet."

Yüzü asık, kül rengi teni yerini tedirgin edici bir yeşile bırakmış. "Oraya gidiyoruz, değil mi?"

"Sürpriz!" Parmaklarımı jazz elleri gibi oynatarak söylüyorum. "Kendimizi dışarıya bağlayacağız ve King Kong ile o güzel elbiseli kadın gibi tepeye kadar tırmanacağız."

Sonya ve Jamie ile çatıda yaptığım sohbetten sonra kendimi gerçekten zorlamam gerektiğini fark ettim. Gerçekten bir inanç sıçraması yapmalıydım. Hayal edebileceğim en korkutucu şeyleri düşündüm: ayı saldırısı, Henry, bir gökdelen tırmanmak, Henry, boğulmak, Henry. Gerçekten yapabileceğim tek korkutucu şey bir gökdelenin tepesine tırmanmaktı, bu yüzden bir randevu aldım.

"Oh Tanrım." Nefes alış veriş hızlanıyor. "Oh adamım." Elini saçlarında bir kez gezdirir. Sonra iki kez. "Neye gidiyoruz?"

"Düşmeyelim diye bizi binaya bağlıyorlar ama evet. O bebeğe tırmanıyoruz."

"Vay anasını," diyor alnını ovuşturarak.

"Korkuyor musun?" Serbest elini tutarak biraz rahatlamasını sağlıyorum.

"Belki," diye hırıldıyor. "Oh adamım." Bunu itiraf etmek için iyi bir zaman Ben de çok korkuyorum ama Henry'nin çıldırdığını görmek bir kez olsun olumlu olan taraf olmak istememe neden oluyor.

Yüzümü ona dönüyorum, iki avucumu da kollarına koyuyorum ve onu sakinleştirmek için aşağı yukarı ovuyorum.

"Henry," dedim. "Sorun yok."

"Bennet, yüksekten korkuyorum." Başını eğerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Henry'nin korktuğunu hayal bile edemezdim. Henry korkusuzdur. Onu böyle taşlaştıracak bir şey seçtiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Korkularımın üstesinden gelmeme yardım ettin, şimdi ben de karşılığını vereyim," diyorum toplayabildiğim en sakinleştirici sesle.

"Senin korkun insanlarla konuşmaktı. Benimki ise bir gökdelenin tepesinden düşüp ölmek."

"İkisi de aynı derecede korkunç şeyler. Ayrıca, sen dağlara tırmanmıyor musun?"

"Bu farklı bir şey. Bu doğa. Dağların böyle olması gerekir. Bu... bu tamamen insan yapımı ve tamamen *doğaya* aykırı.... Bir binanın içinde bu kadar yüksekte olmamız bile gerekmiyor. İnsanlar yükselmeye devam etmeye karar vermişler. Ne kadar yüksek çok yüksektir? Tanrım."

Saçmalıyor. Gerçekten saçmalıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, onu bana bakmaya zorluyorum, tenimdeki kirli sakalların hafifçe battığını hissediyorum. Burnumdan derin nefes alıyorum. Henry de aynı şeyi yapıyor, benimle birlikte nefes alıyor.

"Bunu yapabilirsin," diyorum. "Bu şimdiye kadar yaptığın en havalı şey olacak ve beni sonsuza dek seveceksin." Yüzünde dayanılmaz bir korku ve çaresizlik ifadesi var. "Ayrıca sonrasında sana dondurma alacağım."

Yavaşça göz kırpmıyor ve çenesini sıkıyor. "Gökkuşağı serpintileri." "Anlaştık."

Henry'yi binaya götürmek ve asansörle yüz kat yukarı çıkarmak için biraz ikna etmek gerekiyor ve check-in alanına geldiğimizde pencerelerden dışarı bile bakamıyor. Oturup eğitmenimiz Roscoe'nun güvenlik gösterisini dinlerken, Henry'nin bacağı bir matkap gibi aşağı yukarı zıplıyor. Onu sabitlemek için elimi dizine koyuyorum.

"Bunu yaparken hiç kimse öldü mü?" diye ağzından kaçırıyor.

Roscoe sakallarla örtülü ağzının içinden, "İlk sen olurdun," diye homurdanıyor. Ortağı Matthew, kızıl saçları ve çilli yüzüyle çok daha sıksa. "Binanın kenarından kayarsan," diyor Roscoe, kalın bir kablo tutarak, "koşum takımı seni yakalar."

Henry rahatsız bir şekilde koltuğunda kayar. "Ya ?" Roscoe omuz silkiyor. "Sıçrarsın."

Komik olmaya çalışıyordu ama Henry neredeyse yeşile döndü.

Roscoe, Henry'nin karamsar ruh halini fark eder ve devam eder. "Tamamen güvenli. Yüzde yüz başarı oranına sahibiz."

Henry'nin dizi tekrar sarsılmaya başlar. "Yüzde yüz başarı oranını mahvedecek bir hatanın, gökyüzünden düşme ve bir krep gibi dümdüz olma şansının yüzde yüz olması anlamına geleceğini bilmek beni rahatlatmıyor."

Roscoe sakalını kaşıyor. "Kızına bak. Soğukkanlı ve .
Onun gibi ol."

Senin kızın. Yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor. Yanağımın içini ısıyorum.

"Bunu ilk yaptığımda altıma işemiştin," diye ekliyor Matthew. "Çok güzel," diyor Henry düz bir sesle.

"Ama o kadar çok sevdim ki geri gelmeye devam ettim. Şimdi burada çalışıyorum. Hayatımda yaptığım en iyi şey."

Henry ciğerlerinde taş varmış gibi sık, çakıllı bir nefes alıyor. "Hey." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan, yapmayız."

Bir kez daha titrek bir nefes alıyor, ayak parmakları hâlâ yere vuruyor. "Ben de istiyorum." Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak, "Ben orada olacağım," diyorum.

ve eğlenceli. "Senin yanından ayrılmayacağım."

Dizini sallamayı bırakıyor ve çenesini açıyor. Bir dizi derin ve sakın nefes alarak yüzünün tanıdığım adama dönüşmesini izliyorum. Sonunda zayıfça gülümsüyor.

"Altıma işemeyeceğime söz veremem."

- - -

Tulumlar giydiriliyor, koşum takımlarına bağlanıyor ve kask takıyoruz. Güvenlik kordonlarıyla bir korkuluğa bağlandık, böylece Tanrı korusun kayıp düşersek, ölümümüze düşmek yerine binanın kenarından sarkacağız. Kordonu sertçe çekerek test ediyorum. Henry sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana gülümsüyor. Roscoe ve Matthew metal bir merdivenden çıkmamız için bize rehberlik ederken bayılacakmış gibi görünüyor. Hâlâ binanın içindeyiz ama tehlike ve güvenlik sınırı burada şimdiden kâğıt kadar ince geliyor.

Dolambaçlı merdivenleri teker teker tırmanıyoruz. Henry arkamdan geliyor. Gökdelenin yan tarafına açılan bir kapıya geldiğimizde yüzüme ışık dökülüyor, tamamen dünyaya açık, güvenlik ağı yok, şehrin bin fit üzerinde.

"İşte burada, millet," diyor Roscoe, ufacık bir platforma çıkarak. "Zirveye giden yolculukta birinci durak."

Parmaklıklarımı olabildiğince sıkı tutarken parmaklarım terliyor. Boğazım sıkışıyor, nefesim daralıyor ve merdiven boşluğunun güvenliğinden bir adım ileri atmakta zorlanıyorum ama arkamdaki Henry'yi, ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüyorum ve metal platforma doğru belli belirsiz bir adım atıyorum.

Henry yanıma gelirken rüzgâr yüzümü savuruyor. Elini tutuyorum, Hudson'a bakarken titreyen parmaklarına yapışıyorum. Henry'nin manzaraya zar zor bakabildiğini fark ediyorum, bu yüzden gözlerini bana kilitliyor. "Neredeyse tepeye geldik," diyorum ona. Roscoe bizi en yüksek platforma çıkaracak olan, binanın dış tarafındaki bir başka dik merdiveni işaret ederken dudaklarından hava üflüyor ve başını sallıyor. "Bunu yapabiliriz," diyorum.

Henry'nin elini sıkarak.

Metal merdivenleri çıktıkça altımızdaki binalar gittikçe küçülüyor - bana lise futbol maçlarındaki yükselticileri hatırlatıyorlar, tek farkları havada çok daha yüksekte olmaları. Her basamakta çıtaların arasından aşağıya değil, sadece yukarıya bakmaya çalışırken kalçalarım ve ciğerlerim yanıyor. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, etrafımızdaki ve altımızdaki binaların pencerelerinden altın rengini yansıtıyor.

Binanın son platformuna geldiğimizde tüm vücudum titriyor, gökyüzünde o kadar yükseğe tünemişim ki başım dönüyor.

Yavaşça ufka doğru dönüyorum ve gözlerimi açıyorum. Her şeyi bu kadar görebilmek, dünyayla aramda hiçbir engelin olmaması ciğerlerimdeki tüm nefes moleküllerini alıp götürüyor. Henry'ye bakıyorum, gözleri kapalı, nefes almaya devam ediyor ve kendini sakinleştiriyor.

Parmaklarımı tulumunun kolunda gezdiriyorum. "Sana tarif etmemi ister misin?" diye soruyorum.

Gözlerini açmadan başını sallıyor.

Ufku tarıyorum, güneş denesem adını sayamayacağım tüm binaların üzerinde parıldıyor. "Gri," diyorum. Dudağının bir kenarı kıvrılıp küçük bir gülümsemeye dönüşüyor ve gülümseme geldiği gibi kayboluyor. "Şehir... Tanrım, dişe benziyor ya da dikit gibi bir şey. Binalar birbirine yakın görünüyor, sanki tek bir şeymiş gibi. Ve sanırım öyleler de, büyük, devasa bir şey.

bir sürü küçük şeyden oluşuyor. Sanki elimi uzatsam tüm binaları düzleştirebilmişim gibi görünüyor. Sanki parmağımı uzatsam Empire State Binası'nın tepesine batırabilmişim gibi." Yüzümü ona dönüyorum, rüzgârdan ve manzaradan burnum sızlıyor. "Güneş o kadar altın ki, Henry. Gördüğüm en güzel şeylerden biri, çok korkutucu ve çok güçlü ve bunu seninle gerçekten paylaşmak istiyorum. Bakmalısın."

Yavaşça gözlerini açıyor ama hâlâ manzaraya bakmaya cesaret edemediği için gözlerini bana diyor. Bir nefes alıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Burada olmak beni küçük hissettiriyor, ama seninle olmak beni önemli hissettiriyor."

Birbirimize bakıyoruz, sıfırlanmış, yeşil gözleri parlıyor. Bu bakışmada aramızda bir şey var. Elektrikli bir şey, "*Benimle güvendesin*" diyen bir şey. Ufuk çizgisine dönüp onu içine çekmeden önce son bir titrek nefes alıyor. Onun da benim gibi hissettiğini biliyorum çünkü gözleri dolmaya başlıyor.

"Kutsal...vay canına," diyor.

"Biliyorum," diyorum parmaklarımı onunkilere dolayarak.

Roscoe ve Matthew, istersek çıkıntının üzerine eğilebileceğimizi, koşumlarımızın hayatlarımızı bin fitten fazla havada tutmasına izin verebileceğimizi açıklıyorlar. Henry şimdi gülümsüyor ve onun da bunu yapmak istediğini biliyorum.

Çıkıntıya doğru adım atıyoruz, ayak parmaklarımız tam binanın havayla buluştuğu çizgide ve tüm ağırlığımızı bizi yukarıda tutan küçük ip parçasına vererek yavaşça şehrin üzerine eğiliyoruz. Burada hava mı daha ince yoksa ben mi aklımı kaçıyorum bilmiyorum ama kendimi sarhoş, sersem ve çok *hafif* hissediyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyor ve gülmeye başlıyorum. Kollarımı kanat gibi açıyorum ve uzun zamandır ilk kez gerçek özgürlüğü hissederek avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Şehrin üzerinde asılı duruyorum, kalbimi ona taşıyorum ve ilk kez korkmuyorum.

Gülmekten ve titremekten kendimi alamayarak yüzümü siliyorum. Burnumdan düşen bir damla gözyaşının aşağıdaki caddeye düşmeden önce buharlaştığını hayal ediyorum.

Henry yanımda bir çılgılık atıyor ve ona baktığımda düpedüz aptallaşıyor; yüzü dolu dolu, parlak ve acı verecek kadar muhteşem,

Artık manzaraya bakmak istemiyorum. Yavaşça kendimizi toparlıyor ve platformun güvenliğine geri çekiliyoruz.

Henry bana bakıyor, gözleri fincan tabağı kadar geniş, yanakları rüzgârdan pembeleşmiş. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, beni kollarıyla sarıyor, sanki arzuladığı sağlam zemin ve güvenlikmişim gibi beni kavıyor.

"Aman Tanrım." Parmakları sırtıma saplandı.

Boynuna yapışıp onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum," diyorum.

Kolları belime dolanıyor. "Bunu sensiz asla yapamazdım. Tüm hayatım boyunca, asla yapamazdım." Birbirimize karşı derin nefes alıp veriyoruz, kalplerimiz hızla çarpıyor. Belki adrenalinden, belki gün batımından, ama bundan korkmuyorum. Şu anda korkmuyorum. Beni tutuşunu gevşetiyor ve ben de başımı onun hızla atan kalbine yaslıyorum. "Bana bunu yaptırdığın için teşekkür ederim," diyor beni hâlâ kendine doğru tutarak.

Normalde birimiz geri çekilirdi. Birimiz diğerine sadece arkadaş olduğumuzu hatırlatırdı. Birimiz bunun çok fazla olduğunu söylerdi. Ama ikimiz de yapmadık. Bana sarılmasına izin verdim, dünyanın en tepesinde altın yaz güneşinde sıırılsıklam oldum, bir kez olsun bu eylemin sonuçlarını düşünmedim. Oluruna bıraktım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

TÖnümüzdeki birkaç hafta çöp kokulu bir New York rüyası gibi geçti. Henry ve ben haftada birkaç kez yeni bir macera için buluşmaya başladık. Bir gün Astoria'daki bir heykel parkında nişan çekimi için ona yardım ettim. Bir sonraki gün, Küçük İtalya'da bir sommelier kursuna katıldık. Henry özel bir Sangiovese şarabını "terli bir alışveriş merkezi Noel Babası tarafından üzerine oturuşan deri ceketin içi" gibi bir tada sahip olarak tanımladı ve şimdi ne zaman bir kadeh kırmızı şarap içsem kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Rockaways'e gittik ve sahilde ucuz hamburger ve slushie yedik. Gece Bronx Botanik Bahçesi'nde yürüdük, karanlık gökyüzü bizi şimdiye kadar gördüğüm en güzel orkidelerin bulunduğu sıcak bir seranın içinde kozaladı. Günümüzü sanat galerisinde geçirdikten sonra bir sanat galerisinin arkasındaki içkili bir mekâna gittik. Doğal Tarih Müzesi'nde dinozor kemiklerine bakarken.

Henüz Staten Island'a gitmediğimizi fark ettiğimizde Hudson'dan geçen feribota bindik ve Özgürlük Heykeli'ni görmek için korkuluklara doluştuk. Gerçekten turist gibi davrandığımız konusunda şakalar yapıldı, ama bunun nesi yanlış? Komik olan şu ki, ne kadar çok turist gibi davranırsam, o kadar az turist gibi hissediyorum.

Tiyatronun karşısındaki bodega'da ikimizin de gülmekten altımıza işememize neden olacak kadar korkunç bir tek kişilik oyun izledik. Bir hafta Brooklyn Köprüsü'nü yürüyerek geçtik ve sandaletlerim topuğumda çeyreklik büyüklüğünde bir su toplamasına neden oldu. Henry yolun geri kalanında beni sırtında taşıdı ve sonra gördüğüm en saçma Hello Kitty spor ayakkabılarını almam için beni indirimli bir ayakkabı mağazasına götürdü.

Her gün Henry'nin beğendiğim yeni bir özelliğini fark ediyorum. Boynundaki bir ben, aşk tanrısının yayındaki çukur, gözlüklerinin yüzünde hafifçe eğri durması, yeşil gözlerindeki minik sarı benekler, ceviz kahvesi saçlarının güneşte kızılımsı görünmesi, olay çıkarmaktan korkmadan yüksek sesle gülmesi. Babasından bahsederken sesinin titremesine, gözlüğünü gömleğinin altıyla temizleyip eskisinden daha da lekeli bırakmasına hayranım. Hareket ederken onu izliyorum, geniş omuzları ve uzun uzuvları her odada tam olarak doğru miktarda yer kaplıyor gibi görünüyor. Koluna dokunduğumu, ona bir ay öncesine göre bir santim daha yakın oturduğumu fark etmeye başlıyorum. Daha fazla temas, daha fazla kahkaha, daha fazla, daha fazla, daha fazla istediğimi fark ediyorum.

Sanırım ikimiz de artık tutkumu aramadığımı biliyoruz, ancak aramızda olanları korumak için Tutku Projesi başlığını bir kılıf olarak tutuyoruz. Çünkü ona sadece arkadaş olmak istediğimi söyledim. O zamanlar bu doğrudu, ama şimdi vücudumdaki her şey denemem için bana bağırıyor. Sadece dene.

Kendini toparlamak aşk için bir ön koşul değildir.

Bu cümle bakkalda, markette, kütüphanede beynimin içinde dönüp duruyor. Sonya ve Jamie ile happy hour'da buluştuğumda ve Sonya'yı Harper & Jane'de ziyaret ettiğimde kemiklerimde sekiyor. Sal ya da Marjorie'den haber aldığım da ya da o hafta yaptığımız bir şeyi anlatmak için annemi aradığım da ya da Henry bana son çekimlerindeki düzenlemeleri gösterdiğinde damarlarımda yüzüyor. Yeterli olmadığımı inanmayı reddediyorum. Artık bunu yapmayacağım.

Bugün Cloisters'ta tembel bir yürüyüşe çıkıyoruz, sessizce on beşinci yüzyıl sanatını inceliyoruz, vitraylara bakıyoruz ve kemerli yürüyüş yollarını ve kusursuz mimariyi keşfediyoruz. Kütüphane gibi, Cloisters da kendimi dün ile bugün arasında asılı kalmış gibi hissettiriyor; cebimde bir iPhone ile tarihi eserlerin yanında duruyor, yüz yıl önce inşa edilmiş katlarda bir çift spor ayakkabı ve mimarların görseller çaylarını tükürmelerine neden olacak kot şortlarla yürüyorum. Kendimi sanattan ziyade üzerinde çalışılan şey olarak hayal ediyorum. *Bakın, yirmi beş yaşında bir kadın, boynunda fotoğraf makinesi olan kahverengi saçlı adama nasıl da yakın duruyor. Sence ne düşünüyor?*

Müzedeki yürüyüşümüzü bitirdiğimizde Fort Tryon Park'ta gezintiye çıkıyoruz. Burası Henry'nin bahçelerin ve güzel havanın tadını çıkararak günlük hayatlarına devam eden insanların serbest portrelerini çekmesi için mükemmel bir zemin. Onun fotoğraf çekmesini izlemek için arkada duruyorum, ona katılmaktan mutluluk duyuyorum. Sakin, sessiz ve odaklanmışken onu izlemek, onu görmek için en sevdiğim merceklerden biri.

Biraz gölgesi olan taş bir bank buluyoruz ve omuz omuza oturuyoruz. Henry kamerasındaki fotoğraflara göz gezdiriyor, bazen özellikle beğendiği fotoğraflarda kendi kendine gülümsüyor.

"Hey." Fotoğraf makinesini kapatır ve çantasına koyar.

"Evet?"

"Ben... Düşünüyordum." Bana bahçeyi seyrediyor.

"Öyle mi?"

"Arkadaş olmak için anlaştığımızı biliyorum ama son zamanlarda sanki..." Bana bakıyor ve sonra hızla kaçırıyor. Gergin. "Farklı hissediyorum. Bilmiyorum."

Midemde paniğin yükselmesini bekliyorum ama yükselmiyor. Soğukkanlıyım, sakinim. Devam ediyor. "Yanlış okuyor olabilirim ama eğer bir şey değiştiyse..." Boğazını temizliyor. "Eğer bir şeyler değiştiyse... benimle çıkmak ister misin?"

Ona daha iyi bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum. Bu gerçek mi? Ciddi görünüyor ama beni reddeden oydu. Sonya'nın partisindeki banyoyu, Marjorie'nin evindeki yatağı düşünüyorum.

Ne istediğini bildiğini söylerken neyi kastettiğini asla açıklığa kavuşturamadım ama belki de Jamie haklıydı. Belki de banyoda sadece hazır olduğumdan, ne yaptığımı bildiğimden emin olmak istemiştir. Belki şimdi daha da yaklaştığımı hissediyordur.

Yutkunuyor. "Yani... ilk randevumuzu yeniden yapalım. Seni gerçekten dışarı çıkarayım."

Düşünürken yıpranmış kot şortumun kenarlarını karıştırıyorum. Bu yeniden başlamak için bir şans. Bu kadar korkmamak için. Gerçekten bunun için gitmek. Tabii ki, bu

Ayrıca kendimi yüzlerce yeni ve daha da küçük düşürücü şekilde aptal durumuna düşürme şansı.

Tekrar kalbinin kırılması için bir şans.

Ya hazır değilsem?

Dizine hafifçe vuruyor. "Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Sadece Cuma günü saat beş buçukta Rosencrantz ve Guildenstern'de olacağımı söyleyeyim."

Bahçelere bakıyorum, pembe güller ve glayöller esintide sallanıyor. Belki de aramızdaki bu şey, kontrol altında tutma çabalarımın rağmen çoktan farklı, çoktan değişti. Belki de tren istasyondan ayrılmıştır ve ben ya trene tutunmak ya da trenin beni peronda bırakmasına izin vermek zorundayımdır. Belki sadece arkadaşlıktan daha büyük ve daha iyi bir şey istediğimi kabul edebilirsem... belki bunu hak ediyordum.

İstasyonda bırakılmak istemiyorum. Yutkunuyorum, gözlerimi güneşin sıcaklığına kapatıyorum ve başımı onun omzuna yaslıyorum. "Orada olacağım."

Ne zaman telefonumu kontrol etsem, saat ilerlememiş oluyor. Bir dakika bile. Ayağımı masamın altına vuruyorum ve dudağımı ısıırıyorum. Şimdi dört elli altı yazıyor. Dört dakika daha ve ben gidiyorum. Ve sonra... Henry.

Bu sabah altıda uyandım, uyuyamamıştım. Giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı didik didik ettim, bu aptalcaydı, çünkü beni zaten tüm kıyafetlerimle görmüştü. Ama özel bir şeye ihtiyacım vardı. *İlk buluşmaya* özel. Çaresizlik içinde Sonya'nın kapısını çaldım. Yardım etmekten çok mutlu oldu. Aslında, coşkuluydu. ABBA çaldı, göz kapaklarıma makyaj yaptı, beni tepeden tırnağa giydirdi. Sonya'nın Jamie'yle ilk buluşmasında giydiği koyu mavi elbiseyi giydim.

Şimdi yepyeni bir Carlyle görevinde zaman ilerledikçe titriyor ve randevum için serbest bırakılmayı bekliyorum. Carlyle'ın bu havasız kurumsal etkinlik alanında görev yapacak birine ihtiyacı vardı ve Sal ayrıldığından beri tek kütüphaneye atanmış olmama rağmen, ön büroda çalışmam için ısrar ettiler.

Neden gerginim? Henry ve benim yaptığımız şey bu. Takılıyoruz. Hiçbir şey farklı değil. Ama aynı zamanda her şey farklı. Sonya'nın mavi elbisesinin bıraktığım yerde olduğundan ve kendiliğinden kanatlanıp uçmaya karar vermediğinden emin olmak için çantamı kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Masadaki her şeyi üç kez düzelttim, konferans odalarının boş olup olmadığını iki kez kontrol ettim ve gece kimse girmesin diye anahtarları kasaya kilitledim. Restorana yetişmek için saat tam beşte çıkmam gerekiyor ve telefonumun şarjı neredeyse bitmek üzere. Erken çıkmamın sakıncası var mı?

Çantamı omzuma atıp kapıya doğru ilerliyorum. "Bennet," diye sesleniyor ofislerden birinden. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Arkamı döndüğümde Anna'yı görüyorum, elinde Carlyle Staffing Solutions'a ait bir pano tutuyor. Beni NYAC'den kovduğu anılar gözlerimin önünden geçiyor.

"Merhaba Anna," diyorum ve midem bulanıyor. Bunun, bugün neden aniden yer değiştirmemi istedikleriyle bir ilgisi olmalı. "Vardiyam yeni bitti. Neye ihtiyacın var?"

Ağzını kaşlarını çatarak büküyor. "Deneme muayenesi."

Sikeyim.

Telefonuma baktım. Dört elli dokuz. Tabii ki, şimdi zaman hızla ilerliyor.

"Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?"

Anna tuts. "Bunlar her zaman sürpriz olur, Bennet. Senin için bir istisna yapamayız."

Henry'e mesaj at. Geç kalacağımı söyle. Anlayacaktır. Mesajlarımı açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

İşe yetiştim. Beni bekle-

Ama başparmağım tuşun üzerinde gezinirken ekran kararıyor. *Hayır. Tükürüğüm ekşiyor. Hayır, Tanrım, hayır.*

"Bennet?" Anna kalemini tıkırdatır.

Canlanmasını umarak telefonumun güç düğmesine basıyorum ama çalışmıyor. "Tanrım, şimdi olmaz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, yalvararak. Çaresizce ona bakıyorum. "Lütfen telefonunuzu ödünç alabilir miyim?"

"Bayan Taylor," diyor Anna güçlü ve kırılmış bir sesle. "Bu kontrolü şimdi yapmam gerekiyor, yoksa Carlyle'da hiçbir vardiyada çalışamayacaksınız."

Koş. Sadece git. Kimin umurunda? Sadece , Bennet. Git hadi.

Ama yapamam. Eğer bu işi alamazsam, yemek yiyemem. Şehri terk etmek zorunda kalacağım.

"Elbette," diyorum. "Özür dilerim."

Onu küçük bir ofise kadar takip ediyorum, burada bana vardiyalarım ve iş arkadaşlarım hakkında bir dizi soru soruyor. Herhangi bir olay var mı? Yok. Zor bir misafir? Yok. İş yüzünden kaçırdığınız hayatınızı değiştirecek bir randevu var mı? Evet. Sonra kütüphane müdürünün uzun bir raporunu okuyor, neyse ki olumlu.

Bu odada saat yok, yoksa onu inceliyor, her saniyenin geçişini izliyor olurum. Henry'nin o barda tek başına oturduğu her saniye tam bir işkence. İlk randevumuzun acımasız bir tekrarı. Keşke ona telepatik olarak "*Geliyorum.*" diyebilseydim. *Orada olacağım.*

Sonunda Anna kalemini tıklar ve gülümser. "Her şey harika görünüyor. İyi iş çıkardınız."

"Teşekkür ederim," diye nefes veriyorum kapıya doğru koşarken, "Saat kaç?" diye sormak için geri dönüyorum.

Bileğindeki saate bakıyor. "Beş otuz yedi."

- - -

Tren istasyonuna koşuyorum, telefonumu kapıdaki ödeme paneline dokunduruyorum, ancak turnike kıpırdamadan karnıma çarpıyor. Doğru ya. Telefonumun şarjı bitti. Tren ücretini bu şekilde ödeyemem.

Hadi ama.

Kioska koştum ve banka kartımı taktım. Makine kartı geri verdi.

Makinenin üzerine karalanmış bir tabelada SADECE NAKİT yazıyor.

Bir sonraki makine bankamatigimi alıyor ve bir saat gibi gelen bir süreden sonra yeni bir MetroCard veriyor. Kapıdan geçiyorum ve Henry havlu atmadan önce bara ulaşma umudumun son kırıntısını da beraberinde götüren trenin hızla uzaklaştığını görecekt kadar kısa bir sürede merdivenlerden aşağı koşuyorum. *Hayır. Vazgeçme.* Kışımı kaldırıp merdivenlerden işlek caddeye çıkıyorum ama Uber çağıramıyorum çünkü telefonum çalışmıyor. Kavşakta sarı taksilerin hızla geçtiğini görüyorum, bir tanesini çağırma yetecek kadar durmuyorlar. Tanrım, bu çok aptalca. Daha önce hiç taksi çağırmadım ve nasıl çağıracağımı bile bilmiyorum. Tren tek seçeneğim. Koştura koştura metroya geri dönüyorum, tekrar ödeme yapıyorum ve bir trenin gelmesi için dua ederek perona koşuyorum. Burada beklemek bir işkence ve güzel mavi elbiseyi giyme ve hatta akşam yemeğine yetişme hayallerim yavaş yavaş yok oluyor. Zamanın hiç bu kadar yavaş ilerlediğini hissetmemiştim. Hayatımda hiç. Tren geldiğinde saat altı on beş ve ben şimdiden kırk beş dakika gecikmiş oluyorum. Bedenimi trene fırlatıyorum ve Henry'nin benden vazgeçmemiş olmasını umuyorum.

Sonya'nın mavi elbisesi çantamda bir tomar halinde. Makyajı lekeli. Umurumda değil.

Sadece oraya git.

Tren Delancey Caddesi'ne kadar yol boyunca kaplumbağa gibi ilerliyor. Metro istasyonundan hızla çıkıyorum, yolda neredeyse insanları eziyorum. Ciğerlerim acıyor ve alnım sıırılsıklam.

Rosencrantz & Guildenstern'in kapısını çekip açıyorum ve bara doğru ilerliyorum.

Henry yok.

Yemek odasında el yordamıyla her masada onu aradım. Burada değil. Hiçbir yerde yok.

Caddenin karşısındaki L'italiano'ya doğru gidiyorum. Orada eminim.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Kapının kolunu tutup derin bir nefes alıyorum. Ama barda kimin oturduğunu görünce kafam karıştı. Henry değildi. Aslında, beklediğim son insanlardan biriydi.

"Jamie?"

Beni görünce ayağa fırladı. "Bennet! ? Seni arıyordum."

"İşe yetiştim. Telefonum bozuldu. Henry burada mı?"

Yemek odasına bakıyorum, her masayı kontrol ediyorum.

"Hayır. Sarah sen gelmeyince uğradığını söyledi. Ama gitmiş."

"Oh! Sarah!" Bara doğru yürüdüm ve onun bardakları parlattığını gördüm.

"Telefonunda Henry'nin numarası var mı?"

Bardağın kenarını ovarken kaşlarını çatıyor. "Neden? Onu tekrar hayalete çevirebilmek için mi?"

"İsteyerek yapmadım," diyorum. "İşe dalmıştım ve tren yavaştı."

"Neden Jamie'ye sormuyorsun? En başta seninle çıkmasını isteyen o olduğuna göre," diyor.

Jamie gözlerinde hançerlerle Sarah'ya bakar.

Başımı salladım. "Sonya onu bir arkadaşlık uygulamasından bulmuş. Jamie'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Jamie'nin, kız arkadaşının sana ayarladığı adamla aynı restoranda çalışmasının gerçekten tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Sarah başını sallar.

"Sarah, dur," diye araya giriyor Jamie.

"Hayır." Sarah parlatma bezini barın üzerine koyuyor. "Yarım saat önce, gerçekten değer verdiğim biri, onun tarafından ikinci kez hayaletlendikten sonra bu restorana geldi ve perişan haldeydi. Arkadaşlarımı mutsuz görmekten hoşlanmam. Özellikle de her zaman mutlu olan Henry'yi."

Ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hissediyorum. Henry perişan haldeydi. Jamie bir şekilde bize tuzak kurdu. Kafam çok karışık.

"Jamie, neler oluyor?" Ona baktığımda gözümünden kaçmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıyor ve uzun bir sonra nihayet bana bakıyor.

"Kızma," dedi. "Ama Henry'yi ne kadar iyi tanıdığım konusunda yalan söylemiş olabilirim. Denver'a dönmeden önce birlikte çalışmıştık. Sonya senin New York'ta kalman için bir yol bulmak istiyordu. Seni bir randevuya göndermeyi düşündüğünde... ben... ben ona ulaştım."

"Elini uzattın ve... ve ne?"

"Ona seninle çıkmasını söyledim," diyor, yüzünü buruşturarak. "Seni neşelendirmek için."

"Ne?"

"Evet," diyor Sarah. "Denver'dayken yerine baktığı tüm vardiyalar için ona bir iyilik borcu vardı."

"Aman Tanrım." Geri ekildim, Jamie'den uzaklaştım. "Acıma randevusu muydu?" "Hayır-" Jamie ısrar ediyor. "Bu asla bir acıma randevusu değildi. Ama, evet... biliyordu." "Ona ne anlattınız? O biliyor muydu..." Boğazım düğümleniyor. "Yaptın mı Sam'i biliyor mu?"

Jamie hızla başını sallar. "Ona tek söylediğim zor bir durumda olduğun ve biraz eğlenmeni istediğimdi."

"Uygulamada bizi nasıl eşleştirdin ki? Profilini gördüm. Fotoğrafımı beğendi."

Jamie yutkunur, rahatsızdır. "Ona bir profil oluşturmasını söyledim ve sonra seni bulana kadar telefonunu karıştırdım. Arama aralığını ve tercihleri daralttıktan sonra çok uzun sürmedi."

Aklıma Sonya'nın Henry'yi fotoğrafımda gördüğü an geliyor. Bir dakika boyunca onun ne kadar muhteşem olduğundan, yeşil gözlerinin ne kadar güzel olduğundan bahsetti. Diğer taraftakinin Jamie olduğunu fark etmek aşağılayıcı.

"Muhteşem. Bu... bu gerçekten harika. Birinden benimle çıkmasını, benden hoşlanıyormuş gibi davranmasını ve beni maceralara sürüklemesini isteyecek kadar zgn, acınası bir insan olduğumu bilmek harika bir duygu." Birden hayatımda hiç olmadığım utandım. "Bunu ona söyledin mi? Depresyonda olduğumu ve kendimden kurtarılmam gerektiğini?"

"Hayır. Her şey çok... gayri resmiydi," diyor Jamie, gergin bir şekilde bana doğru adım atarak. Durmasını söyleyerek geri çekiliyorum. Bana dokunmaması için. "Bu bir komplo değildi. Sadece yardım etmeye çalışıyordu."

Bu her şeyi değiştirir. Son birkaç ayla ilgili her şeyi. Ne zaman neden benimle takıldığını sorsam, yalan söyledi. Onun çıkarının ne olduğunu her sorduğumda, yalan söyledi. Başka ne hakkında yalan söyledi? Henry beni bir uygulamada bulup sağa kaydırmayı semedi. Ondan bunu yapması istendi. Bir iyilik olarak. I

Jamie onu ikna etmeseydi benimle çıkmak isteyeceğinden bile şüpheliydim. Banyodaki o ilk gece benim hakkımda ne düşünmüş olmalı? *Jamie'nin söylediği her şey doğruymuş. Bu kız tam bir felaket.* Tutku Projesi'nde ısrar etmek için ne kadar kötü hissetmiş olmalı? O kadar çaresiz miydim?

Midemden bir miktar safranın yükseldiğini hissediyorum.

"Bu çok boktan," diyorum geriye doğru adım atıp kapıya doğru ilerlerken. "Eğer birine kızdıysan bana kız," diyor Jamie. "Sonya sana neden tuzak kurduğunu konusunda doğruyu söyledi ve Henry sadece iyi bir adam olmaya çalışıyordu. O gerçekten iyi bir adam, Bennet. Ve senden çok hoşlanıyor. Ve birlikte mutlu görünüyorsunuz. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sonya da aynı şeyi söylüyor. Seni hiç böyle gülerken görmediğini söylüyor. Sam'den öncesinden beri."

"Yapamam..." Geriye doğru bir adım daha atarken parmak uçlarımda vızıldadığını söylüyorum. "Sana bakamıyorum bile."

Tökezleyerek kapıdan sokağa çıktım. Her şey anlam kazanıyor. Bir hamle yapmaya çalıştığımda Henry beni itiyordu. Henry sürekli sadece arkadaş kalmamız gerektiğini söylüyor, hazır olmadığımı konusunda ısrar ediyordu. Kafamın karışık *olduğunu*. Jamie'ye iyilik yapıyordum.

Ama o zaman neden bana ikinci kez çıkma teklif etsin ki? Tüm bu berbat iyiliğin zalimce bir uzantısı mı? Jamie'ye hala depresyonda olduğumu ve belki bir randevuya daha çıkarsak sonunda köşeyi döneceğimi söylediğini hayal ediyorum. Bir sonraki aşamaya geçerse, sonunda daha mutlu olacağımı. Ya da... Tanrım. Jamie ona çatıdaki konuşmamızdan bahsetti. Bana çıkma teklif etti çünkü onun hakkında söylediğim her şeyi biliyor. Ona karşı bir *şeyler hissetmeye* başladığımı.

Yıllar sonra ilk kez umut hissettim. Yıllardır ilk kez kendimi sevdim. Ve hepsi sahte miydi? İstenmiyordum. Dikkate alınmadım. Arzulanmıyordum. Ben bir iyiliktim.

Bu duygudan kaçabileceğimi umarak metroya doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Sanırım birinin arkamdan seslendiğini duyuyorum, ama durmuyorum. Eve varana kadar durmuyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

S Kucağında uzanırken saçlarımı okşuyor.

Jamie'nin dün gece bana söylediklerinden sonra Sonya'ya kızmalıyım. Kapımı yüzüne çarpmalı ve onunla bir daha asla konuşmamalıydım. Ama eve geldiğimde onu yatak odasının kapısında dururken görünce kızamadım. Kendimi ona kapatamazdım.

Arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Kendi rolü için defalarca özür diledi ama ben ona kızgın değilim.

Ben sadece Henry'e kızgınım. Ve kendime. Ve biraz da Jamie'ye.

Sonya yardım etmeye çalışıyordu. Henry, yas tutan zavallı bir kızı kandırmayı kabul eden bir yabancıydı.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum," diyor Sonya omzumu sıkarken. "Ama onunla konuşmak zorundasın."

"Bana yalan söyledi," diyorum.

"İyi bir nedeni olabilir."

Ellerimle gözlerimi kapatıyorum. "Kendimi çok aptal hissediyorum." Onun için bir yardım projesinden daha fazlası olduğumu düşündüğüm için aptalım. Onun için bir şeyler hissettiğim her an için aptalca ve bunun beni ne kadar suçlu hissettirdiği için aptalca.

"Aptal değilsin," diyor Sonya. "Sadece kızgınsın."

Ağlamamak için avuçlarımı göz çukurlarıma bastırıyorum. Kızgınlıktan daha fazlasıyım. Kızgınlıktan çok daha fazlası.

"Bugün bir şey yapmak ister misin?" Sonya saçımı okşamaya devam ediyor. "Kafanı dağıtmak için mi? Jamie'den uzak durmasını istedim. Sana biraz zaman vermesini. Yani tamamen seninim."

Başımı sallıyorum ve yanımdan sırtıma doğru yuvarlanıyorum, gözlerim tavanda. "Hayır."

"Hiçbir şey yapmadan oturmak ister misin?"

"Hayır."

"Eh, bunlar sadece iki seçenek" diyor.

Doğrudum ve yüzümü ona döndüm. "Git Jamie'nin yanında ol. Henüz onunla konuşmaya hazır değilim ama yine de kötü bir insanmış gibi hissetmesini istemiyorum."

Dudağını ısıırıyor. "Emin misin?"

"Evet," dedim. "Sorun değil. Git kız arkadaşınla ol. Benim yalnız kalmaya ihtiyacım var." "Tamam," der, ayağa kalkar ve şortunu düzeltir. "Ama ikiniz de

kızlarım. Bil diye söylüyorum."

"Git öptüğün kızla birlikte ol," diyorum. "Bu daha mı ?"

Sehpadan anahtarlarını aldı. "Evet. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Jamie'yi görmeye gidiyorum çünkü tüm bu olanlar yüzünden kendini çok kötü hissediyor ve onun nasıl olduğunu biliyorum. Endişeleniyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin. Git hadi. Ben iyiyim."

Bana sarılmak için eğildi, beni sıkıca tuttu.

"Bana ihtiyacın olursa ara," diyor kapıdan çıkarken. Kapı arkasından kapandığında, aylardır ilk kez bir Cumartesi günü yalnız olduğumu fark ediyorum. Henry olmadan. Telefonumu onun iletişim numarasına açıyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve engelle tuşuna basıyorum. Bu sefer gerçekten.

Ona o kadar kızgınım ki bir şeylere vurabilirim. Dün gece hissettiğim üzüntü daha sert, daha agresif bir şeye dönüştü. Üzgün değilim. Depresyonda değilim. Kızgınım.

Üniversitedeyken vuruş kafesindeki o geceleri hatırlıyorum. Andy beni daha sert vurmam için cesaretlendiriyordu. Sam doğru vuruş şekli konusunda bana yardım etmeye çalışıyordu ama bu umurumda değildi. Sadece dışarı çıkarmak istiyordum.

Koltuktan kalkıp metro istasyonuna, aklıma gelen en iyi ikinci şey olan vuruş kafesine doğru yürüyorum.

Şeytan'ın Öfke Odası tam olarak kulağa geldiği gibi: Hell's Kitchen'da ortalığı dağıtmak için para ödeyebileceğiniz bir yer.

Masadaki adam odada bir saat yalnız kalmak için kartımı aldı ve beni arka tarafa yönlendirdi. Elime bir sopa ve gözlük tutuşturdu.

ve kafama bir kask geçirdi.

Öfke odasının kapısı arkamdan kapandığında ve yalnız kaldığımda, neredeyse ne yapacağımı bilemiyorum. Sopayı ellerimde hissediyorum ve daha sıkı kavriyorum.

Kararsızca önümdeki masaya boş bir bira şişesi koyuyorum, gözlüklerimi gözlerime geçiriyorum ve Sam'in bana nasıl vuruş yapmayı öğrettiğini düşünüyorum. Sopayı omzuma götürüyorum, nefes alıyorum ve *vuruyorum*.

Şişeyi tam ortasından vurdum. Masadan uçtu, duvara çarptı ve milyonlarca parçaya ayrıldı.

Sopamı eski bir televizyonun önüne götürüp ekranın ortasına bir çizgi çiziyorum. Tekrar ve tekrar vuruyorum, nefesim kesilene kadar. Bir flamingoya vurup kafasını koparıyorum. Sopamı masaya vuruyorum, alçı ve tahta parçaları uçuşuyor. Cam bir vazoya, bir diğerine ve bir diğerine daha vurduktan sonra eski bir tost makinesine geçiyorum. Her vuruşta vücudumdaki sinirlerde adrenalinin yükseldiğini hissediyorum ve kendimi serbest bırakırken gırtlaktan bir çığlık atıyorum.

İşim bittiğinde odanın ortasında durup enkazımı inceliyorum. Bence oldukça iyi bir iş çıkarmışım -her santimetre karesi enkazla kaplı ve öfkemden arınmış bir bedenim var. Bitkin bir halde silahımı teslim ediyorum. Metalik bir çınlamayla yere çarpıyor.

"Tanrım, bu iyi hissettirdi," diye fısıldıyorum kendi kendime. Vücudumun her titriyor. Nefesimi tutarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Sokağa dökülürken başımın döndüğünü hissediyorum. Öfkemin yarısının Henry'ye, diğer yarısının da bu tuzağa düştüğüm için kendime olduğunu fark ettim. Bu kadar saf olduğum için. İçten içe bir daha aşık olmayacağımı, öyleyse neden buna inandım?

Bu gezinin bana öğrettiği bir başka şey de artık Tutku Projesi'ni yapmak için Henry'ye ihtiyacım olmadığı. Hepsini tek başıma yapabilirim.

- - -

Apartmana giden beş katı tırmanırken alışveriş çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum. Göğüs kafesimden aşağı bir ter damlası süzülüyor. Bugün hava o kadar sıcak ki kendimi ramen eriştesi tenceresinde gibi hissediyorum. Üzerime zar zor kıyafet giyebildim.

Bu sabah üzerimde sadece havadar siyah spagetti askılı bir elbise ve saçım için bir toka vardı. Yine de çok fazla gibi geliyor.

Bu hafta, hız sabitleyici ile çalışıyordum. Ye, uyu, işe git, Henry'yi düşünmemeye çalış, tekrar et. Bu benim yeni normalim.

Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda Sonya ve Jamie oturma odasında duruyor. Jamie'yle de bir hafta önceki kavgamızdan beri konuşmamıştım.

"Merhaba" diyor, ben içeri girerken başını öne eğiyor.

Kırmızı gözleri ve topak topak kirpikleri var. Elimdeki poşeti yere bırakıp sandaletlerimi tekmeliyorum. "Merhaba," diyorum.

"Çok özür dilerim," diyor. "Sana yalan söylememeliydim."

Berbat görünüyor, sanki bütün hafta ağlamış gibi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordun," diyorum.

"Ben sadece..." Yeniden toparlanmak için bir an durur ve destek için Sonya'ya bakar. "Sadece nasıl bir şey olduğunu biliyorum, anlıyor musun? Hüznü. Ve Sonya'yı sevmek... kendimi daha az umutsuz hissetmemi sağladı. Bunu senin için de istedim. Safça ve aptalcaydı."

Başımı sallıyorum. "Artık sana kızgın değilim Jamie," diyorum. "Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Yine de..." Jamie ayaklarına bakar. "Bu çok yanıltıcı."

Sonya ikimizin de elinden tutuyor. "Hayatına karışmamalıydık," diyor. "Tek istediğim senin New York'ta kalmandı. Hiçbir zaman yeterince şans vermedin. Ve bilmiyorum... Burada bir erkek olsaydı belki onu sevmeye çalışırdın diye düşündüm."

"Sorun yok." Elini sıkıyorum. "Başka kim sırf kendini iyi hissetmek için tüm bunları göze alan arkadaşları olduğunu söyleyebilir ki? Ben oldukça şanslıyım."

"Seni seviyoruz," diyor Jamie. "Zaman zaman karışacak kadar."

"Biliyorum," diyorum Jamie'nin elini tutarak, böylece bir çember oluşturuyoruz. "Ben de ikinizi seviyorum."

Sonya kollarını üzerimize atıyor ve bizi bir grup kucaklaşmasında topluyor. Jamie burnunu çekerken ben gülüyorum. "Henry'ye hâlâ çok kızgınım," diyorum sessiz bir itirafla. "Bunu atlatamıyorum."

İkisi de cevap olarak bir şey söylemiyor, ben de fiziksel temasa dayanamayacak kadar sıcak olana kadar bana sarılmalarına izin veriyorum. Sarılmayı bırakıp kendimi havalandırıyorum.

elimle. "Tanrım, burası çok sıcak," diyorum. "Merkezi hava gelene kadar sarılmak yok."

"Rüyada görürsün," diyor Sonya market poşetini alırken. "Kucaklaşmalar ve merkezi hava hakkında."

Birisi binaya girmek için zile basar. Sonya zıplayarak onları içeri almak için düğmeye basar. "Sweetgreen sipariş ettim," diyor. "Öğle yemeğini çatıda yemeye ne dersiniz? Dışarıda havanın tadını çıkarırız."

"Şimdi mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor çantamdan bir baş marul kopararak. "Jamie yiyeceklerinizi paketinden çıkaracak ve salataları getirecek. Tamam mı?"

"Elbette." Jamie omuz silkerek Sonya'dan marulları alır ve buzdolabına koyar.

"Hadi gidelim." Sonya beni kapıya doğru çekiyor, koridora çıkmadan önce ayakkabılarımı giymeye ancak zaman bulabiliyorum.

Beni arkasından çekerek merdivenlerden yukarı çıkarıyor. "Neler oluyor?" diye sordum.

Merdiven boşluğunun tepesine çıkıp çatıya açılan kapıya yöneldiğimizde durdu ve elimi bıraktı. "Lütfen bunun için beni affet, ama bir kez daha karışmak zorundaydım."

Kapıyı iterek açtı ve çatı katındaki bahçemizin ortasında Henry duruyordu.

Kemiklerimde şimşekler çakıyor.

"Hayır." Keskin bir dönüş yapıp merdiven boşluğuna yöneliyorum ama o çoktan kapıyı üzerime kapatıyor.

Ve şimdi Henry ile çatıda yalnızım.

Birbirimize bakıyoruz, güneş ikimizin de üzerine vuruyor. Dudakları hafifçe aralanmış ve gözleri hüzünlü. Rüzgâr dağınık saçlarını dalgalandırıyor ve elbiselerini vücuduna bastırıyor. Ona bakmaktan nefret ediyorum. Bana hala bir şeyler yapmasından nefret ediyorum.

"Bennet..." Bana doğru bir adım attı. Geri

çekiliyorum. "Hayır."

Durdu. "Açıklamama izin verin," diyor.

Başımı sallıyorum, çenemi sıkıyorum. "Hayır."

"Lütfen," diye yalvarıyor.

"Bana yalan söyledin," diyorum. "Sana yüzlerce kez bana neden yardım ettiğini sordum ve sen her seferinde bana yalan söyledin."

"Hayır." Ağzını kaşlarını çatarak büküyor. "Sana ilk seferinde yalan söyledim. Tanıştığımız gecedan beri sana söylediğim her şey gerçektir." Önümde durdu. Sanki elini uzatmak istiyormuş ama buna cesaret edemiyormuş gibi bakıyor.

"Yalan temeli üzerine inşa edilen gerçek hâlâ yalandır," diyorum yanından geçip bahçeye doğru ilerlerken. "Senin için acınası bir randevudan başka bir şey olmadığına inanmıyorum. Bir anlaşma."

"Bu doğru değil. Dolambaçlı *bir anlaşma* değildi," diyor sınırlı bir şekilde.

"Belki de sosyal bir deneydi. Üzgün bir kızı istediğin her şeyi yapması için manipüle edip edemeyeceğini görmek için. Ben sadece biriktirmek istediğin başka bir hikayeydim."

"Öyle değildi!" Bana doğru mikroskobik bir adım atıyor. "Yemin ederim. Sana söylemedim çünkü bunun seni inciteceğini biliyordum ve bu sana karşı hissettiklerimi yansıtmıyor. Öyle bir şey değildi."

"O zaman bana bir şey *olduğunu* anlat."

Güneş ışığında yüzünü buruşturarak başka tarafa bakıyor.

"Gerçeği," diyorum ona yaklaşarak. Yutkunuyor, hâlâ göz temasından kaçıyor. "Eğer bunca zaman benim için üzüldüysen, Henry, bilmek istiyorum."

"Gerçeği." Çenesinin kenarları esniyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor. "Jamie seninle çıkmamı istedi, evet. Bu kadarı doğru. Ve belki de ilk başta Jamie havalı olduğu ve ben de bir arkadaşına yardım etmekten her zaman mutlu olduğum için kabul ettim." Diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Ama Tutku Projesi'ni başlatmak için gösterdiğim tüm nedenler doğrudur. Yalnızdım ve batmamak için meşgul olmaya çalışıyordum." Kaşlarını birleştiriyor ve başını sallıyor. "Tanıştığımız gece, ilk gece, Jamie bizi ayarladığında, aslında oldukça gergindim. Senin hakkında tek bildiğim Jamie'nin kız arkadaşının oda arkadaşı olduğun ve neşelenmeye ihtiyacın olduğuydu. Neden özellikle beni istediğini biliyorum. Çünkü insanların beni üzgün görmesine asla izin vermem ve dışa dönük biriyimdir. Ama hayatımda olup bitenlerden dolayı istediği şeyi yapamayacağımdan endişeleniyordum.

kendi hayatım. Ama cüzdanını almak için geri döndüğünde... gerçekten tanıştığımızda... gergin değildim. Beni güldürdün. Dengemi bozdun. Ve evet, belki Jamie'ye verdiğim sözü tutmak için bir fırsat gördüm ama Bennet, bana inanmalısın. Her şey çok hızlı gelişti."

Boğazını temizliyor ve keskin bir nefes veriyor. "Ne var biliyor musun? Siktir . Kartlar masada." Bana doğru adım atıyor, yüzünü yeni bir yoğunluk boyuyor. O kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Seni tanımak kesinlikle bağımlılık yapıyor. Seninleyken ailem ya da başka bir şey hakkında endişelenmiyorum. Ben varım. Komiksin, tuhafsin ve o kadar güzelsin ki bazen seninle ilgili olarak *arkadaş* kelimesini kullandığım için kendimi tokatlamak istiyorum. Seni sandığından çok daha uzun zamandır istiyordum ve Jamie'nin benden yapmamı istediği şeyi sana söyleyerek seni kaybetme riskini göze alamazdım."

"Beni banyoda reddettin," diyorum, sesim titreyerek.

"Hiçbir şeyin olmasına hazır olmadığını düşünmüştüm," diyor. "Hâlâ temkinliydin. Hâlâ kendinle boğuşuyordun. Bir hata yapmak istemedim. Hiçbir şeyden pişman olmanı istemedim. Seninle her şeyi doğru yapmak istedim. Eğer seni öpeceksem, Bennet, bu bir deniz banyosunda yarı sarhoş, yarı şaşkın bir halde olmayacaktı. İstedığinin bu olduğundan tamamen emin olmanı istedim."

Kalbimi boğazımda hissediyorum. "Sana neden inanayım?" diye soruyorum.

"Bana inanmalısın çünkü seninle tanıştığımdan beri seni binlerce kez öpmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bana inanmalısın çünkü Jamie bana karşı gerçek hislerin olabileceğini söylediğinde gerçekten mutlu bir dans yaptım. Gerçek, utanç verici bir mutluluk dansı. Ve sana tekrar çıkma teklif edecek cesareti toplamam haftalarımı aldı. Bana inanmalısın çünkü bu yaz seninle takılmayı her an bırakabilirdim. Seni önemsemeseydim, o ilk hafta sonundan sonra unutulup gidebilirdim, ama tüm yazımı seninle geçirmek için bir bahane buldum. Jamie *bunu* yapmamı istemedi. Kimse istemedi. Bu seçimi kendim yaptım çünkü sana yakın olmak istedim. Her zaman senin yanında olmak istedim. Hâlâ da istiyorum."

Yutkunuyorum. Hâlâ çok karmaşık. "Hiç düşündün mü belki de..." Boğazımı temizliyorum. "Belki de biraz daha kolay birinden hoşlanmalısın?"

Daha az mı dağınık?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Bir saniye bile olmaz."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Hissedebileceğinden korkuyorum. Korkarım New York'taki herkes bunu hissedebilir.

"Bana inanmak zorundasın," diye fısıldıyor. "Bundan daha çok istediğim bir şey yok." Başparmağı çenemde gezinerek ağzıma doğru ilerliyor.

Tereddüt ediyor, alt dudağımı sıyırmadan önce donup kalıyor.

"Ama önemli olan *senin* ne istediğin, Bennet. Eğer hazır değilsen ya da sadece ayrılmak istiyorsan, bunu anlarım. Eğer sadece arkadaş olmak istediğini söylersen, bundan bir daha asla bahsetmem. Ama benimle flört edip, beni istiyormuş gibi bana dokunup sonra da emin değilmiş gibi geri çekilemezsin. Artık bunu yapamayız. Bu benim için çok zor. Eğer içimde hiçbir şey yoksa bu umudu içimde tutmak istemiyorum. Sadece bana söylemelisin, Bennet." Elini alnıma götürüyor, bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor ve sonra avucunu yanağıma koyuyor. "Ne istiyorsun?"

Ellerimin arkası pantolonunun kumaşına sürtünüyor. Bacaklarım erişte gibi ve vücudum tamamen kontrolden çıkmış durumda. *Söyle. Söyle: Seni istiyorum. Sana inanıyorum.*

Eli boynumdan omzuma doğru ilerliyor; başparmağı köprücük kemiğime bastırıyor. "Her iki şekilde de sorun değil."

Vücudumdaki her içgüdü ona ulaşmamı, iki elimle onu kavramamı ve bırakmamamı söylüyor, bu yüzden ona doğru adım atıyorum, bir kolumu gövdesine dolayarak onu vücuduma doğru çekiyorum. O korkunç banyoda olduğu gibi yine burun buruna geldik.

"Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Alnını alnıma bastırıyor ve burnum yanağına değiyor. Ona doğru bir milimetre hareket etsem dudaklarımız birbirine değecek. Bunu yapmayacağını biliyorum. Ben yapmalıyım.

Tek yapmam gereken bir milimetre hareket etmek ve boşluğu kapatmak.

Çenemi ona doğru eğiyorum, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissediyorum, o kadar hafif ki neredeyse bir gıdıklanma gibi. Elleri boynumdan ve kollarımdan aşağı kayıyor, beni sıkıca kavıyor. Ağzıma karşı gülümsüyor. "Öyle mi?"

Dudaklarıma yayılan sırtıta engel olamayarak başımı sallıyorum. "Evet."

Beni öpüyor. Gerçek bir öpücük, tenimi karıncalandıran türden, başta yavaş ama hızla giden bir trenin ivmesiyle. Dilini dudaklarımın arasından geçiriyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum. Bunu o kadar uzun zamandır erteliyorduk ki, şimdi harekete geçtiğine göre, durdurabileceğimi sanmıyorum.

Tadı şeker gibi ve nane gibi kokuyor, acıtan baharatlı tatlı bir kombinasyon. Ellerini vücudumda gezdirip göğsümden saçlarıma doğru fırçalarken dudakları ağzımı açmama rehberlik ediyor. Dili nazikçe benimkine bastırıyor, ne çok fazla ne de çok az.

"Seni buradan öpebilir miyim?" diye fısıldıyor ağzı boynumdan aşağı kayarken. Başım onun için yana düşüyor.

Çıldırılmış gibi hissediyorum, başım dönüyor ve açım. Tüm savunmalarım bir anda çöktü. "Beni her yerde öpebilirsin," diyorum, gülmekle inlemek arasında bir yerde.

O da öyle yapıyor. Dudakları kirpiklerimde, elmacık kemiğimde, çenemde, ağzımda geziniyor. O bana dokundukça mantram gözlerimin önünde canlanıyor.

Yanaklarım gerçek. Çenem gerçek. Dudaklarım gerçek. Ben gerçeğim. Yüzüne, boynuna uzanıyorum, teni parmaklarımın altında sertleşiyor. Ellerimin vücudunu gövdesine kadar takip etmesine izin veriyorum, başparmaklarım kemer halkalarından geçene kadar her kasın, her konturun tadını çıkarıyorum. *Henry gerçek.*

Kolunu belime dolayarak beni daha da yakınına çekiyor. Bu yeterli değil. Henry'yi öperken herhangi bir şey nasıl yeterli olabilir ki? Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, sanki her santimimin tadını çıkarıyormuş gibi acele etmeden ilerliyor. Dokunuşunu kalçama kadar kaydırıyor ve bacağıma kalçasına doluyor. Kollarımı boynuna doluyorum, ona yapışıyorum, dudaklarına ihtiyaç duyuyorum. Bedenlerimiz birlikte hareket ediyor, ben çimlerin üzerindeki plaj sandalyelerinden birine takılana kadar birlikte nefes alıyoruz.

"Kahretsın." Geriye doğru düşmeye başladım. Henry vücuduma sarılıyor ve birlikte düşerken başımı göğsüne bastırıyor. Bir koluyla darbeyi yumuşatıyor, diğeriyle de başımın sert yüzeye çarpmasını engelliyor.

Ve şimdi .

Bana bakarken saçlarını alnından tarıyorum. "İyi misin?" diye soruyor, vücudumda darbe ve çizik olup olmadığını kontrol ediyor.

"Henry," diyorum yüzünü ellerimin arasına alarak. "Çok iyiyim."

Bizi çeviriyorum, böylece üstte oluyorum, bacaklarım kalçalarına yayılıyor, kucağına biniyorum ve onu omuzlarından tutuyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Gülüyor, elleri üzerinde duruyor. "Evet, neden?"

"Herkesin içindeyiz," diyor boynunu çatıya açılan kapıya doğru uzatarak.

"Burası özel bir çatı," diyorum dudaklarımı boynuna bastırarak. "Ve ben kimin gördüğü umurumda değil." Çünkü daha fazlasını istiyorum.

Yüzümün iki yanını tutuyor, beni derin ve sert bir şekilde öpüyor. "Seni öptüğüme inanamıyorum," diye inliyor.

Ona dokunmaktan kendimi alıkoyduğum tüm zamanlar içimden akıp geçiyor ve şimdi hepsini serbest bırakıyorum.

Kalçalarımı onunkilere karşı ileri geri sallıyorum. "Siktir, Bennet," diye homurdanıyor.

Kalçalarımı ve popomu kavrarken saçlarını avuçluyorum, parmakları yumuşak etime bastırıyor. Elbisemin askısı omzumdan düşüyor ve Henry dudaklarını eskiden olduğu yere bastırıyor. Gömleğinin alt kısmına uzanıp başının üzerinden yukarı çekiyorum ve sonunda teninin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Elbisemin göğsümün altına düşmesine izin veriyorum.

Meme ucumun dış çıkıntısının izini sürüyor. "Çok güzel."

Göğüslerimin arasını öpüyor, nazik ve şefkatli. İnliyorum, onun hareket ettiğini ve altımda büyüdüğünü hissediyorum.

"Bu benim en sevdiğim Cumartesi," diyor.

"Yarı çıplak olduğum için böyle söylüyorsun." Çenesinden öperim.

"Hayır." Bedenimi kucaklayıp kendine yaklaşıyor ve beni sırtüstü çeviriyor. "Ben değilim." Vücudunu üstüme indiriyor. Bacaklarımı kalçalarının etrafına sıkıştırıyorum ve o da inliyor. Parmakları aşağı doğru iniyor ve iç uyluğumu nazikçe okşuyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor parmaklarını bacaklarımın arasına sokarken. "Kesinlikle." Onun için açılıyorum, dizlerim açılıyor.

İç çamaşırimın altından bir parmağını sokup yukarı aşağı okşuyor. Vücudumun kaskatı kesilmesine neden olan bir nokta bulana kadar etrafımda dans ediyor. "Orası mı?"

Konsantre olarak başımı sallıyorum. "İşte oldu."

İçime bastırıp o noktayı okşarken sırtıyor. Bu duyguya, zevke odaklanmaya devam ediyorum. Beni daha da yaklaştırırken mikroskobik bir inilti çıkarıyorum.

Bacaklarımın arasındaki kutsanmış ritüeline devam ederken sırtımı eğiyorum. Henüz sınırı aşmak istemiyorum. Daha çok erken. "Henry," diye nefes nefese kaldım. "Prezervatifin var mı?"

Arka cebine uzanır ve kahverengi deri bir cüzdan çıkarır. *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.* Ağırlığını bir an önce üzerime vermesini istiyorum. Gümüş sargılı bir prezervatif çıkarıp bana vermeden önce bir an elini cebine atıyor. İnceliyorum.

"Bunun süresi geçen yıl doldu."

Yüzündeki heyecan siliniyor. "Sende var mı?"

"Evet, depresyondaki kız ve lezbiyen oda arkadaşının her yerde prezervatifleri olduğu kesin."

"Kahretsin." Eteğimi tekrar kalçalarımın üzerine indirdi.

"Kahretsin, gerçekten." Sırt üstü uzandım. Henry yuvarlandı ve yanıma yerleşti.

"Bunun olmasını hayal ettiğim tüm yollar arasında," diyor, "*bu* kesinlikle bir sürprizdi."

"Nasıl olduğunu hayal ettin?"

Gülüyor, bana yaklaşıyor ve elini benimkine sürtüyor. "Fantezilerimin çoğunda bir çatıda değildik."

"Çoğu mu?" Onu dirseğimle dürtüyorum.

"Bir tanesinde seni gökdelenin tepesinde öpmüştüm."

Kalbim sıcak şekerlemeye batırılmış dondurma gibi eriyor. Yüzümü ona dönüyorum. Zaten bana bakıyor.

"Randevumuzu kaçırdığım için üzgünüm." Parmaklarımla alt dudağına dokunuyorum. "İkisi için de."

Bacağımla kalçasının üzerinden geçiriyor, ayaklarımızı ve bacaklarımızı birbirine doluyor. Konuşmadan önce beni uzun uzun ve yavaşça öpüyor. "Burada seninle olabilmek için seni o barda milyonlarca kez beklerdim."

Avucumu yanağına koyuyorum. *Benimle güvendesin.* Bana baktığında gözlerinde gördüğüm tek şey bu. Beni öptüğünde dudaklarında hissettiğim tek şey bu.

Benimle güvendesin.

Göz kırpıyor ve kirpiklerinin benimkilere değdiğini hissedebiliyorum. "Benim evime gitmek ister misin?"

Yirmi

Altıncı Bölüm

W Metroda PG'yi tutmaya çalışıyorum ama ona dokunmadan duramıyorum. Onu köşedeki koltuğa çekiyorum ve dudaklarımı boynuna doğru sürüklüyorum.

Dizimi sıkıyor ve bana teslim oluyor, ağzını benimkine çarpıyor, kalçamı onunkine yaklaştırıyor. Bu öpücük baş döndürücü, derin ve kara bir delik gibi beni içine çekiyor. Metroda olduğumuzu unutuyorum, nereye gittiğimizi unutuyorum, lanet olası adımları unutuyorum. Bir süre sonra dudakları pembe ve saçları dağınık bir şekilde çekiliyor ve burnunu boynuma gömüyor. "Eğer bunu hemen durdurmazsak," diye fısıldıyor, dişleri kulağımın arkasını kazıyarak, "Bizden önce boşalabilirim.

benim evime bile gelemezsin."

Inwood yolculuğunun geri kalanında ellerim kucagımda yolculuk ettim.

Dairesine girip kapıyı arkamızdan kapattığımızda, sanki aramızdaki çılgın enerji yatışıyor. Birbirimize bakarken bir an elektriklenmiş, odaklanmış bir sessizliğe dönüşüyor. Beni kapıya doğru bastırıyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alarak usulca öpüyor. Kalça kemikleri hareket ediyor ve benimkilere sürtünüyor. Gömleğini avuçlayıp onu daha da yakınımaya çekiyorum.

"Diğer kızlara böyle mi davranıyorsun?"

Boynumun kenarını hafifçe ısıtıyor, diğer elini göğsümde gezdiriyor. "Bana başka kız olmadığını kabul ettirmeye mi çalışıyorsun?" Beni kucaklıyor, sarsıyor, istendiğimi, ihtiyaç duyulduğumu hissettiriyor. Kendimi ona sardım ve beni masasına taşımasına izin verdim. Beni nazıkçe yere bırakıyor, vücudu bacaklarımın arasında. "Çünkü kesinlikle başka kız yok. Seni gördüğümünden beri yok."

Dudağımı ısıtıyorum ve o beni incelerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" Gülümsüyor. "Bu bakış ne için?"

Elimi aşağıya uzatıp parmaklarımı kalçasında, pantolonunun bandının hemen üzerinde gezdiriyorum. Dikkatli ve konsantre bir şekilde karnından, göğüs kafesindeki doğum lekesinden ve göğsünden yukarı doğru çekiyorum....

Kollarını havaya kaldırarak onu soymama yardım ediyor.

Parmaklarımı dövmesine bastırıyorum, mürekkebin altındaki kaslarının sertliğini hoş bir şekilde hissediyorum. Onu oradan öpüyorum, sivri tepelerden ve vadilerden aşağı ve yukarı, sonra öpücüklerimin kolundan köprücük kemiğine, boynuna ve kulağının arkasına gitmesine izin veriyorum. Ellerim açgözlülükle vücudunu, her bir çukurunu, her bir vadisini okşuyor. Bana izin verdiği her yeri öperdim. Doğum lekesini, dövmesini, ön kolunu, ellerini, her yerini.

"Bir daha asla dövme yaptırma," diyorum göğsünü öperken. "Patlarım."

"Kendime not," diyor parmaklarını saçlarımda dolaştırırken. "Daha fazla dövme."

Odağımı yüzüne, bana baktığında kendimi nasıl parlak hissettiğime çeviriyorum. Onun gözünde kendime güveniyorum, cesurum, hayattan daha büyüğüm. Elim fermuarına daldırıyorum, nazikçe uçtan uca okşuyorum.

"İyi hissetmeni istiyorum," diye fısıldıyorum boynuna. Pantolonunun düğmesine uzanıp tek elimle açıyorum. Yavaşça fermuarı aşağı çekiyorum. O kadar yavaş ki, irkiliyor.

"Harika hissediyorum," diye inliyor.

Elimi boxer'ının kemerinin altından geçiriyorum onu ileri geri okşuyorum. Hareketlerimin yönlendirmesiyle sertleşiyor. Kayışımı omzumdan fırçalıyor ve eliyle çenemi kavırıyor. Başını geriye atarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Eskiden onu uyurken izlemeyi severdim. Bunu izlemek çok daha iyi. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Sırtarak yanımdaki çekmeceye uzanıyor. Bir prezervatif çıkarıp incelenmesi için havaya kaldırıyor. "Randevu nasıldı?"

Gözlerimi kısarak folyoya bakıyorum, işe yarar bir şey bulabilmek için dua ediyorum. *Lanet olsun.*

Tanrıya şükür. "Mükemmel."

Masadan kalkıp ayakkabılarımı tekmeliyorum. Henry pantolonunu çıkarıyor ve gözlüklerini yüzünden kaydırarak üzerine fırlatıyor. Benim

Kalbi daha hızlı ve daha hızlı atıyor. Dikkatini bana veriyor ve dikkatle izliyor. Başparmaklarımı elbisemin askılarının altından geçirip yere düşmesine izin veriyorum.

Beni içine çekiyor, saçları alnında normalden daha da dağınık. Ben onunkini tararken o da benim tüm vücudumu tarıyor.

Kulaklarımda kalp atışından başka bir şey duymuyorum, tenimde havadan başka bir şey hissetmiyorum.

Bana doğru yürüyor ve dudaklarını boynuma yerleştiriyor. Parmakları iç çamaşırımın bandına dolanıyor ve hızlı ve nazik bir hareketle onu kalçalarımından çekip çıkarıyor. Ayak bileklerimin etrafından yere düşüyorlar ve ben de onları yana doğru tekmeliyorum, sonunda tamamen ona maruz kalıyorum. Beni geriye, yatağa doğru götürmeye başlıyor ve düz bir şekilde yatırıyor. Hâlâ ayaktaiken parmaklarını iç ayak bileklerime sürüyor ve baldırlarımda, dizlerimde, iç uyluklarımda gezdirerek bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Üzerimde sürünüyor ve iki elini başımın iki yanına yerleştiriyor, yüzü artık benimkinin üzerinde.

"Merhaba." Gülümsüyor.

"Merhaba." Bir parmağımı göğsünün ön kısmında gezdiriyorum ve sonra bacaklarımı ona dolayarak onu üstüme çekiyorum.

"Sakin ol," diyor komodinin üzerindeki prezervatife uzanırken. "Bunca yolu neden geldiğimizi unutma."

Yırtıp açıyor ve bana uzatıyor. Bacaklarının arasına uzanıp üzerine yuvarlıyorum. Ve şimdi yolumuzda hiçbir şey yok.

"Hazır mısın?" diye soruyor, yanağımdan öperek. Başımı sallıyorum, kendimi onun altına yerleştiriyorum.

Yavaşça içime bastırıyor ve ben nefes alarak tüm havanın ciğerlerime kaçmasına izin veriyorum. İçime girerken inliyorum.

Boğazımı öpüyor, sırtımı kamburlaştırırken tenimi kızgın bir şekilde harekete geçiriyor. Elleri göğüslerimi kavrarken içime daha da giriyor. Başımı arkaya yaslıyorum, bacaklarımın arasındaki baskıyla başa çıkmak için çarşafı avuçluyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve daha derine gidebilmesi için kalçalarımı aç veriyorum.

"Aman Tanrım, Henry," diye nefes nefese kaldım. Sanki ruhumun kenarlarını kaşıyormuş gibi hissediyorum.

"İyi misin?" Duraklıyor. İçimde bir hançer gibi yatıyor. "Durmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve ciğerlerimden bir kahkaha kaçıyor. "İyi olan her şey aşkına, Henry. Durma."

Gülümsüyor, susuzluktan damlayan bir gülümseme ve tekrar içimde görkemli bir şekilde hareket etmeye başlıyor.

Bacaklarım vücudunun etrafında titriyor, her keskin harekette zayıflıyorum. Onun yanındayken kendimi kontrol edemiyorum, içimde tutamıyorum ve bunu yapmak zorunda olmamak iyi hissettiriyor. Burada kırıldım, ama güzel bir şekilde, tüm parçalarımın karanlığı değil ışığı ve rengi yansıttığı bir şekilde. İçime süzülüyor; her hareketinde, her nefesinde onunla dolup taşıdığımı hissediyorum.

"Çok güzelsin," diyor, dudakları kulağımın kabuğunu yarı şaşkın, yarı çılgın bir şekilde okşuyor. "Çok güzelsin," diyor tekrar, bu sefer bana bakarak, sanki ilk seferinde ağzından kaçmış gibi, ama ikincisinde bunu kastettiğini bildiğimden emin. Onu tekrar kendime çekiyorum, ağzını sahipleniyorum ki benim de onun ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü bilsin. İçime bir yağmur fırtınası gibi giriyor ve ben sığınacak bir yer istemiyorum.

İşimiz bittiğinde, vücudum onun her yerimde olmasından dolayı vızıldıyor. Birlikte yatıyoruz, ter ve ateşten bitkin bir yığın. Parmakları yanaklarımda geziniyor, her çilime hafifçe dokunuyor. Olabildiğince yakındık. Kişisel alanının tadını çıkaran ve etrafındaki herkesi bir kol mesafesinde tutan biri için, göğsünün içine sürünüp orada kestirebilsem bile, bu yeterince yakın olmazdı.

- - -

Gözlerimi kapatıyorum, sadece bir anlığına ve yüzünü şimdiden özlüyorum. Tekrar açtığımda bana gülümsüyor, kulağını yastığa dayamış. Vücudumun her yeri zonkluyor. Sonsuza kadar karıncalanabilir.

Yanağına, gözünün hemen altına dokunuyorum. "Seni gözlüksüz görmeye alışık değilim."

Gülüyor. "Seni kıyafetsiz görmeye alışık değilim."

Nefes alışını hissedebilmek için avucumu göğüs kafesinin üzerine koyuyorum.
"Ne düşünüyorsun?"

Eli kıcıma yerleşiyor ve beni çekiyor. "Bir ziyafet."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatik."

Gülüyor ve kaburgalarımı dürtüyor. Ciyaklıyorum, başımı göğsüne yaslayıp kalbinin yavaş atışını dinleyene kadar yorganın altında daha derine gömülüyorum. Benim kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bunun *sadece* ona karşı hissettiklerimden kaynaklanmadığını biliyorum. Endişe, korku, panik ve sinir sistemimin bir ilişki partisi hediyesi olarak oraya atacağı başka ne varsa.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, geri çekildiğimi hissederek. Derin bir nefes alıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Her zaman her şeyi aşırı düşünme dürtüsüne sahibim ve bu biraz yorucu. Seni ve ne kadar harika olduğuna düşünüyordum ve bu kadar uzun süredir sıkışıp kalmışken hayatımın bu kadar hızlı, daha iyiye doğru değişmesini aklım almıyor. Beni olmadığım biri gibi görebileceğinden ya da beklentilerini karşılayamayacağımdan endişe ediyordum. Ve ben sadece..." Omuzlarım onun omuzlarına şekilde hareket ediyorum, saçlarım yüzünün etrafına bir perde gibi düşüyor. "Bunu yaptığımız için mutlu olduğumu bilmeni istedim, aynı zamanda biraz korkuyorum."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yanağımı okşuyor. "Benden istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

"Sabır," diye karar veriyorum, avucumu çıplak göğsüne koyup teninin sıcaklığını elimde hissederken. "Ve seks."

"Bunu yapabilirim," diyor, boynumun arkasını kavırıyor ve beni öpmek için aşağı çekiyor. Bacaklarımı kalçalarının üzerine açarak üzerine sürünüyorum. Beni derin derin öpüyor ve ben de ellerimi çenesinin etrafında birleştiriyorum.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor, parmakları omurgamı tırmalıyor.

"Bu mu?" Söylüyorum.

"Bugün Cumartesi," diyor, elleri şimdi belimden aşağı inip kalçalarımın yerleşiyor.

"Ve?"

"Bugün bizim Tutku Projesi günümüz," diyor ve durup bana bakarak kaşlarını kaldırıyor.

"Ve?" Tekrar soruyorum.

"Ve, bir şey bulmak ne kadar eğlenceli olsa da..." Önceden yüzünü buruşturuyor. "Uh... yeni bir tür tutku-"

"Booooooooooooo." Yaltaklanıyorum.

"Üzgünüm, korkunç olduğunu biliyorum." Sırıttıyor, sevimsiz şakalarının üzerimde gerçekten işe yaradığını biliyor. "Bugün bir tutku denemek istemez misin?"

"Bu sayılmaz mı?" Saçlarını alnından tarıyorum. "Bu sayılabilir mi?"

İçini çekiyor ve başını yastığa yaslıyor. Dudaklarımı göğsüne bastırıyorum, sıcaklığını ağzımda hissediyorum. "Her şeyi planlamıştım," diyor. "Şehir merkezinde bir yemek kongresi. Dünyanın dört bir yanını tadın."

"Dışarıdan sipariş verebiliriz," diyorum. "Dışarıdan sipariş verelim ve mahallendeki restoranlar arasında kendi dünya turumuzu yapalım ve bu daireden bir saniye bile ayrılmayalım. Hadi ama. Bu kesinlikle sayılır."

Sırıttıyor, elleri kalçalarımın uyluklarıma iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Paket servis olmasaydı da sayılırdı zaten."

"Güzel." Dişlerimi tekrar ona geçirmek için eğildim.

"Harika," diyor, yorganı sırtımdan sıyrarak beni havaya çıkarıyor.

"İnanılmaz," dedim. "Şimdi bir prezervatif daha al."

Gülüyor ve beni burnumdan öpüyor. "Senden çok hoşlanıyorum." Tenim karıncalanıyor. "Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum.

Senden hoşlanıyorum. Bu çoğu insanın kabul etmekte zorlanmadığı bir şeydir. Okul çocukları maymun demirlerinin üzerinden birbirlerine bağırırlar. İnsanlar hapishanedeki seri katillere aşk mektupları gönderir. Ama benim için bu, bir daha kimseyle atacağımı düşünmediğim bir adım.

Yatağının başucundaki masadan bir prezervatif daha alıyor ve altımda kendini ayarlıyor. Yavaşça üzerine çöküyorum, içimin onunla dolmasına izin veriyorum. Bu bir nefes verme, bir rahatlama, ortak bir rahatlama anı.

"Evet," diyor, nefesini içine çekerek. "Bu kesinlikle sayılır."

Onun üzerinde hareket etmeye başladığımda bir kahkaha atıyorum. Parmakları kalçalarımın kıvrılıyor, bana rehberlik ediyor. "Kendine geleceğini biliyordum."

"Mmm," diye mırıldanarak onaylıyor. "Çok ikna edicisin." Göğsüm onun göğsüne yaslansın diye beni aşağı çekiyor. Bu sadece ikinci seferimiz ve bunun daha fazla olabileceği, *olacağı* düşüncesi her yerimin kızarmasına neden oluyor. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, kolunu belime doluyor ve bizi çevirerek hızlı, eğlenceli bir manevrayla beni yastığa sabitliyor. Nefesimi ciğerlerimden alıyor. Yumuşak ve nazik yudumlarla ağzımı içime çekiyor. Onu öpmek bana tünel görüşü veriyor, sanki aniden dudakları dünyadaki tek şeymiş gibi ve ona daha fazla dalmak için her şeyi yaparım.

Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu, bu küçük daireden hiç ayrılmak istemediğimi, izin verirsiniz tutkunun nasıl keyif gibi hissettirebileceğini düşünmeden edemiyorum.

Güneş ufkun derinliklerine inene ve ay gökyüzünde gururla asılı kalana kadar birlikte terliyor, birlikte gülüyor, birlikte nefes alıyoruz. Mola vermek için durduğumuzda, çarşafıya sarınarak yere oturuyoruz ve köşedeki Filipinli bir mekandan lumpia, duvardaki bir taco dükkanından birria tacos, McDonald's'tan patates kızartması (evet, Fransız oldukları için uluslararası sayılıyorlar) ve birkaç blok ötedeki biergarten'dan yumuşak simit ve şnitzel deniyoruz. Tatlı olarak Magnolia Bakery'den Postmates muzlu puding ve Henry'nin L'italiano'dan çaldığı şarabı içiyoruz.

Ona Sonya'yla matematik dersinde yakalandığımızı ve telefonlarımıza müdür tarafından el konulduğunu anlatıyorum, Henry de bana anne ve babasının nasıl tanıştığını, hep anne baba olmak istediklerini ama Henry gelene kadar bunun mümkün olup olmadığından emin olmadıklarını anlatıyor. Henry'nin bana ödünç verdiği gömleğe biraz konsome döküyorum ve ne kadar dağınık olduğumu yüksek sesle ilan ettiğimde bana "Çok sevdiğim biri hakkında böyle konuşmayı kes" diyor.

Bir daha asla söylememeye kararlıyım.

Sanki uzun bir yolculuktan sonra ona geri dönüyormuşum, onunla aylar önce değil de geçmiş bir hayatta tanışmışım gibi hissediyorum. Derimin altında yaşayan ve beni içten dışa ısıtan bir tür aşinalık bu. Acaba Henry de bunu hissediyor mu?

New York'un sesleri altımızda gürliyor. Sirenler havayı delip geçiyor. Bir araba kavşakta duruyor ve müziklerinin Henry'nin dairesinin duvarlarında hissedebiliyorum. Henry'nin kokusunu içime çekiyorum,

Ciğerlerime dolmasına, bedenimi, hayatımı istila etmesine izin veriyorum. Çok uzun zamandır ilk kez, tam da bu yerde, tam da bu kişiyle birlikte, tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

I Daireme girerken kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum. Sonya'nın evde olduğumu bilmesini istiyorum. Guguklu bir saat gibi odasından fırlamasını *istiyorum*. Umduğum gibi, kapı kolu tıkladı ve oturma odasına girdi. "Affedersiniz, son iki gündür neredeydiniz?" diye soruyor, bir kaşını kaldırarak. "Ve seni son gördüğüm elbiseyle mi?"

Çantamı kanepeye bırakıyorum ve dondurucudan bir buz torbası alıyorum. "Jamie burada mı?" Buz torbası göğsümde dururken şiltenin üzerine yığılıyorum. "Sorudan kaçmak yok. Henry'yi gizlice eve soktuğumdan beri yoktun.

çatı. Bu iki gün önceydi. Üzgün müsün?"

"Hayır." Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve histerik bir kahkaha patlatıyorum. "Kesinlikle üzgün değilim."

"Bennet, sonunda yaptın mı?" diye ciyaklıyor. Daha da sert gülüyorum. Gergin bir kahkaha ama durduramıyorum. "Bennet! Aman Tanrım!"

"Bu çok saçma." Gözümdeki bir damla yaşı siliyorum. "Birlikte mi yattınız?"

Parmaklarımın arasından bakıyorum, ağzıma yayılan bok yiyici sırtışı gizleyemiyorum. "Belki."

"O kadar gururluyum ki ağlayabilirim." Yanımdaki kanepeye kıvrıldı. "Seni hiç böyle görmemiştim. En azından Sam'den beri."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Uzun saçlarını kıvrıyor ve boynunu yelpazeliyor. "Başım dönüyor."

Haklı olduğunu biliyorum. Buraya taşındığımdan beri mutsuzluğumla kararlı bir ilişki içindeyim ve Henry beni duygusal bir umut yığını haline getirdi.

"Evet." Gülümsüyorum. "Belki."

"Ben ciddiym. O hayatına girdiğinden beri daha çok gülüyorsun. Ve kabuğundan çıktın."

Buz torbasını göğsümün diğer tarafına kaydırıyorum. "Anti-feminist mi?" İçtenlikle soruyorum.

"Ne?"

"Bir erkeğin beni bu kadar mutlu etmesi mi?"

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Jamie beni bu kadar mutlu ediyor ve o kesinlikle bir erkek *değil*."

Dudağımı ısırıyorum. "Bu... yanlış hissettiriyor."

Ayaklarını kucağıma vuruyor. "Bence bu sadece aşk."

"Aşk hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Yapmak zorunda değildin." Bir iblis gibi gülümsüyor. Yaltaklanıyorum. "İğrenç."

"Biliyorum. Bu en kötüsü."

"Henry benim tek mutluluk kaynağım olamaz. Bunun için ona güvenemem."

"Bir de şöyle düşün." Ayak bileklerini kucağımda çaprazlıyor. "Ruhunun bir kibrit demetinden oluştuğunu hayal et. Yanmıyorlar ya da başka bir şey değiller. Sadece orada duruyorlar. Anlıyor musun?"

"Şimdiye kadar."

"Her biri hayatınızdaki bir şeyi temsil ediyor. Aşk için bir eşleşme, aile için bir eşleşme, kariyer için bir eşleşme ve bizi tatmin eden diğer tüm şeyler. Hâlâ benimle misin?"

"Mm-hm."

"Kibritlerinizi mükemmel bir düzende tutmak için üzerlerine su döküyorsunuz çünkü ateş korkutucudur ve yanabilirsiniz ama kibritler ıslanmak istemez, yanmak ister. Tek bir şey olması yeterlidir, küçük bir kibrit yanar ve domino etkisi gibi diğer tüm kibritleri yakar. Tek yapmanız gereken o ilk kibriti yakmak."

Yüzümü buruşturuyorum ve Henry'nin bana buruşuk suratım için seslenişini hatırlayınca hemen bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Henry sizi aydınlatan şey olabilir," diye devam ediyor Sonya. "Ve milyonlarca başka şey de olabilir. Ama kibritlerine su dökmeyi bırakmalısın yoksa hiçbir şey olmayacak ve kendi çöplüğünde tek başına oturarak ölene kadar bir üzüntü döngüsü içinde kalacaksın."

. "Korkunç. Bu benzetme ne zaman aklına geldi?" "Yüzde yüz kafamdan uydurdum. Etkilendin mi?"

"Birazcık, evet."

Bacaklarını kucağımdan indirip ayağa kalkıyor. "Jamie'yi kahve dükkanında ziyaret edeceğim." Kapının yanındaki kancadan çantasını aldı. "Bunu düşün, tamam mı? Bir kibrit yak."

"Jamie'ye selamımı söyle."

"Mayıs'tan beri flört ettiğin seksi çocukla sonunda yattığını söyleyebilir miyim?" diye bağılıyor koridordan bana.

"Sonya, ses ver!" O cevap veremedi kapı çarpılır.

Dondurucunun kapağını açıp kafamı içeri sokuyorum. Kibritler parlak yanar, evet, ama aynı zamanda çabuk sönmezler mi? O zaman ne olur?

Geçmiş, Henry'nin ışığıyla bile üzerimden atamadığım bir gölge olarak hâlâ hayatımın üzerinde dolaşıyor. Onu her an kaybedebilirim. Ne de olsa benim yaptığım bu değil mi? İnsanları uzaklaştırmak? Neyin yanlış gidebileceğine bakmak? Bunu Sam'le yapmadım mı? Andy ile? Sonya ve Jamie'ye?

Mutlu olmak istediğimi biliyorum. Derinlerde bir yerde, varlığımın her zerresinin yeniden güzel şeyler yaşamak, yeniden sevmek istediğini biliyorum. Ama yine de. Yine de her şeye teslim olmamı engelleyen bir şey var. Beynimin kimyasında incinmeye ve acıya odaklanan bir şeyler var. Sanki başka türlü yaşamayı hak etmiyormuşum gibi.

Giysilerim Henry'nin deterjanı gibi kokarken yatağıma giriyorum ve bunu mahvedebileceğim milyonlarca yolu düşünmemeye çalışıyorum.

Bölüm Yirmi Sekiz

I Henry'yi her gün görüyorum.

Jamie, Sonya ve Henry ile ilgili her şey açığa çıktığına göre, rahat bir nefes almış gibiyim. Henry bize uyum sağladı. *Mamma Mia!* ve *Mamma Mia!*'nın tamamında oturdu. *Here We Go Again*. İşin ilginç yanı, filmi beğendi.

Gittikçe daha da derinleştigimi hissediyorum. Onu daha fazla istiyorum. Terrance'ın grubu Curtanas'ı izlemek için Arlene's Grocery'ye gittik ve Henry'yi dans pistinden indiremedim. Beni etrafında döndürdü, heavy-metal gitarla ileri geri sallanırken beni kendine yakın tuttu. Fred'in yeni sahibi tarafından resmen sahiplenildiğini görmek için köpek barınağına geri döndük ve onlar caddede kalabalığın içine doğru ilerlerken ikimizin de gözleri buğulandı. Henry evine giderken yol boyunca "The Way You Look Tonight" şarkısını ıslıkla çaldı; bu şarkı eski dostumuz Fred'eve dönüş yolculuğuna bir övgü niteliğindeydi. Queens gece pazarında kol kola yürüdük, mısır, köfte, kebab ve satıcıların kömürleşmiş ızgaralarından çıkan dumanı kokladık.

Tutku Projelerimiz birlikte geçirilen gecelere, metro durakları arasında öpüşmelere, L'italiano'da öğle yemeklerine dönüştü. Sabah seksine ve öğleden sonra kahvesine dönüştüler. Tembel günler birbirimizin vücutlarını, hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyleri öğreniyoruz. Henry'yi ellerimde nasıl parçalayabileceğimi, onun da benim için aynısını nasıl yapabileceğini. Bana Denver'la, babasıyla yaptığı yürüyüşlerle ilgili hikâyeler anlatıyor, ben de ona ailemin, Andy'nin, Chase'lerin fotoğraflarını gösteriyorum.

Artık tek başıma maceralara da atılıyorum. Geçen hafta Queens'te bir çömlek kursuna katıldım. Bir hafta önce de Eataly'de makarna yapma kursuna katıldım.

başına. Bir Broadway gösterisini aceleye getirdim ve en arka sıraya oturup sonunda kendi kendime usulca ağladım. Bir kafede herkesin önünde bir şiir okudum. Strand'deki kitap raflarında kaybolmak için yarım günümü harcadım ve ardından Çin Mahallesi'nde bir kadına aurasını okuttum. Aslında bir sokak satıcısının krakerini denedim... ve açıkçası hiç de fena değildi.

Sonya bana örgü örmeyi öğretiyor ve ben de yeniden onun şarkı listelerini yapmaya başladım.

Her gezintimden sonra Henry'nin kapısını çalarım. Onu genellikle eşofman giymiş, tıraş olmamış, fotoğraf çekimlerinin düzenlemelerini yaparken buluyorum. Beni içeri çeker, sanki beni özlemiş gibi öper. Gerçekten özlemiş gibi. Bana tutkumu bulup bulmadığımı soruyor, ben de başımı hayır anlamında sallıyorum. Henüz bulamadım.

Bu sabah benim evimdeyiz.

"Bana bir kaşık getirebilir misin?" Henry benim French press'imden kendine bir fincan kahve doldurdu.

"Mm-hm." Esniyorum. Bir saat içinde kütüphanede olmam gerekiyor ve Henry'nin de restoranda kapanış vardiyası var, yani geceyi birbirimizden uzakta geçirmemiz gerekecek.

Parmağım çatal bıçak çekmecesindeki bir kağıt parçasına değiyor. Ağır kağıt parçasını çekip çıkarıyorum ve işaret parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırıyorum, sanki her an patlayabilecek bir bombaymış gibi özenle tutuyorum. Andy'nin düğün davetiyesi. Tamamen unutmuştum. Aslında unutmamıştım. Görmezden geliyordum.

Kovalamacalar. Onlarla nasıl yüzleşebilirim? Hayatımdan çıkmasına izin verdiğim sevgi dolu ailemle? Midemin dibine bir çukur çöküyor.

New York'ta, oğullarıyla paylaşmam gereken evde başka biriyle dolaşıyordum. Ve mutluydum. Yüzlerine bir tokat gibi geliyor.

Henry arkamdan gelip boynumu öpüyor ve beynim sessizleşiyor. "Sonya burada değil, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Hayır." Kollarını omuzlarıma dolayarak beni yakın tutmasına izin veriyorum.

Ellerini vücudumda aşağı doğru kaydırarak avuç içlerini karnıma bastırıyor.

"Bu gece seni özleyeceğim," diye fısıldıyor kulağımı dişlerken. "Aşağı, oğlum, işe gitmek için hazırlanmalıyım," diyorum ama çekilmiyorum.

"İşin canı cehenneme," diyor. Ellerinden biri vücudumda yukarı doğru kayıyor ve göğsüme konuyor, parmakları gömleğimin içinden meme ucumu tembelce izliyor. "O ne?" diye soruyor, davetiyeyi fark ederek.

İşte o an geldi. Ertelemeye devam edemem. "Düğün davetiyesi." Arkamı dönüp ona bakıyorum, kartı aramızda tutuyorum.

"Düğünlerde çok iyiyimdir," diyor sırtarak. Parlak gözleri kalbimde bir delik açıyor. "Ebeveynlerle de çok iyi anlaşıyorum."

"Sence... belki... yeni... um... *bir şeyimi* ölmüş eski erkek arkadaşımın kız kardeşinin düğününe getirmem biraz garip olur mu?" Benimle gelmesini çoktan istediğimi biliyorum ama artık ilişkimiz değiştiği için garip geliyor.

Çenesini ovuşturarak hafifçe geri çekiliyor. "Gelmemi istemiyor musun?"

"Hayır, sorun o değil." Nefes alıyorum. "Uygunsuz mu?"

"Duruma göre değişir." Omuz silkiyor. "*Bir şey* derken neyi kastettiğine bağlı." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Bilmiyorum."

"Genelde semantik konulara takılmam ama *bir şeyden* kastın *sadece yattığım bir arkadaşım*sa, gitmemem gerektiğini söyleyebilirim. Ama *bir şeyden* kastınız *erkek arkadaş*sa..." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Bunu gerçekten isterdim aslında." Duraksıyor, tereddüt ettiğimi fark ediyor. "Tabii sen istemiyorsan... bilirsin işte. Bunu resmileştirmek."

"Bilmiyorum," diyorum, çünkü gerçek bu. "Korkuyorum."

"değil." Yüzü aydınlanıyor. "Yapmaya değer her şey en azından biraz korkutucudur."

"Ya ayrılırsak?"

"Ya her şey yolundaysa ve mutluousak?" diyor elleriyle yüzümü kavrayarak.

Gözlerimi kapatıyorum, nasıl olacağını hayal ediyorum - şu anki halimizden çok da farklı olmayacaktı. Bu yaz yaptığımız her şeyin beni biraz korkuttuğunu ama değdiğini. Bir gökdelenin yanından sarkmak da dahil olmak üzere pek korkuyla nasıl mücadele ettiğimi ve zirveye çıktığımı.

Gözlerimi açtığımda bana umutla bakıyor, gökdelendeki adrenalinin aynısını hissediyorum.

"Tamam," diyorum, sesimde küçük bir tutuklukla.

"Tamam mı?" Gözleri parlıyor ve ağzından yavaşça bir sırıtış yayılıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Kolları belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sabah sabah tadı nasıl bu kadar güzel olabilir? Karıncalanma, sıcaklık, sıcak tereyağlı ekmek gibi. "Evet," diyorum.

"Sen benim kız arkadaşısın," diye fısıldıyor öpücükler arasında.

Kız arkadaş sadece Sam'le olan ilişkimde kullandığım bir şeydi. Bunu tekrar duymak başımı döndürüyor. Tekrar olmak.

Beni oturma odasına götürüp kanepeye yatırıyor. Gömleğini başından sıyırdım. *Kız arkadaşı.*

Elleri sırtımdan aşağı iniyor ve hafifçe kalçalarımın konuyor. Bacaklarının arasına uzanıyorum, zaten hazır olduğu ve içime girmesi için uzun süre beklemem gerekmeyeceği için memnunum.

Yerdeki çantamdan bir prezervatif alıp takmasına yardım ediyorum.

Pijamalarımı çekiştirerek indiriyor ve kenara fırlatıyor. Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. Kanepe ağırlığımızın altında gıcırıyor. Bırak buruşsun. Umurumda değil.

"Kız arkadaşım," diye nefes alıyor içime dalarken. Henry'nin kız arkadaşı olmanın korkuyu yok etmesini dileyerek omuzlarına yapışıyorum.

Kütüphanede, çenemi elime dayayarak düğün web sitesini açıyorum. Nişan fotoğraflarına hızlıca bir göz atıyorum, çok parlaklar ve ekrandan fırlıyorlar. Andy ve Theo o kadar mutlu görünüyorlar ki ağlayabilirim.

Düğün partisini okuduğumda, içindeki kimseyi tanımadığım için utanıyorum. Andy'nin hayatı sadece birkaç yıl içinde nasıl bu kadar değişmiş olabilir? Theo'nun kardeşi Alonzo sağdıç, Vanessa adında bir kadın da nedimesi. Bir zamanlar Andy benim nedimesi, Sam'in de sağdıç olmamı istiyordu. İkimiz de öyle değiliz.

Sayfanın en altına gelene kadar kaydırmaya devam ediyorum ve onu görüyorum. Bir başlığın altında Sam'in küçük bir resmi. Saygıdeğer sağdıç: Samuel Chase. Çenemi sıktım. Yıllardır onun resmini görmemiştim. Bakmama izin vermedim.

Takım elbise giymiş ve kravat takmış, bir ortanca çalisının önünde gülümsüyor. Mezuniyetinden. O gün kravatını ben bağlamıştım.

Onu sahnede yürürken izlediğimi hatırlıyorum, mezuniyet sonrası bilinmeyen korkusuyla boğazım düğümlenmişti. Gururlu ama bencilce üzgün olduğumu hatırlıyorum çünkü her şeyin değişeceğini biliyordum. Andy ve ben Bay ve Bayan Chase ile birlikte kalabalığın oturduk, dördümüz de gözyaşlarımızı birbirimizden sakladık, büyümenin ve yola devam etmenin getirdiği duyguları yuttuk. Törenden sonra Chase'ler beni yemeğe götürdüler ve sanki zamanda asılı kalmış bir an gibiydi. Sonsuza kadar o masada, Sam ve Andy'nin arasında bir restoran kabinine sıkışmış, buzlu çaylarımı yudumlarken ve patates kızartmalarımı kemirirken olmayı diledim.

Metni okumak için aşağı kaydurdım.

Gelinin kardeşi. Samuel Chase trajik bir kaza sonucu vefat etti, ancak aile onun varlığını her gün hissediyor. Gelin, onu onurlandırmak ve her gün yanında olmasını sağlamak için gelinliğinin korsajına dikilmiş beyzbol formalarından birinin küçük bir yamasını takacak.

adım adım.

Nefesim kısıyor, sığ pantolonlara dönüşüyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Sayfayı tıklıyorum ve görmemiş gibi yapıyorum. LCV bölümüne ilerleyip bilgisayar sisteminde adımlı bulduğumda parmaklarım titriyor. Prova yemeği için evet'e tıklıyorum ve Henry ile paylaşabilmemiz için tavuk ve biftek seçiyorum.

Tanrım, benim hakkımda ne düşünecekler?

Chase'ler Sam beni onlarla tanıştırdığı anda beni kabul ettiler. Doğum günlerinde ve tatillerde beni hediyelere boğdular, aile tatillerine davet ettiler, beni sevdiler çünkü Sam beni seviyordu. Bana üçüncü çocukları derlerdi.

Bu düğüne yeni birini getirmem nasıl sorun olmaz? Onlarla uzun zamandır konuşmuyordum ve şimdi oğulları olmayan yeni bir erkek arkadaşla mı geleceğim?

Henry'yi davet etmek anlık bir şeydi. Onunla tanışan hemen hemen herkes onu sevdiği için getirmek için mükemmel bir kişi olacağını düşündüm. Ona sorduğumda, erkek arkadaşımı değil, New York'ta tanıştığım yeni arkadaşımı tanıştırmayı hayal ettim. Bunlar son derece farklı iki şey. İlki onlara iyi olduğumu, hayatımı toparlamaya çalıştığımı söylüyor. İkincisi ise onlara oğullarından uzaklaştığımı söyler. Yas tutmam gerekirken mutlu olduğumu.

Telefonumu cebimden çıkarıp Andy ile olan mesajlarımı açıyorum.

Hâlâ aynı adreste misiniz?
Yakında davetiyelerimizi
göndereceğiz.

Hiç cevap vermedim. Tanrım, tam bir pislik olabiliyorum. Cevap vermediğim gerçeğini kabul etmeli miyim, yoksa hiç olmamış gibi davranıp ona düğüne geleceğimi mi söylemeliyim diye kendimle uzun uzun tartışıyorum. O kadar uzun süre tartışıyorum ki Andy benden önce davranıyor ve telefonum çalıyor.

Az önce LCV bildirimini aldım. Geliyor
musun? Yanında biri var mı?

Ciğerlerim sıkışıyor, telefonumu kavrayışım da öyle. Andy yine mesaj atıyor.

Kimi getireceksin?

Bunu nasıl açıklayacağım? Bunu hiç düşünmedim. Hem de hiç. Bir cevap yazdım.

Yeni erkek arkadaşımı
getiriyorum ki bu sana ve ailene
büyük bir ihanet gibi geliyor,
çünkü eskiden seninle
çıkıyordum.

Kardeşim ve şimdi öldü.
onun yüzünden.

Sil.

Yeni erkek arkadaşımı
tamamen terk ettiğimde yüzüne
vurmak için sabırsızlanıyorum.
ilişki.

Sil, sil, sil.

Telefonumu ellerimin arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Panik göğsümde yükseliyor, beni boğuyormuş gibi hissettiriyor, kanın başıma akmasını engelliyor.

Artı bir sadece bir arkadaş.

Gönder.

Hemen midem bulandı. Benim için en kötü seçeneğin yalan söylemek olduğundan oldukça eminim ve ben de tam olarak bunu yaptım. Henry benim arkadaşım *değil* ve birbirimizle nasıl etkileşim kurduğumuza bakarsak bunu son derece açık bir şekilde görebiliriz. Bir mucize eseri gönderilmemiş mi diye bakmak için mesajlarımı açıyorum ama Andy çoktan yanıtını yazmaya başlamış bile.

Arkadaşınız için bir oda
istiyorsanız, kuzenlerimden biri
son anda vazgeçti, bu yüzden
blokta fazladan bir tane var.
Seninki, bedava.

Otel odalarını sadece arkadaş olan insanlarla paylaşmazsınız, değil mi? Hele bir de gelinin elden teslim ettiği bedava bir oda varsa. Bu yalan şimdiden önümde ve iki saniye önce söyledim.

İcabına bakacağım ama teşekkürler.

Andy cevap yazıyor.

Kişisel alanın konusunda nasıl
olduğunu biliyorum. Bana
arkadaşının adını gönder.

Onunla tartışamam. O gelin. Gelin her zaman kazanır.

Henry Adams.

Ekranın altında mavi noktalar belirir ve Andy'nin mesajı açılır.

Size onayı göndereceğim.

Kalbim lanet bir gibi atıyor. Tekrar mesaj atıyor.

Hafta sonu oldukça yoğun
geçecek ama arayı kapatmak
istiyorum.
Pazar sabahı mı?

Dudağımı ısırdım ve kanamamasını umdum.

Bunu çok isterim.

Birkaç saniye içinde Los Angeles'taki otelden benim ve Henry'nin adlarına birer oda ayrıldığına dair onay alıyorum. Başımı önümdeki masaya yaslayıp birkaç saniye hayıflandıktan sonra telefonumu gözden uzak bir yere gömüyorum. Şu anda ona bakamam bile.

İki otel odasını Henry'ye nasıl açıklayacağım? Andy'ye yalan söylediğimi ve sadece arkadaş olduğumuzu söylersem, bu onu incitir. Andy'ye yalan söylediğimi söylersem

Henry'nin gerçekten erkek arkadaşım olması onu incitecektir. Bu ilişkiyi kurtarmaya çalışıyorum, ateşe vermeye değil.

Kendine gel, Bennet.

Belki her şey yoluna girer ve Henry iki ayrı otel odası tuttuğum için kızmaz, Andy Henry'nin erkek arkadaşım olduğunu asla renmez ve gökkuşağı domuzları kıımdan uçup Macarena dansı yapmaya başlar.

Avuç ilerimi yüzüme bastırarak masamın üzerine eğildim. Neden işleri berbat etmekten vazgeemediğimi bilmiyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

I bulabildiğim en ucuz uçuşu ayarladım. Henry pencereden dışarı bakıyor, elleri aramızdaki kolçağa vuruyor.

"İyi misin?" Gökyüzündeki tedirginliğini fark ederek sordum. Yükseklik korkusuna rağmen koridor yerine pencereyi tercih etmekte ısrar ediyordu, böylece tuvalete gitmek zorunda kalırsam onun üzerinden sürünmek zorunda kalmayacaktım.

"Evet," diyor başını sallayarak. "Bir şeyin *içindeyken* yükseklik beni o kadar rahatsız etmiyor. Bunun yerine, bilirsiniz, bir gökdelenin tepesinde hiçbir güvenlik ağı olmadan duruyorum."

Gülüyorum. "de hayatta kaldık, değil mi?"

"Yaptık." Koltuğun diğer ucuna uzanıp dizimi sıkıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, Henry'nin temasıyla gelen o anlık dinginliği hissediyorum. İki sıra arkamızda çılgılık atan bir bebek ve koridorun karşısında ekşimiş sandviç yiyen bir adam var ama Henry'nin omzundayken dünya biraz sakinleşiyor. Belki bu hafta sonu o kadar da felaket olmaz. Henry'nin tarafındaki pencereden altımızdaki dünyaya bir göz atıyorum, sonra önümdeki ekrandan uçak içi takip cihazını kontrol ediyorum. Kaburgalarını dürtüyorum.

"Burası Colorado," diyorum pencereden dışarıyı göstererek.

Göz ucuyla bakarak gülümsüyor. "Demek öyle." "Özlüyor musun?"

"Evet." Gözlerini pencereden ayırmıyor, altımızdaki yere bakıyor. "Bir gün seni Denver'a götüreceğim ve yürüyüşe çıkacağız."

"Ne kadar formsuz olduğumu görünce beni terk edeceksin."

"Buna değecek, söz veriyorum." Gözlerinden bir düşünce geçer. "Jane Austen'ın dediği gibi, *erkekler kayalar ve dağlar için nedir ki?*"

"Bekle." Kalbim karıncalanıyor. "Asla olmaz." Memnun bir şekilde ba ını sallıyor. "Mm-hm."

"*Pride and Prejudice*. mi?"

"Okudum ve izledim. İsmnin nereden geldiğini bilmem gerekiyordu. Lizzy olmadığının farkındasın, değil mi? Okuması zor, karanlık, düşünceli, biraz soğuk ama seksi birisin... Seni tanıdığında son derece nazik ve yumu aksın. Sen Bay Darcy'sin."

"Ne yani, bu *seni* Lizzy mi yapıyor?"

Başını sallıyor. "Bingley enerjisi yayıyorum."

"Yani bizim versiyonumuzda Bingley ve Darcy bir araya mı geliyor?"

Omuz silkiyor. "Bunun pek çok hayran-kurgu yazarını çok mutlu edeceğini düşünüyorum" diyor.

Ağzım bir karı  açık ona bakıyorum.

"Ne?" diyor. "Ara tırmam sırasında birkaç tanesine göz atmış olabilirim."

"Vay canına. Okuduğuna inanamıyorum."

"Kızım için her şeyi yaparım." Beni öpüyor, bu uçağın küçük kabinini bile Pemberley gibi hissettiren şefkatli, rahat bir  p c k. Henry'nin yanındayken sıcak, yumuşak, erimiş ve...siktir. Bunu gizli tutmamız imkânsız olacak.

Yanağımı omzuna yerle tiriyorum, ba ımın altında nefes alıp veri inin yükselip alçaldığını hissediyorum.

"Sana bir süredir merak ettiğim bir şeyi sorabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Alexandra neden Andy diyor? Bu doğal bir lakap gibi görünmüyor."

Bir anı seli beni ele geçirirken bir gülümsemenin yanağımı çektiğini hissediyorum. "   nk  Sam ve Andy  ocukken birlikte *Oyuncak Hik yesi*'ni izlerlerdi ve Andy buna takıntılıydı. Sam'in tüm ayakkabılarının altına *Andy* yazmıştı ve...  ylece kalmıştı."

Gözlerim yanmaya ba larken aramızda sessizlik oluyor. Henry beni kendine doğru çekip alnımdan öpüyor.

Dünyalarım birbirine girene kadar sadece birkaç saatimiz var. Henry'nin Andy'yi kutladığını, Bay Chase ile el sıkıştığını hayal ediyorum. Theo'yla şakalaştığını ve Bayan Chase'in şampanya kadehini tazelediğini hayal ediyorum. Yaptığı her şey onların gözünde Sam olmayışını vurgulayacak. Henry'liğini. Konuşma şekli, gülüşü, giyinişi, hepsi Sam'le kıyaslanacak. Bu yanlış değil mi? Bu bir işgal değil mi? Daha mutsuz olmam gerekmez mi?

Birden sıcak bastı, vücudum terliyor ve boşluk çılgınlıkları atıyor. Kapüşonumun fermuarını açıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyorum. Biraz rahatladım ama kendimi daha az kısıtlanmış hissediyorum.

Henry avuçlarını dizlerine dayıyor. "Zor olacağını biliyorum ama bu hafta sonunun bizim için büyük bir adım olduğunu düşünüyorum."

Ona otel odalarından bahset, diye bağılıyor beynim. Ama kalbim sadece bu anın geçmesini istiyor.

"Ben de," diyorum, midemde bir korku oluşuyor.

"Beni orada istemen çok anlamlı. Her zaman öyleydi ama özellikle de şimdi birlikteyken." Nefesi yükselip alçalıyor. "Beni içeri aldığın için teşekkür ederim Bennet. Onlarla tanışmayı hafife almıyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, tekrar omzuna yaslanıyorum, o saçlarımı okşarken uyuyormuş gibi yapıyorum.

Tek düşünebildiğim Henry'nin ne kadar içten olduğu, benden fazla bir şey istemediği ama benim bunu ona veremediğim. Bunu ona vermeyi ne kadar çok *istediğimi* ama yine de olabilecek en kötü seçimleri yaptığımı.

İki sıra arkadaki bebek kan donduran bir çılgılık atıyor. Ben de kızım. Ben de.

Hotel Amaya sosyal medyanın rüyalarını süsleyen bir yer. Her yüzey Instagramlanabilir. Duvarlar kremi bir beyaza boyanmış, parlak yer karoları da buna uygun. Her masada sukulentler, her köşede saksı palmiyeler, tavandan sarkan uzun konfeti benzeri eğrelti otları var. Rengârenk çiçekler

duvarları süslüyor ve güneşin batırdığı mükemmel Los Angeles havasını veriyor. Biraz samimiyetsiz olsa da çok güzel.

Chase'lerden biri için lobiye tararken paniklemiş görünmemeye çalışıyorum. Tören yarın günbatımında sahilde olacak ama bu akşamki prova yemeği Amaya'nın okyanusa bakan açık hava restoranında.

"Merhaba, Amaya'ya hoş geldiniz," diyor resepsiyon görevlisi biz yaklaşırken. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazımı temizliyorum ve alçak sesle konuşuyorum. "Giriş yapıyoruz.

Bennet Taylor." Henry, "Chase Wedding'in oda bloğundayız," diyor.

Bilgisayarında bir şeyler yazıyor, rezervasyonumuzu arıyor. "Ah evet, işte burada."

"Selam." Bana dönüyor, ıslıl ıslıl. "Sence okyanus manzarası görebilecek miyiz?"

Aman Tanrım. Ona söylemek zorundayım. Ona şimdi söylemeliyim.

"Dinleyin. Oda hakkında-"

"Kraliçe yataklı iki oda. 307 numaralı oda Bayan Taylor için, 407 numaralı oda da Bay Adams için. Üst üste gibi görünüyorlar."

Henry, "Hayır, bir yanlışlık olmalı," dedi. "Sadece bir odaya ihtiyacımız var."

Bilgisayar ekranında kaşlarını çatıyor. "Burada rezervasyonun aslında tek oda olduğu, ancak birkaç gün önce iki oda olarak değiştirildiği yazıyor."

Henry ona bakar, kaşları birbirine çatılmıştır. "Sanırım iki kişi, bir oda anlamına geliyordu."

"Henry." Yüzümü ona döndüm. "O haklı. İki oda var." "Ne?"

Şaşırmış bir halde bana bakıyor. "Neden?"

"Sonra açıklarım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Çatı katındaki havuza erişim on beşinci katta oda anahtarınızla sağlanmaktadır. Havlular havuzda veya okyanus kenarında kullanımınıza hazırdır." Arka taraftaki sürgülü cam kapıları işaret ediyor. "Plaj hemen o kapıların ardında. Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız."

Henry anahtarını alırken çenesi sıkıştı. Bavulunu asansöre doğru yuvarlıyor. Peşinden sürüklendim.

"Neden iki oda ayırttın?" diye soruyor. "Bana ne zaman söyleyecektin?" Asansör düğmesine basmak için durur.

"Bilmiyorum. Şimdi mi?"

"Kafam karıştı," diyor asansör kapıları açılırken ve konuklar akan bir derenin ortasındaki kayalar gibi yanımızdan akıp geçerken.

Çantalarımızı asansöre yuvarladık. Ben üçüncü kata çıktım. Henry dördüncü kata çıkarken dişlerini gıcırdatıyor. "Andy'nin fazladan bir odası vardı ve ben... hayır diyemeyeceğimi hissettim."

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirirken elini saçlarında gezdiriyor. "Sanırım kız arkadaşım ile vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum."

Ona diğer şeyi de söylemeliyim. Onlar da çıktığımızı bilmiyorlar. Her şeyi bir yara bandı gibi söküp at.

"Bir şey daha var." Asansör hareket etmeye başladığında tereddüt ediyorum. "Senin benim erkek arkadaşım olduğunu bilmiyorlar ve..." Dişlerimin arasından nefes alıyorum, kalp atışlarım ensemden atıyor. "Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

Bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Oh," diyor. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama vazgeçiyor.

İkinci katı geçiyoruz. Bunu düzeltmek için sadece otuz saniyemiz var. "Onların önünde dokunmak ve öpüşmek bana saygısızlık gibi geliyor," diyorum. "Sam yüzünden."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Anlıyorum," diyor. "Ama en azından onlarla tanışmamı istediğini sanıyordum."

"Var," diyorum. "Ve hala yapacaksın!" Bulunduğum katın kapısı açıldı. Dışarı çıkıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Belki birkaç ay sonra seni erkek arkadaşım olarak yeniden tanıştıtabilirim. Bunu bir ısınma turu olarak düşün."

Benimle göz temasını kesiyor. "Bir... test mi?"

"Test değil." Çekiniyorum. "Sadece beni yıllardır görmemişken hepsini bir anda üstlerine yıkmak istemiyorum."

"Hayır, anlıyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Mantıklı geliyor."

"Bunların hiçbiri bir şeyi değiştirmek zorunda değil. Yine onlarla buluşacaksın, yine o büyüleyici kişiliğin olacak, sadece biraz farklı olacak. Hâlâ eğlenebiliriz, değil mi?"

"Benim büyüleyici benliğim," diye mırıldanıyor. Yutkunuyor, vücudu gergin. "Neden bunu son anda söylemek yerine bana daha önce söylemedin?"

Tüm bunları nasıl açıklayabileceğimi düşünerek yanağımın içini ısıyorum. "Çünkü bana şu baktığın gibi bakmanı istemedim," diyorum. "Ve ayrıca onları göreceğim için çok gerginim. Bunun iyi gitmesine gerçekten ihtiyacım var."

"Biliyor musun..." Ağzını büküyor ve yere bakıyor. "Haklısın. Bu konuda kızgın olmak istemiyorum," diyor. "Bu hafta sonu senin için önemli ve ben senin kararlarına güveniyorum. Eğer istediğin buysa, benim için sorun yok."

Tanrı'ya şükür, diye düşünüyorum. "Bunu duymanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin," diyorum. "Seni burada istemediğimi düşünmenden çok korkuyordum. Seni burada istiyorum. Sana burada ihtiyacım var."

Başını sallıyor, konuşmamızı bitirebilmemiz için asansör kapılarını açık tutuyor. "Sadece senin yanında uyumayı özleyeceğim. Hepsi bu."

"Ben de," diyorum. "Bu konuşmaya daha sonra devam edebilir miyiz? Eşyalarımızı yerleştirelim, sonra da belki prova yemeğinden önce beni bir şeyler içmeye götürürsün?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Gülümsüyor, içten bir gülümseme ve kalbim onun burada olmasının neden iyi bir fikir olduğunu bir kez daha hatırlıyor. Neden iyi bir fikir *olduğunu*. Sonsuz empati ve anlayışı, hata yaptığımda bile gösterdiği nezaket ve samimiyet... Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi. En azından benim için gerçek olamayacak kadar iyi. Benim hak edemeyeceğim kadar iyi.

Asansörün kapıları kapanıyor ve çantamı dış koridorda sürüklüyorum. Oda 307'de duruyorum ve anahtarım ile kapıyı açıyorum. Odamdaki halı ayaklarımın altında yumuşacık. Duvarlardaki dekor, pamuk şekeri gökyüzüne karşı palmiye ağaçları ve kaktüslerin genel resimlerinden oluşuyor. Yatağın üzerinde HOLLYWOOD tabelasının siyah-beyaz devasa bir baskısı asılı.

Girişin karşısında bir balkona açılan cam bir kapı var. Parmaklarımı kapı kolunun etrafına dolayarak kapıyı açıyorum ve kristal mavisi okyanusun nefes kesici manzarasını görüyorum. Ilık, tuzlu hava ciğerlerime doluyor ve güneş tenimi ısıtıyor. Dalgalar buradan bakıldığında daha büyük görünmüyor. Ebeveynler uzanıp büyük güneş şapkalarının altında kitap okuyormuş gibi yaparken çocuklar su sıçratıyor ve sörf yapıyor. Tekneler dönüyor, şişme sallarda insanları taşıyor ve onları parasailing'lere çekiyor.

Balkondaki sandalyelerden birine oturup bacaklarımı göğsüme doğru katlıyorum ve çenemi dizlerime dayıyorum. Henry ile o öğleden sonra parkta yaptığımız gibi sudaki insanlar için küçük hikayeler uydurmaya çalışıyorum ama aynı şey değil. Bunu tek başıma yapmak aptalca geliyor. Yapmacık.

Bunu kendime neden yaptım? Ve ona? Birkaç geceliğine bile olsa ondan uzak kalmak istemiyorum.

Sam'i özlüyorum. Özlüyorum. Ama belki de onu özlemek artık eskisi gibi hissettirmedeği için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Belki de şu anda Henry'yi daha çok özlediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ve o sadece bir kat ötede.

Bu beni ne tür bir insan yapar?

Başımı arkaya eğip benimkiyle aynı boyut ve şekilde olan üstümdeki balkona bakıyorum ve Henry'nin de benim gibi dışarıda denize bakıp bakmadığını merak ediyorum.

Otuzuncu Bölüm

I Ucuzluk mağazasından aldığım turuncu elbiseyi başımdan geçiriyor ve omuzlarındaki bağları mükemmel küçük gibi duracak şekilde ayarlıyorum. Bir çift bej askılı sandalet giyiyorum ve saçlarımı tarıyorum. Biraz pembe allık sürüyorum

ve Sonya'nın parfümünü bileklerime sürdüm.

Aslında toparlanmış olmayabilirim, ama kesinlikle öyle görünebilirim. En azından Chase'lerle yüzleşecek kadar.

Bunu yapabilirsin.

Beyaz yastıklara makyaj bulaşmamasına dikkat ederek yatağa uzandım ve Henry'ye mesaj attım.

İçki için hazır mısınız? |

O cevap yazarken ekranımda mavi noktalar beliriyor.

Plajdan yeni döndüm. Çabuk duş alayım. Beş dakika sonra.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı yastığa dayıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum ama midem öyle düğümleniyor ki zor nefes alıyorum. Bu gecenin beklentisiyle bütün gün hiçbir şey yiyemedim ve başım dönüyor, sersemlemiş hissediyorum.

Kapının çalınması beni zihnimden uzaklaştırıyor ve cevap vermek için yataktan kalkıyorum. Henry'nin saçları nemli ve dağınıktı ve yanakları

Güneş. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış açık yeşil bir düğmeli bluz ve lacivert bir pantolon giyiyor. Harika kokuyor, hindistan cevizi ve tuz gibi.

"Merhaba," diyorum, onun yanında birden utanıyorum.

"Merhaba," diyor, kapının yanında durmuş, bana doğru hareket etmiyor. "Sen süper ateşlisin. Bunu biliyor muydun?"

"Bakın kim konuşuyor." Bana gülümsüyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni yavaşça öpüyor. Kollarında gevşiyorum, onu daha yakına çekmek istiyorum ama kafam arı vızıltılarıyla dolu. Kollarımı beline doluyorum, vücudunun sıcaklığının beni yeniden şarj ettiğini hissediyorum.

Başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Bu gece senin için deli oluyormuşum gibi davranmamak zor olacak," diye fısıldıyor omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırırken.

Sanırım ben *de*.

Ve sonra Sam'in gözleri aklıma geliyor. Onun büyük, duygulu gözleri. Birden boğuluyormuşum gibi hissettim. Boğuluyorum. Sanki bu otelin duvarları üzerime çöküyor ve hareket edecek gücüm yokmuş gibi.

Henry'den hızla uzaklaşıyorum, ellerimi elbisemin önünden aşağı doğru fırçalıyorum, birbirimize bastırdığımız sırada kırılmamasını umuyorum.

"Gidelim mi?" Anahtar kartımı ve çantamı alırken söylüyorum.

Henry beni sırtımdan tutup asansöre götürüyor. Koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra elini tutuyorum ve yol boyunca bırakmıyorum.

Asansörün kapıları lobiye açılıyor ve otelin barına doğru ilerliyoruz. Yüksek bir tabureye oturup bacaklarımı yerden yukarı sallıyorum. Kendisi için bir bira, benim için de bir roze şarap alıyor ve verandadan hafif bir müzik yükselirken sessizce yudumluyoruz.

"Yani..." Midem sinirden kaynıyor. Bir nefes alıyorum. "Hikâyemiz ne?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor barın üzerindeki bir sukulentin üzerindeki kaktüs çiçeklerini incelerken. Burası onlarla dolu.

"Yani, nasıl tanıştık? Birbirimizi nereden tanıyoruz? Chase'ler için."

Ellerini kucağında kavuşturuyor ve ağzını büzüyor. "Gerçeğin nesi yanlış?"

"Onlara gerçekte nasıl tanıştığımızı anlatamayız," diyorum, yanaklarım o korkunç geceyi hatırlayarak ısınıyor. Henry'nin benimle çıkmayı nasıl istediğini. Bağırsaklarımı nasıl kustuğumu ve her yere nasıl şarap döktüğümü. "İş yerinde tanışmamıza ne dersin? Sen de benimle aynı yerde çalışıyorsun ve birkaç vardiyadan sonra çok hızlı arkadaş olduk."

Kaşlarını çatıyor. "Şu anda kim olduğum konusunda bile dürüst olamıyorum mu? Ne yaptığım konusunda?" "düşünme," diyorum. "Sen hâlâ sensin, sadece biraz

farklı. Onlara Passion Project'ten falan bahsetmemize gerek yok, çünkü bu biraz utanç verici."

"Ne zamandan beri utanç verici?" Alnını kırıstırıyor, perişan görünüyor. "Bu bütün yaz için önemli bir şey," diyor. "Sence de öyle değil mi?"

Tırnağımı bardağımın sapına vuruyorum. "Sadece aynı fikirde olmak istiyorum, hepsi bu."

Bir bar peçetesinin kenarını yırtarak, "Aynı sayfada olmamızı isteseydin, bana ilişkimizi en başından beri saklamak istediğini söyledin," diyor.

"Kızgın olmadığını sanıyordum," diyorum ona doğru dönerek.

"Kızmadım," diye ısrar ediyor. "Sadece biraz sarsılmış hissediyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kısa kesiyorum. Midemdeki çukur büyüyor, beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Tekrar şarap kadehime dönüp, sapına dokunuyorum.

"dilerim," diyor çenesini kaşıyarak. "dilerim. Bu hafta sonunun senin için zor olduğunu biliyorum ve bunu daha da zorlaştırmak istemiyorum. Birlikte oynayacağız, tamam mı? İş yerinde tanıştık. Tutku Projesi konuşması yok. Bana uyar."

Gözlerimi kapatıyor, beynime üşüşen her karanlık düşüncüyü kovmaya çalışıyorum. Henry'nin daha iyi birini hak ettiğine dair düşünceleri. Ona bunu yaşatmayacak birini.

Bileğime barın altından hafifçe vuruyor, Henry ya da benden başka kimsenin fark etmeyeceği ince bir dokunuş. "Her şey yoluna girecek," diyor. "Söz veriyorum."

Henry'nin iyimserliği hiç azalmıyor ve biraz naif hissettiriyor.

"Evet," diyorum, ikna olmuş görünmeye çalışarak. "Her şey girecek."

"Güzel," diyor omzumu dürterek. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Bennet!" diye bir ses yükseliyor arkamdan. Koltuğumdan olabildiğince hızlı bir şekilde sıçıyorum, çünkü iri yarı bir adam bize doğru geliyor.

"Theo!"

"Nerede saklanıyordun?" Theo'nun kaslı kolları dikkatini Henry'ye çevirmeden önce beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor. "Ve sen de Henry olmalısın."

"Evet, Bennet'in-"

"Arkadaşı," diye tükürdüm.

"Düğününüze katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Henry, Theo'yla el sıkışırken bana bakıyor ama bu sadece bir an için. Sonra dikkati tamamen Theo'ya geri döndü. "Burası muhteşem bir yer."

"Alexandra seçti. Kadının harika bir zevki var. Seni gördüğünde çıldıracak Bennet."

Çıldırmak iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?

"Onun için heyecanlıyım!" Paniğimi gizleyerek olabildiğince neşeli görünmeye çalışıyorum. "Ve senin için. İkiniz için de heyecanlıyım! Evleneceğiniz için! Yaşasın!"

Henry yanımda biraz kıkırdıyor, şüphesiz sosyal becerilerimdeki eksiklikle ilgili sevimli bir dürtme, ama normalde alay etmesinin yaptığı gibi beni rahatlatmıyor. Ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Nasıl tanıştınız?" Henry geri çekildiğimi fark ederek sordu. "Sen ve... um... Alexandra?"

Theo gözbebeklerinden kalpler fırlayacakmış gibi ışıldıyor. "Alexandra müşterilerimden biri için sanat eseri satın alıyordu. Çoğunlukla müzisyenlerle çalışıyorum ve bu kadın oturma odası için mükemmel bir parça bulamıyordu. Alexandra o zamanlar sadece bir stajyerdi ama tamamen bir hevesle mor bir kumaşa damgalanmış bu kelebek portresini getirdi. Müşterim buna aşık oldu. Hatta o kadar çok sevdi ki yeni albümünün kapağı yaptı."

Albüm kapağını hemen tanıdım. Mor kadife dalgalar üzerine siyah bir kelebek damgalanmış ve üstüne Pollock-vari kırmızı boya sıçramaları yapılmış. Theo'nun müşterilerinin büyük olduğunu biliyordum ama bu özel pop prensesi çok büyük. Bu albüm kapağı her yerde. Andy için göğsümde bir parça gurur kabarıyor.

"Her neyse, müşterim ikimizi de Calabahas'taki yeni eve taşınma partisine davet etti. Onu görür görmez... anladım." Theo gülüyor, sesi tef gibi çıkıyor. "Alexandra'nın insanlar üzerindeki etkisini biliyorsun, değil mi Bennet?"

Gülümsüyorum. "Parıldıyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Henry gülümseyerek.

"Parti birazdan başlayacak." Theo saatini kontrol eder. "Açık bar da beş dakika içinde başlayacak. Orada görüşürüz, tamam mı?"

"Evet." Kocaman bir yudum şarabı ve midemde biriken korku hissini yutuyorum. "Tekrar tebrikler!" Hızlı adımlarla verandaya doğru yürürken sesleniyorum.

Elbisemin askılarını ayarlarken kalbim o kadar hızlı atıyor ki parmak uçlarımda hissedebiliyorum.

"Nefes al," diye beni temin ediyor Henry. "Biz ."

Barmen kartını geri veriyor ve bir otel çalışanı bizi resepsiyon için verandaya yönlendiriyor.

Müzikle yüzleşme zamanı.

- - -

Veranda otelin arka tarafında, okyanusa bakıyor. Dalgaların kuma çarpışının loş sesi havayı tuzlu bir sisle dolduruyor. Işıklar tepedeki ahşap kirişlerden ağlayan söğütler gibi sarkıyor. Esinti tatlı ve ılık, Henry'nin saçlarını alnından hafifçe savuruyor. Okyanusa bakabilmek için verandanın kenarındaki bir masada duruyoruz.

Bir kokteyl garsonu bize bir tepsi hindistan cevizli karides ikram ediyor ve ben de iki tane kapıyorum. Genelde karides dağıtan kişinin ben olmamdaki ironi gözümünden kaçmıyor.

Ağzımdan bir değil, *iki* karides kuyruğu sarkarken sonunda onu görüyorum. Yakasında narin tüyler uçuşan temiz, beyaz, askısız bir tulum giyiyor. Kıpkırmızı saçları, konuklarını selamlamak için avluda süzülürken dalgalanıyor.

Karides kuyruklarını kokteyl peçetesine tükürdüm. Henry topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Bu o mu?"

"Evet." Yutkunuyorum. Bir zamanlar o kadın hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi. Şimdi ise... neredeyse bir yabancı.

Parmaklarımı boynuma dayayarak nabzımı kontrol ediyorum. Hızla atıyor. "Gidip merhaba diyelim mi? Yoksa buraya gelmesini mi bekleyelim? Yoksa banyoya mı saklanalım?"

Henry bileğimi sıkarak, "Onu bekleyelim," diyor. "O gelin, herkes onunla konuşmak için kalabalığın arasından itişip kakışacak."

İhtiyatlı olmaya çalışarak elimi geri çekiyorum. Henry *çıkmadığımızı* çoktan unutmuş gibi görünüyor.

Gözlerimle onu takip ediyorum, kalbim güm güm atıyor, boğazım daralıyor. Theo'ya ulaştığında, kardeşiyle konuşmasına ara verip onu öpüyor. Sanki ayrı kaldıkları en uzun süre Theo'nun daha önce Henry ve benimle konuştuğu süreymiş gibi öpüşüyorlar. Kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra gülümseyerek beni işaret ediyor.

Bana baktığında ifadesi taş gibi. Odanın öbür ucundan el sallıyor, küçük narin bir dalga.

"El sallıyor," diyor Henry.

"Hareket edemiyorum."

"Git ona merhaba de," diye fısıldıyor.

Andy bir anda Theo'ya döndü ve muhtemelen az önce söylediği bir şeye güldü. Bana olan ilgisi kısacıktı, sanki sopayla uzaklaştırılacak bir sinek gibiydim. Kelebekler sivrisineklerle uğraşmaz, değil mi? Kelebeğin kardeşi öldükten sonra sivrisinek uçup gittiğinde değil. Beni burada istemiyor, yoksa gelip merhaba demez miydi? El sallamaktan fazlasını yapmaz mıydı?

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum. Burada kalamam.

Kokteyl peçetemi buruşturup bir top haline getiriyorum ve kalabalığın arasından otel lobisine doğru ilerliyorum. Henry'nin beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadım.

Banyoda bileklerime soğuk su çarpıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yansımamla göz teması kuruyorum. Çok uzun zaman önce L'italiano'da bu pozisyonda değildim, yine de çok şey değişti. Ben değiştim. Ama burada, bu düğünde olmak... Kendimi tıpkı restoranın tuvaletinde kusan o kız gibi hissediyorum.

"Bennet?" Banyo kapısı çatırdayarak açılırken pırıltılı bir ses adımı söylüyor.

Andy içeri giriyor, beyaz topukları fayanslara vuruyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, yanaklarım ve göğsüm stresten sıcak. "Andy." Ona bakmak bir anıya bakmak gibi geliyor. Bir anda onun yatakhaneşine, sanat tarihi finaline çalışırken dudağına bastırđı kalem silgisine ışınlanıyorum. Yemekhane bardağından papatya çayı yudumlarken hatırlamadığım bir kitap okuyordum.

Biliyor musun? Bana doğru dönerek dedi ki. *Kardeşimle tanışmalısın, Sam.*

Musluk akarken gözümü kırpıştırıp ona bakıyorum. Biraz daha yaşlı ama tamamen farklı. Aramızda kırılan her şey, kaybedilen her şey, iptes asılı çamaşırılar gibi havada asılı duruyor.

"Neden ?" diyor nişan yüzüğüyle oynarken. Musluğu kapatıyorum. "Özür dilerim." Kabinleri işaret ediyorum. "İşemem gerekiyordu." "Oh," diye cevaplıyor Andy.

" çıkacağım." Dispenserden kağıt havlu aldım. "Misafirlerinle birlikte dışarıda olmalısın."

"Sen de benim misafirimsin," diyor. Gözleri cam gibi ve okyanus kadar mavi.

"Ben, um..." Kağıt havluları çöpe atıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kaşlarını çatıyor, yüzüğünü hâlâ parmağında döndürüyor. "Bu çok garip."

"Çok garip." Elbisemin kumaşını çimdikliyorum, serin pamuğu tenimde hissediyorum.

"Gerçekten işemen gerekmiyordu, değil mi?" Başımı sallıyorum, burnum sızlıyor.

"Hayır."

Buna, garipliğe rağmen gülüyor. "Sen ?" "Berbat. Sen nasılsın?"

Burnunu siler. "Boktan. Ve iyi."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallıyorum. "Bu iyi bir şey."

Tertemiz ayakkabılarına bakıyor. "Sevgilinin sadece bir arkadaş olduğunu söylediğini biliyorum... ama seni orada onunla gördüğümde... bir için,

Sam olduğuna yemin etmiştim." Bana tekrar bakarken yanağından süzülen bir damla gözyaşını görünce şaşırıyorum. "Seni onunla görmeye çok alıştım. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum."

Boğazım yanıyor ve nefes almaya çalışıyorum. "Bir erkek getirmemeliydim. Sadece bir arkadaş bile olsa."

Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Sadece zor. Onun burada olmaması. Sürekli onu arıyorum."

"Umarım benim burada olmam... Umarım senin için işleri daha da zorlaştırmaz," diyorum.

"Tabii ki hayır," diyor gözünün kenarını silerek. "Geldiğin için memnunum. Aileme her zaman Sam'i hatırlatacaksın."

Buraya acımak için gelmedim. Buradayım çünkü onlara Sam'i hatırlatıyorum. Çünkü onunla en yakın bağlantıları benim. Henry'yle ilişkimi saklamam gerekip gerekmediğine dair bir soru varsa, artık çok açık. Yeni bir erkek arkadaşı olan Bennet olmama ihtiyaçları yok. Sam'in Bennet'i olmama ihtiyaçları var. En azından bu hafta sonu için.

Bunu yapabilirim.

"Hep düğününde onunla birlikte olacağımı düşünmüştüm," diyorum. "Ben de." Bir adım öne çıkıp elimi tutuyor. "Ben de."

Kendimi toparlayarak gözyaşlarımı yutuyorum. "Daha hiçbir şey olmadan ağladığım için özür dilerim," diyorum. "Daha gelinliğini bile giymedin."

"Düğünler insanları ağlatır," diyor. "Sorun değil. Sonrasında konuşabiliriz."

Yanağımı kağıt havluyla siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Partiye geri dönelim mi?"

Başını sallıyor ve gözlerimin önünde yeniden ışıltılı Andy'ye dönüşmesini izliyorum. Yanakları kuru ve mükemmeldi, rimeli akmamıştı bile. Elimi tutuyor. "Kadeh kaldırmayı bizsiz yapmadan gidelim."

Avluya el ele giriyoruz, tıpkı kız kardeşler gibi. Henry'yi masamızda görüyorum, hala orada duruyor, terk edilmiş.

"Bu senin arkadaşın, değil mi?" Andy bizi ona doğru yönlendiriyor. "Onunla tanışmak istiyorum."

Ona yaklaşırken yutkunuyorum.

"Alexandra Chase, bu arkadaşım Henry," diyorum masaya geldiğimizde.
"Henry, Andy."

Andy'ye elini uzatırken alını kırıyıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Andy. Çok güzel görünüyorsun." Onun elini sıkar. "Burası harika bir yer. Üzerinde çok düşündüğünüzü söyleyebilirim."

Andy gülüyor. "Ondan şimdiden hoşlandım."

Henry korkuluklara yaslanmış, her zamanki gibi cana yakın ve çekici. "Burada olmak bir zevk. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Bennet'in onayını aldıysan, benimkini de almışsın demektir." Andy onun kolunu okşadı. "Onu kırmak zor."

"Ne?" Elini bırakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Chase'leri çok uğraştırdın," diye şaka yapıyor.

"Hepinizi tanıştığım andan itibaren sevdim," diyorum.

Andy bir kaşını kaldırır. "Başta benden nefret ettiğini sanmıştım. Sam'den de."

"Ben de," diye katılıyor Henry. "İlk izlenimler konusunda pek iyi değil... ama bence iyi bir şekilde."

"Buna itiraz ediyorum," diyorum, gözlerimle onu hançerleyerek. "Seni etkilemeye çalışmıyordum."

"Evet," diye homurdanıyor. "İnan bana, biliyorum." Andy'ye döner. "Tanıştığımızda Bennet çok sarhoştı ve benimle çıkmak yerine tuvalete kustu." Bu anıyı hatırlayınca kendi kendine gülüyor. "Ondan sonra kesinlikle benden nefret ettiğini düşündüm."

"Henry." Başımı ona doğru çeviriyorum, kalbim güm güm atıyor.

"Ne?" diyor, gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra Andy'ye dönüyor. "Onu kazanmak bütün yazımı aldı."

"Oh," diyor Andy. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Henry'nin gözleri büyüdü ve hatasını anladı. Sadece bir randevuya çıktığımızı ağzından kaçırmakla kalmadı, aynı zamanda normal davranmaya çalıştığım eski en yakın arkadaşına, açıkça yapmamasını istediğim halde hayatımın en utanç verici gecelerinden birini anlattı.

Bana dönüyor, ağzı bir karış açık, ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor.

"Hayır," diye araya girdim. "Hayır. Biz çıkmıyoruz. Yani, sanırım bir kez çıktık, ama ben... Bu şekilde tanıştık, ama..." Henry'e döndüm, yüzü

kırmızıya dönüyor. "Ama biz sadece arkadaşız," diye kekeliyorum.

Henry başını sallar, gözlerini kapatır. Kulaklarının arkasındaki deri kızarmaya başlıyor. "Biz birlikte değiliz..." diyor utancını yutkunarak. "O gece bir hataydı. Onun için bir şey ifade etmiyordu. Aramızdaki öyle bir şey değil."

"Uzun lafın kısası," diye kabarıyorum, "bir randevuya çıktık, ama Sam'den ayrılmaya hazır olmadığımı fark ettim." Gerçek bu. Olan şey buydu.

"Bana karşı dürüst olabilirsin," diyor Andy. "Bunu biliyorsun, değil mi?" İfadesini okumak zor ama Sam'i düşündüğünü biliyorum.

Başımı salladım. "Tabii ki. Evet."

Bileğimi tutuyor. "Sadece mutlu olmanı istiyorum," diyor, gözleri yine sulanıyor.

"Biliyorum," diyorum. Bu kadını düğününde ağlatamam. Zaten bu kadar çok gözyaşına sebep olmuşken olmaz. "Biriyle birlikte olsaydım sana söylerdim," diyorum. "Ama değilim. Ve gerçek bu."

Henry hala . Ona bakamıyorum.

"Tamam." Andy bileğimi sıkıyor ve önce gülümsüyor. "Annemle babamı gördün mü?" diye soruyor.

Mideme bir çimento tuğlası düşüyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Anne! Baba!" Kalabalığın içinden Bay ve Bayan Chase'e sesleniyor. "Bennet geldi!"

Bayan Chase ciyak ciyak bağırarak masamıza doğru ilerliyor. Saçları beyaz küt kesilmiş ve yürürken sallanan kocaman yeşil deniz kabuğu küpeler takıyor. Sade siyah elbisesinin üzerine uzun siyah püsküllü, şal desenli bir şal sarmış. Bay Chase de muhtemelen yetmişli yıllardan beri giydiği deve rengi takımıyla çok gerilerde değil.

Bayan Chase bana sarılırken kulağıma "Üçüncü bebeğimiz," diye şarkı söylüyor. "şekerim?"

"Ben . Ben iyiyim." Hava bedenimi terk ediyor.

Beni bırakıyor ama ellerini omuzlarımda tutuyor. "Ah, aşkım." Beni yumuşak ve sıcak bir sarılmanın daha içine çekiyor. "Burada olduğun için çok mutluyuz."

"Ben de," diyorum yanağına doğru.

Beni , Henry'yi gördüğünde saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atıyor.
"Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Statik sesler kulaklarımı dolduruyor ve atmaya başlıyor. "Hayır, Henry sadece bir arkadaş."

Sam'in Bennet'ı ol.

"oldum, Bayan Chase." Henry onun elini sıkar, yüzü az önceki utanç yüzünden hâlâ pembedir.

"Lütfen bana Laura de." Sesi kalabalığın gürültüsünden daha yüksek çıkıyor.
"Arkadaki sessiz kişi de Jon. Kocam."

"Memnun oldum." Henry aileyi selamladıktan sonra derin bir nefes alır. "Ben, uh..." Çenesini sıkıyor. "Gidip bir içki alacağım."

"İyi fikir," diye kestirip atıyorum. Henry bana yorgun ve hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. Bara doğru yürürken gergindi.

Bayan Chase beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Dudakları titreyerek gülümsedi.
"Seni çok özledik."

"Ben de seni özledim." Ellerim terliyor, yumruk yapıyorum. "Sandığından çok daha fazla."

Gözleri buğulandı. Sam'in gözleri. Başını eğip beni inceliyor ve bir elini yanağıma koyuyor. "Sana baktığımda onu hissediyorum."

Sam'in Bennet'ı ol.

Bayan Chase. Sam'in annesi, karşımda. Onun benim için ne anlama geldiğini nasıl ifade edebilirim? Hissettiğim suçluluğu nasıl ifade edebilirim? "Ben de onu hissediyorum. Her yerde."

Bedenimi tıpkı evimdeki gibi bir kucaklamanın içine gömüyor, tanıdık kokusuyla kaplıyor. Sam'in Noel tatilinden dönerken yanında getirdiği koku.

Onu sıkarken kaslarım titriyor. Onlar için olmam gereken kişi bu. Ve hala olmam gereken kişi. Henry hiç gelmeseydi de böyle biri olacaktım.

Beni bırakıyor ve gözümünden bir damla yaşı siliyor. "Biliyorum," diyor.
"İyileşmesi uzun zaman alacak."

Bir yanım bunca zamandır iyileşmekte olduğumu biliyor. Ama bir yanım dikişlere bıçak saplayıp açmak istiyor. Bayan Chase bana bakıyor.

Sam'in gözleriyle bana bakıyor, yerçekimsel bir ağırlık gibi beni içine çekiyordu. Onun kalp telleri benimkileri çekiyor.

"Umarım Sam'in benim için hâlâ ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur," diyorum. "O benim hayatımın aşkı ve onu sevmekten asla vazgeçeceğimi sanmıyorum. Onunlayken kendimin en iyi versiyonuydum. Beni gerçekten gören tek kişi o. Bazen böyle bir aşkı bir daha asla tadamayacakmışım gibi hissediyorum. Başka biriyle birlikte olsam , bir daha asla böyle hissetmeyeceğim. Asla."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz göz ucuyla Henry'yi görüyorum, elinde benim için taze bir kadeh şarap tutuyor. Donup kalıyor; yüzü solgun görünüyor.

Midem bulanıyor ve vücudumdaki tüm kan soğuyor. Bayan Chase'in yanağından bir damla gözyaşı süzülürken yüzümün kızardığını hissediyorum. "Şekerim," diyor alnımdaki bir saç telini okşayarak. "Hepimiz seni seviyoruz, umarım bunu biliyorsundur. Her zaman da seveceğiz."

O kendini silkeleyip kendine gelirken ben sığ bir nefes alıyorum. "Ama bu bir parti." Burnunu çekiyor ve kokteyl garsonundan bir peçete kapıyor. "Henüz duygusallaşmamıza gerek yok, değil mi?"

"Haklısın." Henry'nin partinin başka bir köşesine çekildiğini fark ederek boğazımı temizliyorum. "Bana Alaska seyahatinden bahset."

Konuşmayı sürdürebildiğim kadar sürdürüyorum. Neyse ki Bayan Chase ile bu çok kolay. O çok dinamik bir kadın, seyahatlerinden hikayeler ve şakalar anlatıyor. O hep böyleydi, maceraperest. O ve Bay Chase, Sam ve Andy üniversitedeyken seyahat etmeye başlamışlar ve her kıtada zaman geçirme yolunda ilerliyorlar. O bir buz balıkçılığı gezisini anlatırken, ben de Henry için odayı tarıyorum.

Birkaç dakika sonra sohbeti bırakıp barda onu aramaya koyuluyorum. Güneş artık tamamen batmış, gece gökyüzüne karşı yanan fenerler verandayı ıslıl ıslıl yapıyor. Her parti konuğu ateşböceği benzeri çillerle benek benek. Çok güzel ama Henry'yi bulmayı zorlaştırıyor.

Otel lobisini kontrol ediyorum. Kafamı erkekler tuvaletine sokuyorum. Verandaya geri dönüyorum ve ona rastlama umuduyla kalabalığın arasından ilerliyorum. Sahili tarıyorum. Serin kıyılar, ayak parmaklarını suya sokmuş yalnız bir kişi dışında bomboş. Tanıdığım yalnız bir insan.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve kumda yürürken kayışlarından tutarak taşıyorum. Kıyıya ulaştığımda yüzünü bana dönmüyor, sadece suya bakıyor. Omuz omuza durup siyah ufka bakıyoruz.

Derin bir nefes alıp dudaklarından dışarı üflüyor. "Hey."

Soğuk suyun ayak parmaklarımın arasından ayak bileklerime kadar aktığını hissediyorum. "Hey." "Bunu mu demek istedin?" diye sorar, sesi eşit ve alçaktır. "Söylediğin şey

Sam'in annesi mi?"

"Bunu duymaman gerekiyordu," diyorum, topuklarım ıslak kuma daha da gömülürken.

Başını sallıyor ve ayaklarına bakıyor. "Bu benim soruma cevap değil."

Okyanusun tuz serpintisi kaval kemiklerimi buğulandırıyor ve ürperiyorum. "Evet. Ve hayır. Bu kafa karıştırıcı. Yani, onu her zaman seveceğim ama seninle..." Sesimin kesilmesine izin verdim.

Ellerini ceplerine sokuyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "O partideki tuvalette haklı olduğumu düşünmeye başlıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Sonunda sesim hafifçe çatlıyor.

"Hazır olmadığını. Bir süre daha hazır olacağından emin değilim. Yani, hazır olduğunu düşünmüştüm ama sonra buraya geldik. Beni değer verdiğin insanlardan sakladın ve beni buraya sadece çekici olmak için davet ettin. Kendin söyledin. Ve sonra bir daha kimseyi sevmeyeceğini duymak..."

"Ne yapmam gerekiyordu?" Ona döndüm. "İlk üç saniyede bizi ifşa ettin. Hasar kontrolü yapmak zorundaydım."

Buna neredeyse gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Bunu berbat ettiğim için gerçekten üzgünüm, tamam mı? Böyle olsun istememiştim. Ama tüm ilişkimiz hakkında yalan söylemeye hazırlanmam için bana yeterince zaman vermedin."

"O kadar da zor değil," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bana aylarca yalan söyledin, unuttun mu?"

Yüz ifadesi çok sertleşiyor. Ciddi. "Bu konuda hâlâ kızgın olduğuna inanmıyorum, Bennet," diyor ve tekrar okyanusa dönüyor. "Bence sen bir şeye kızgın olmak istiyorsun. Bence mutsuz olmak istiyorsun çünkü mutlu olmaktan korkuyorsun."

"Bu haksızlık," diyorum boğazım düğümlenerek. "Mutsuz olmak istemiyorum."

Sinirli bir nefes alır. "Bu hafta sonunu düşün," diyor. "İlişkimiz hakkında sebepsiz yere koca bir yalan uydurdun. Onlar çok iyi insanlar. Senin mutlu olmanı istiyorlar. Ama sen işleri zorlaştırmayı tercih ediyorsun."

"Onları tanımıyorsunuz," diyorum. "Tarihlerini bilmiyorsunuz."

"Tek bildiğim gördüklerim. Gördüğüm şey de seni seven ve senin için en iyisini isteyen bir grup insan. Geçmiş tarafından kısıtlanmak isteyen sensin. Onlar değil."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve parmak uçlarım vızıldıyor. "Çok boktan birkaç yıl geçirdim, Henry," diyorum, göğsümde sıcaklık yükseliyor. "Eğer mutsuz olmak istiyorsam, bu benim sorunum."

"Bu benim de çünkü benimle bir ilişkin var" diyor.

"Bir ilişki yaşamaya hazır değildim!" Kulaklarım çınlayarak ona fırlatıyorum.

"O zaman neden benimle birlikte olmayı kabul ettin?" diyor. "Neden herhangi biri

Bu mu?"

"Çünkü beni ittin," diyorum, öfke karar verme sürecimi gölgeliyor. "Ne? Ben seni itmedim ki" diyor, gözlerinde şaşkınlık.

"Sana defalarca sabra ihtiyacım olduğunu söylemedim mi?"

Kollarını onun etrafında kavuşturur. "Evet, ama-"

"Ama hiçbir şey," diyorum.

Parmaklarını alnına bastırır. "Eğer seni ittiysem, Bennet, özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Ve eğer istemiyorsan seni benimle birlikte olmaya zorlamaya devam etmek istemiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum ve sanırım bunu yapıyorum. Ama bazen bana hiç izin vermiyormuşsun gibi geliyor."

Duraklıyor. Tek duyduğum okyanusun sesi, tekrar tekrar bize çarpıyor. Bir an uzaklara, verandadaki partinin ışıltısına bakıyor. Sonra neredeyse yenilgiyle başını eğiyor.

"Biliyorsun..." Kaşlarını çatıyor. "Bunu fark etmem için burada olmam gerekti. Seni gerçekten anlamam için tüm bunları görmem gerekti. Ve gerçekten bunu kastettiğini düşünüyorum," diyor sesi titreyerek. "Bence Sam'in annesine söylediklerinde ciddiydin. Devam etmek istemediğini." Sudan gelen esinti bir ürperti gönderiyor

Benden uzaklaşırken kemiklerime kadar işliyor. "Ve eğer durum buysa, bu bizi nereye götürür bilmiyorum."

 ığlık atmak istiyorum. Okyanusa koşmak, başımı suya daldırmak ve kimsenin beni tanımadığı bir kıyıya vurmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Beyzbol sopasıyla bir şeylere vurmak istiyorum. Sam'i istiyorum. Henry'yi istiyorum. Tüm bunların bitmesini istiyorum.

Bunların hiçbiri yerine derin bir nefes alıyorum ve tüm duygularımı hava geçirmez bir kutuya tıkmaya çalışıyorum. "Ben buyum," diyorum. "Bununla başa  ıkıyorum. Ve başından beri bu konuda oldukça nettim. Belki de dinlemiyordun."

Bana ondan hiç görmediğim bir şekilde bakıyor. Ve bunun ağladığı için olduğunu fark ediyorum. Gözleri gece havasında parılıyor ve dudağı titriyor.

"Düğünün sonuna kadar rol yapmaya devam edeceğim," diyor sesi titreyerek. "Sadece soru sormasınlar diye. Ama ondan sonra..." Yutkunuyor, gözleri benden partinin geri kalanına kayıyor. Dikkatini tekrar bana verdiğinde daha kararlı görünüyor. Daha emin. "Eve gittiğimizde, sanırım..."

Dalgalar köpürüyor, beyaz köpükler yavaşça toprağa karışıyor. Henry ve ben heykel gibi durup suyun üzerimize sıçramasına ve giysilerimizi ıslatmasına izin veriyoruz. Sessiz,  yle bir sessizlik ki kulak zarınızı deiecek kadar yüksek.

"Beni tam anlamıyla sevmesine asla izin vermeyecek biriyle birlikte olmak istemiyorum Bu yaz çok eğlendik ve her saniyesine bayıldım. Ama her zaman yanımda değilsin. Bunu hissettim ve sanırım derinlerde bir yerde sen de bunun doğru olduğunu biliyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun Bennet, ama ben de hak ediyorum" diyor.

Ona, gözlerindeki acıya bakamıyorum bile. Kederi vücudumda hissediyorum, görüş alanıma yayılıyor. Sam'in öldüğü günden beri benimle birlikte yaşayan keder. Her zaman burada olacak, beni boğacak, etrafımdaki insanları perişan edecek bir keder. Belki de haklıdır. Belki de hiç mutlu olamayacağım. Belki de olmam gereken kişi buydu.

"Biliyorum," diyorum kollarımı karnımın etrafında kavuşturarak. "Seviyor musun? Beni seviyor musun?" diye soruyor, bana bakmadan.

Sessizce duruyorum, her şeyden emin değilim. Nasıl hissettiğimin ötesinde, Henry'nin tam aşkı hak ettiğini biliyorum, kısaltılmamış. Hayaletler tarafından, kendi zihni tarafından rahatsız edilmeyecek birini. Her an her şeye balıklama atlamaya hazır birini. Bunu onun için istiyorum. O kızı bulmasını istiyorum.

Sonunda ona baktığımda, kızgın ya da üzgün görünmemesine şaşıyorum. Bana hiç sahip olmadığı bir şeyle bakıyor: *acıma*.

"Sanırım cevabım bu," diye fısıldıyor.

Bir rüzgâr eteğim kalçalarımın etrafında dalgalanıyor. "Partiye geri dönmelisin," diyorum gözlerimi silerken. "Nerede olduğumuzu merak edecekler. Bir dakikaya ihtiyacım var, ama yakında orada olacağım."

Başını salladı. "Tamam."

"Tamam," dedim. "görüşürüz."

Boynunun arkasını kaşıyor. "Dışarıda görüşürüz."

O uzaklaşırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Müzik havada dönüyor ve ordövrlerin kokusu okyanusun tuzuyla karışıyor. Kalabalığın arasından Bayan Chase'in kahkahasını, Andy'nin konuşmasının temposunu yakalıyorum. Henry'nin sesini ve ardından Theo'nun kahkahasının çan sesini duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum, hayatımdaki en iyi şeyi kaybettiğim hissini içime atıyorum ve partiye geri dönüyorum.

Bölüm Otuz Bir

Tüm tören ve resepsiyon sahilde gerçekleşecek. Gelin tarafına tek başıma oturdum, yanımdaki koltuğu Henry'ye ayırdım. Ben dün gecedan sonra ortaya çıkacağından bile emin değilim.

Prova yemeğinin geri kalanı olabildiğince sorunsuz geçti. Henry çekiciydi, kendimi aptal durumuna düşürmedim, kimse sinirlenip birbirine patates püresi fırlatmadı. Daha fazla gözyaşı yoktu.

Ama Henry'nin yüzünün anıları, yollarımız ayrıldığında gözlerindeki merhamet, bütün gece rüyalarımı işgal etti.

Bu kadar sefil olmak *istediğimi* mi sanıyor? Bir insan bunu neden ister ki? Bir insan neden yaptığı her şeyin, söylediği her şeyin acıya neden olduğunu hissetmek ister? Neden bir insan bu kadar çok acının sebebi olmak ister?

Kendimi affedebilseydim, şimdiye kadar gerçekten affederdim. Ama Sam beni asla affetmeyecek.

Tabii ki bunu istemiyorum.

Ananas sarısı elbisem pembeler ve maviler denizinde göze çarpıyor. Keşke yanıma daha az gürültülü bir şey alsaydım ama bavulumu hazırlarken Henry hormonlarının ve dikkat çekmek istemiş olmalıyım. Şimdi ise kaybolmak istiyorum.

Dizimi o kadar şiddetli bir şekilde aşağı yukarı zıplatıyorum ki ayaklarımın dibindeki kumda bir delik açıyorum. Törene beş dakika var ve Henry hâlâ gelmedi. Belki de gelmemesi en iyisi. Zaten ortalığı karıştırdık, o gizliliğimizi bozdu, ben de gizliliğimi bozdum.

Düğün programını vantilatör olarak kullanıyorum, çünkü hava sıcak ve ayrıca bu gerginliği vücudumdan atmam gerekiyor.

Sonunda yanıma oturduğunda nane ve şekerden oluşan bir dalga esintiyile içeri giriyor.

"Geciktiğim için üzgünüm," diyor haki pantolon ve soluk mavi düğmeli bir ceket giymiş olan adam yerine yerleşirken.

"değil," diyorum ve ona bir program uzatıyorum.

Belki de tanıştığımız gecedan beri ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki metro platformunun farklı taraflarındayız ve birbirimizi sadece trenlerin aceleyle geçtiği aralarda görebiliyoruz.

"Henry..." Ben de diyorum ki.

"Öyle mi?" Bana sevdiği biri değil de bir yabancıymışım gibi bakıyor.

Çok sevdim.

"I-"

Ukulele müziği ve Israel Kamakawiwo'ole'nin "Somewhere Over the Rainbow" şarkısını söyleyen sesi sözümü kesiyor. Zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Theo mihraptaki yerini alır, arka fonda okyanus vardır. Sırada ailesi var, onu önde karşılıyor ve ön sıradaki yerlerini almadan önce iki yanağından öpüyorlar. Gelin partisindeki herkes çiçek buketlerindeki parlak turuncu patlamalarla sıcak boz kahverengi giyiyor.

Andy geldiğinde hepimiz ayağa kalkarız. Anne ve babasıyla kollarını birleştiriyor. Havadar kumaş vücudundan süzülüyor ve rüzgarda bir denizanası gibi dalgalanıyor.

Saçları omuzlarına dökülmüş ve parlak turuncu bir kaplan zambağı ile tutturulmuş. Elbisesinin arkasına küçük bir mavi yama dikilmiş. Sam'in forması.

Yemin etme zamanı geldiğinde, ilk Theo gider. Andy'yi gördüğü andan itibaren sevdiğini söyler. Onun hayallerini destekleyeceğine ve hayatını olabildiğince macera dolu kılacağına söz verir. Hastalıkta ve sağlıkta onun yanında kalmayı ve mükemmel bir adam olmasa da onun için mükemmel olmayı diliyor.

Andy boğazını temizliyor. Sıra onda.

"Theodore, aşkım, gezegendeki en sevdiğim insan." Elleri titrer. Onları kendi ellerine alır. "Seninle tanıştığımda kardeşim Sam'i kaybetmenin yasını tutuyordum."

Nefes alışım daha da düzensizleşiyor. Boğazım sıkılıyor. Henry elini dizime koyuyor. Bu en zor kısmı ve aramızdaki mesafeye rağmen ona ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Tüm dünyam paramparça oldu. Parçaları nasıl toplayacağımı bilemedim." Andy'nin gözyaşlarını tutması biraz zaman alıyor. Theo sabırla onu bekler. "Ve sonra... seninle tanıştım. İyileşmem için bana baskı üstesinden gelmemi söylemedin, beni düzeltmeye çalışmadın. Acı çekerken yanımda oturdun ve kendimi toparlamam için bana yer açtın."

Gözlerim yanıyor. Henry dizimi sıkıyor.

"İlk tanıştığımız günlerde zor zamanlar geçirdiğimi hatırlıyorum. Sen isteyken yarım şişe Bordeaux mu içmiştim?"

Theo gülüyor. "Yarisından fazlası."

Kalabalık kahkahalarla mırıldanıyor. "Eve geldin ve 'Bebeğim, sen içiyorsan ben de içiyorum' dedin. Ve şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum aldın. Şarap yüzünde patladı ve ben çok gülmeye başladım. Sonra sen de gülmeye başladın. Karnımız ağrıyana kadar güldük, ben gözyaşlarına boğuldum, sen şaraba boğuldun. O zamandan beri seni her gün daha da çok seviyorum. Sen benim gerçek kuzeyim, pusulam, karanlıktaki ışığımsın ve bugün seninle evlenebildiğim için çok mutluyum. Sam'in bize tepeden baktığını biliyorum ve hiç tanışamayacak olmanız kalbimi kırarsa da onun da bunu onayladığını biliyorum."

Ağlamamak için vücudumdaki tüm kasları geriyorum. Bayan Chase'in burnunu çekmesiyle yerimden kıpırdandım. Henry'nin eli dizimden düştü.

Andy ve Theo, her biri diğerinin parmağına altın bir bant geçirirken birbirlerine şaşkın gözlerle bakarlar. Zamanı geldiğinde de baş döndürücü bir şekilde "Evet" diyorlar.

"Another One Bites the Dust" şarkısının telli versiyonu eşliğinde koridordan aşağı süzülen gelin ve damat için herkes ayağa kalkıp alkış tutuyor. Bay ve Bayan Chase ile Theo'nun anne ve babası birleşik bir cephe gibi birbirleriyle kol kola yürüyorlar.

Henry ve ben diğerk düğün konuklarını kumsaldaki resepsiyona doğru takip ediyoruz. Masa numaramızı kontrol ettiğimizde elimize parlak turuncu Aperol spritz'ler tutuşturuldu. Andy'nin renk düzenine mükemmel bir şekilde uyan bir düğün kokteyli seçmesini sağlayın. Okyanusun üzerinden batan güneş, ufukta dalgalanan sulu turuncu bir gün batımı yaratıyor. Andy'nin ayarlayamayacağı tek şey buydu. Sam olmalıydı.

Andy'nin bazı lise arkadaşlarıyla birlikte bir masada yerimizi alıyoruz, hâlâ konuşmuyoruz.

"Test, test, bir iki üç-" Alonzo baş masanın yanındaki mikrofona vuruyor. "Karşınızda yüzyılın çifti, Theodore Brightwood ve Alexandra Chase!"

Gelin ve damat dans pistine koşarak gelir ve gelin partisi onları turuncu çiçek yaprakları yağmuruna tutar. Kalabalığın alkışları dindiğinde, "The Way You Look Tonight" ile ilk danslarını ederken hafifçe sallanmaya başlarlar. Henry'ye bakmamak, Fred'in evlat edinilmesini izledikten sonra eve dönerken bu şarkıyı nasıl ıslıkla çaldığını hatırlamamak çok zor.

Garson önüme bir tabak tavuk ve Henry'nin önüne de biftek koydu. Alonzo bir konuşma yaparken ben patatesleri tabağın üzerinde itiyor ve iştahlıymış gibi yapıyorum. Henry bana bakmıyor.

DJ Earth, Wind & Fire'dan "September" ile tempoyu artırdığında, Henry ve ben dans etmeyen tek ikiliyiz.

Gökyüzü artık mürekkep renginde ve dans pisti kağıt fenerler ve mumlarla aydınlatılmış durumda. Esinti kollarımdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

DJ gecenin ilk slow şarkısını çalıyor: Bright Eyes'dan "First Day of My Life".

Henry ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Benimle dans et."

"Dans etmek ister misin?" Başını sallıyor.

"Evet."

"Benimle mi?"

"Evet." Elini . "Bir şey düşünmezler.

Arkadaşlar dans eder."

Beni dans pistine götürüyor, çıplak ayaklarım fayansın üzerinde üşüyor. Birbirleriyle ritim tutuyor gibi görünen sallanan çiftler arasında bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri sallanarak yol alıyoruz. Henry ortada duruyor, omzunun üstünden bize hiç aldırış etmeden kucaklaşan Bay ve Bayan Chase'e bakıyor. Arkasına dönüp baktığında, elimi tutup göğsüne bastırıyor ve diğer kolunu omuzlarıma doluyor.

"Yani..." diyor biz ileri geri sallanırken.

"Yani." Omzunun üzerinden baktığımda Andy'nin Theo'nun kollarına sarılmış olduğunu görüyorum, dans ederlerken başını onun omzuna yaslamış.

"Ben...uh..." Yutkunuyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Bu gece gidiyorum." Elini sıkıca kavrayarak dansımıza ara veriyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ben de diyorum ki.

"Evet." Ağzını büküyor. "Düğünü atlatmak istedim ama..."

"Artık her şey bitti sayılır," diyorum.

Nefesini içine çekiyor ve dudaklarından dışarı üflüyor. "Her zaman Sam'e ait bir parçan olacağını biliyorum," diyor. "Ve bu sorun değil. O senin bir parçan... ama tek bilmek istediğim bizim için de bir gelecek olasılığı olduğuydu. En azından deneyebileceğini."

"Deniyordum," diyorum, burnum sızlıyor.

Başını sallıyor, gözlerini kapatıyor. "Biliyorum," diyor. "Böyle düşündüğünü biliyorum."

Bu hiç adil değil. Keşke bunu yapabilseydim. Keşke kırılmamış olsaydım. Keşke keder nedir bilmeyen biri olsaydım. Sadece aşkı bilen biri olsaydım. Ama değilim. Değilim işte.

Onu burada, benimle birlikte, berbat bir insanla berbat bir ilişkinin içine hapsetmek Henry için adil değil. Onu bir insanın sevebileceği kadar çok sevsem bile.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ne zaman gitmen gerekiyor?" diye soruyorum.

"Uçak on bir buçukta kalkıyor, yani..." Beni kendine çekiyor, başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Bu şarkıdan sonra."

Henry'ye son kez sarıldım, bunu biliyorum.

Ona bakmak için uzaklaştığımda yüz ifadesi çökmüş, hüznü gece gökyüzüyle örtülmüştü. "Demek bu kadar?"

Yüzümdeki bir tutam saç ı fırçalıyor ve tek kelime etmiyor.

Başımı sallıyorum, şarkı eşliğinde ileri geri sallanıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum. Ve bu çok kesin bir his.

Beni sıkıca göğsüne çekiyor ve sonraki bir buçuk dakika boyunca, gitar durana, şarkının melodisi değişene kadar orada kalıyoruz.

Beni şakağımdan öpüyor ve eşyalarını almak için masamıza gitmeden önce kısa bir veda fısıldıyor. Sahil boyunca otele doğru yürüyüşünü izliyorum. Bir karınca kadar küçülene kadar yolunu takip ediyorum.

Dans pistinde tek başıma, çıplak ayakla duruyorum, etrafım Whitney Houston'a şarkı söyleyen insanlarla çevrili, en sevdiğim insanın gidişini izliyorum.

Gecenin geri kalanı etrafımda ağır çekimde ilerliyor. Işıklar daha sönük, kokteyllerin tadı daha acı, okyanus daha az güzel görünüyor. Ben havadan sudan konuşurken düğünün sesleri boğuklaşıyor. Otel odama yalınayak yürüyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz yatağa yığılıyorum, yüzümü yastığıma gömüp duygularımı çalışıyorum.

Bence en iyisi bu. *En iyisi bu. En iyisi bu. En iyisi bu.*

Sanki bunu tekrar tekrar söylemek doğru olmasını sağlayacakmış gibi.

Otuz İkinci Bölüm

I Yüzümü yastığıma bastırarak uyandım. Elbisem vücudumda buruş buruş. Hiç pijama giymedim ya da dişlerimi fırçalamadım. Başım çarpıyor ve ayık olmama rağmen sarhoş hissediyorum.

Kapım çalındı. Henry.

Ayağa fırlıyorum ve yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Maskaram yüzümünden akmış, gözlerim huysuzlaşmış ve şişmiş. Yanaklarım ağlamaktan acımış.

"Bir saniye," diye bağıriyorum yüzüme biraz su atarken.

"Bennet? Uyanık mısın?" Bir kadın sesi. Henry değil.

Andy ile kahve içmeye gideceğimi unutmuşum.

Diş fırçama diş macunu sıkıyorum ve dişlerimi şiddetle fırçalıyorum. "Üstümü değiştiriyorum," diye bağıriyorum. "Bir dakika."

Lavaboya tükürüp ağzımı çalkalıyorum ve sonra kot şortumu ve atletimi bulmak için bavulumu karıştırıyorum.

Kendime çeki düzen verdiğimde, Andy'ye kapının kolunu açıyorum. Taze yüzlü, beyaz bir sundress giymiş ve elinde iki kahve ve yağlı kahverengi bir kağıt torba tutuyor.

"Verandada kahvaltı?" Hediyelelerini kaldırırken gülümsüyor.

"Kulağa mükemmel geliyor." Onu, yakın zamanda içinden bir kasırga geçmiş gibi görünen odama aldım.

"Klasik Bennet. Odanı asla temiz tutamazsın."

Bir yığın giysiyi balkona giden yolumuzun dışına atıyorum. "Aslında son zamanlarda odamı temiz tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyorum," diyorum. Ama belli ki bu uzun sürmemiş.

"Sana bir cappuccino getirdim," diyor ve fincanı bana uzatıyor. İkimiz de balkondaki otel sandalyelerine yerleşirken köpüklü kahveden bir yudum alıyorum. Tadı cennet gibi.

"Teşekkür ederim." Üst dudağımdaki köpüğü siliyorum. "Evli olduğuna inanamıyorum."

"Çılgınca, değil mi?" Yüzüğünü incelemek için önünde tutuyor. "Dün gece eğlendin mi?" Kese kağıdına uzanıyor ve bir kruvasan çıkarıyor.

"Bence daha önemli olan soru, eğlendiniz mi?"

Kruvasanın yarısını koparıp bir peçeteye koyarak bana uzatıyor. "Theo'yla evlenmem gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

Elimdeki kruvasanı koparıyorum, küçük hamur işi parçaları rüzgârda uçuşuyor. "Andy, sana bir özür borçluyum."

"Ne için?" Dişlerini yarısına kadar geçirdi.

"Orada olmadığım için. Her şey boyunca."

Başını sallayarak çenesindeki bir kırıntıyı siliyor. "Sana kızgın değilim, Bennet."

"Olabilirsin. Her şey bittikten sonra seni ve aileni terk ettim. Kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Bu hissetmenizi isteyeceğim son şey."

"Benim hayatım bir enkaz halindeyken sizinkinin çok iyi gidiyor gibi görünmesinden çok utanıyordum. Varlığım herkesi perişan edecekmiş gibi hissediyordum."

Gülüyor, bakımlı kaşları kırışıyor. "Bennet, hiç fark etmediğin şey, benim dağınıklığımı saklamakta senden çok daha iyi olduğum. Her zaman öyleydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor bacak bacak üstüne atarak, "Los Angeles'tan ayrıldığın gün sana çok kızmıştım çünkü sana açılmadığım, acımı seninle paylaşmadığım için kendime kızmıştım. İyi olduğumu sanıyordun ama değildim. Ve rolümü anlamamı istedim."

Başımı salladım. "Ben yapmadım."

"Mesele de bu," diyor. "Bu görüntüyü takınmakta, dünyanın benden beklediği gibi davranmakta o kadar iyiydim ki Sam öldüğünde... bunu bırakamadım. Rol yapmaya devam edebilseydim, belki bu kadar korkunç hissetmezdim. Ama tabii ki acımıyormuş gibi davrandıkça daha da kötü hissettim."

Aklıma Henry geliyor, o da dünyanın ondan beklediği gibi dışa dönük, mutlu-şanslı biri olması konusunda neredeyse aynı şeyleri söylemişti. İçten içe öyle biri gibi hissetmediğini bildiğim halde bu hafta sonu yine de *ona çekici* biri olması için baskı yaptım. Kapuçinomun köpüğüne bakıyorum, bu hafta sonunu nasıl idare ettiğim konusunda giderek daha fazla utanç duyuyorum.

"Neyse ki birkaç yıldır terapi görüyorum," diyor koltuğunda kayarak. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Diğer pek çok şeyin yanı sıra."

"Terapi mi görüyorsun?"

Başını sallıyor. "Her hafta," diyor. "Ama evet. Beni ziyaret ettiğinde her şey yolundaymış gibi davrandığım için ne kadar üzgün olduğumu sana hiç söyleyemedim. Hiçbir şey yolunda değildi."

"Ne olursa olsun, o gün sana söylediğim şeyleri asla söylememeliydim. Ve ortadan kaybolmamalıydım."

"Bebeğim," diyor kruvasanını aramızdaki masaya bırakırken, "hepimiz Sam'i kaybettik. Hepimiz bununla farklı şekillerde başa çıktık. Senin yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyordum. Bunu kabul ettiğin için sana asla kızamam."

Kaşlarımı çattım. "Kafamda buraya geleceğime ve hepinizin benden nefret edeceğine dair bir hikâye kurmuştum. Ama benden nefret eden tek kişi benim."

"Bir ya da iki kez aranmak hoşuma gider miydi? Tabii ki ederdim. Ama Sam'i kaybetmek... bu ikimizden de büyük bir şey. Kaybınla bu şekilde başa çıktığın için kendinden nefret etmene gerek yok."

"Andy," diyorum, ellerim kâğıt kahve fincanını öyle sıkı kavırıyor ki bir tarafı kırıyor. "Sam benimle hiç tanışmamış olsaydı... o gece asla araba kullanmazdı."

Ağzı ince bir çizgi halinde geriliyor. "Bennet, oraya gitme."

"Ayrıldığımız için beni görmeye geliyordu. Hepsi benim suçum. Her şey benim suçum." Gerçeği. Nihayet. Elim titriyor. O uzanıyor

Karşıya geçip fincanı benden alıyor, masaya koyuyor ve eliyle yerine yerleştiriyor.

"Her birimiz kendimizi suçlu hissettik. Babam o gece gidip sizinle yüz yüze konuşması için onu cesaretlendirdi. Bunun kendi hatası olmadığını hissetmesi yıllarını aldı."

Midem bulanıyor. "Hepiniz biliyor muydunuz?"

"Sam duygularını saklayamazdı. Konu sen olduğunda değil. Bu onun seni ne kadar sevdiğini değiştirmede ve tahmin ediyorum ki senin de onu ne kadar sevdiğini değiştirmede."

Başımı salladım. "Hayır. Hiç durmadım. Asla da bırakacağımı sanmıyorum."

Yüzüme uzanıp yanağımı avuçluyor. "Hayat böyle bir şey işte. Sevmekten asla vazgeçmemek. Ne olursa olsun." Yüzünde titrek bir gülümseme beliriyor. "Seni seviyoruz. Her zaman da seveceğiz. Ve bu senin hatan değil."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Andy." Kollarımı masanın üzerinden onun boynuna doladım. "Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Tekrar omzuma yerleşti. Andy Chase, bana sarılıyor. Şu anda dağılabilirim ve o beni bir arada tutar.

Ayrıldığımızda, yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. Derin bir nefes alıyor. "Bana Henry'den bahset. O sadece arkadaşın değil, değil mi?"

Bildiğini biliyordum.

"Hayır." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Şey. Bilmiyorum." Bir nefes . "Artık değil."

"Neden?"

Kruvasandan bir ısırık alıyorum. "Annene bir daha asla Sam gibi birini sevmeyeceğimi söylediğimi duymuş," diyorum.

"Vay anasını," diyor, gözleri kocaman.

"Ve bu konuda üzgün olduğunda... Ona yalan söyleyemezdim. Ona bunun doğru olmadığını söyleyemezdim. Henüz hayatıma devam etmemişken olmaz. Gerçekten değil."

Derin bir nefes alır. Kızıl saçları esintiyle hafifçe dalgalanıyor. "Hayatımıza devam etmek Sam'i sevmediğimiz ya da onu her gün özlemediğimiz anlamına gelmiyor, çünkü inanın bana ben özlüyorum. Kendimizi sevgiye ve hayatın bize sunduğu her şeye açmamızdır. Sam yaşamınızı isterdi. Ben de senin yaşamını istiyorum."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Biliyorum," diyor. "Ama şekilde kendini sabote ederek kendine iyilik yapmıyorsun. Denemek zorundasın. Ve yarım yamalak demek istemiyorum, Bennet. Tam bir deneme istiyorum."

"Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin," diyor. "Sam'le yaptığınız seçimler ya da başka biriyle yaptığınız hatalar sizi tanımlamaz. Eğer yeni biriyle birlikte olmaya gerçekten hazır değilsen, bunda bir sorun yok. Ama eğer hazırsan, Bennet, bu da sorun değil. Benim ihtiyacın yok, ama olduğunu düşünüyorsan, işte oldu. İzin verildi."

Titrek bir kahkaha atıyorum, kahvemi elime alıp bir yudum alıyorum. "Tamam," diyorum.

"Tamam," diyor.

Suyun üzerinden, plaj havlularına uzanmış kalabalığa, deniz kabuğu avlayan çocuklara bakıyorum. Şu anda bunu hissediyorum. Henry'yi çok özlüyorum. Saçlarını, gözlerini, sesini özlüyorum. Gülüşünü özlüyorum, bardağın dolu tarafını görmesini özlüyorum, insanlarla konuşmasını ve onları gerçekten dinlemesini özlüyorum. Onun yanındayken kendimi nasıl hissettiğimi özlüyorum. Her şeyi özlüyorum.

Kucağıma, kahve fincanımı kavrayışıma bakıyorum. "Onu seviyorum," diyorum, çoğunlukla kendime. Bir süre sonra, yüzünde kocaman bir sırıtış olan Andy'ye bakıyorum.

"," diyor. "Nasıl?"

Omuz silkiyor, ışıltılı göz kapaklarının altından bana bakıyor. "Aşık olduğunda nasıl görüldüğünü biliyorum."

Kollarımı vücuduma sararak sandalyeme gömülüyorum. "Benimle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum."

"Bence şaşıracaksın. Seninle bir şey yapmak istediğimi düşünmedin ve ben seni çok seviyorum, Bennet Taylor."

"Seni çok seviyorum, Alexandra Brightwood." Beni başından savdı. "Chase. Ben Chase olarak kalıyorum."

"Tanrıya şükür." Gülümsüyorum. Bir daha asla kaçmasına izin vermeyeceğime dair burada ve şimdi sessiz bir söz veriyorum.

Uçakta yanımdaki koltuk boş, Henry'nin olması gereken yer. Onsuz evim gibi bile hissetmediğim bir şehre geri döndüğümü bana hatırlatmasın diye çantamı üzerine bırakıyorum.

Çantamdakilerin bir kısmı dökülüyor, kulaklıklarım, güneş gözlüklerim ve bir paket sakız koltuğun üzerine kayıyor. Onları tekrar içeri itiyorum. Çantamdaki bir şey gözüme çarpıyor, hemen tanıyamadığım yeni bir şey. Ama fark ettiğimde ciğerlerimdeki hava çekiliyor.

Parmaklarımı topun etrafında kıvrıyorum, topun tanıdık ağırlığını hissediyorum - yumuşak deri, yuvarlak yüzeyinden aşağı doğru inen engebeli dikişler.

Andy bu sabah odamdan çıkmadan önce çantama koymuş olmalı.

Beyzbol topunu çıkarıp elimde evirip çeviriyorum. Bulanık bir görüşle onun el yazısını görüyorum. *Özür dilerim. Seni seviyorum*, soluk kırmızı Sharpie ile.

Topu kalbime doğru tutarken dudaklarım titriyor, vücudumda oluşan duygularla nefes alıyorum.

Onu sakladı. Bunca zaman sonra, sakladı.

Avuçlarımda sadece Andy ve benim değil, Sam'in de sahip olduğu bir şey tutuyorum - bu bana verebileceği en değerli hediye. Geçmişten bir kalıntı, bir bağışlama totemi.

Birlikte beyzbol kafesinde geçirdiğimiz tüm o geceler, Sam'in yatağında geçirdiğimiz tüm o sabahlar, tüm o kahvaltılar, akşam yemekleri, gözyaşları ve gülümsemeler, her bir anı derimin altında çırpınan bir kuş gibi üzerime çullanıyor.

Onu düşünerek gülümsediğimde gözyaşlarım kuruyor ve boğazım gevşiyor. Arboretumda beni ilk öptüğü anı hatırlayarak gülümsüyorum. Gülüşünün sesini hatırlayarak gülümsüyorum. Onu planlarımızın dışında bıraktığımızda Andy'nin ne kadar kışkandığını hatırlayarak gülümsüyorum.

Hayatımdaki diğer herkesten kaçtığım gibi Sam'den de kaçtığımı fark etmek kalbimi deliyor. O benim bir gibi hissediyorum, ama en son ne zaman onun anısına gerçekten kucak açtım?

Bu tamamen affetmekle ilgili. Bu yaz bunu pek çok insandan istedim-Andy, Sonya, Chase'ler, Henry... ama hiç birinden istemedim.

kendim. Sam'den istemedim.

Ve bunu istiyorum. İyileşmek istiyorum. Büyümek, gelişmek ve geleceğimi mutlu olabileceğim bir şey olarak görmek istiyorum. Okula geri dönmek istiyorum. Terapiye gitmek istiyorum. İnsanlar hakkında, keder hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum.

Ve bunu yaparken Henry'nin yanımda olmasını istiyorum. Ona olan aşkımın sadece onunla ilgili olmasını istiyorum. Sadece bizimle ilgili. Bunu çok uzun zamandır istediğim her şeyden daha çok istiyorum. Çok basit. Çok basit. Çünkü o benim hayatımın aşkı. İki kişiden biri.

Tüm uçak yolculuğu boyunca topu ellerimde tuttum. Havaalanında yürürken ve Manhattan'a dönmek için hava trenine binerken topu elimde tutuyorum. Neredeyse hiç düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum, beyzbol topu neredeyse beni hedefime doğru yönlendiriyor. Yankee Stadyumu'na giden metro yolculuğu boyunca topu elimde tutuyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

T Metro istasyonundan çıkarken öğleden sonra güneşi gözlerimi yakıyor. Yankee'ler için tatil günü, bu yüzden burası çok kalabalık değil, sadece Fotoğraf çeken ya da günlerine devam eden birkaç kişi.

Stadyumun yanında durup üç derin nefes alıyorum, bir elimde bavulumun sapı, diğerinde beyzbol topu. Gözlerimi kapatıyorum ve buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmaya hazırlanıyorum.

Yüzüme bir gölge düşüyor ve gözlerimi açtığımda yanımda duran bir adamla karşılaşıyorum.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Bölmek istememiştim."

Yüzü genç ama güneşten yaşlanmış. Yankees şapkası ve terli mavi bir gömlek giyiyor.

"yok. Adım Bennet."

"Mike." Alnındaki teri siliyor ve gözlerini kısarak stadyuma bakıyor. "Hiç eskimiyor, değil mi? Yani, burada çalışıyorum ve hâlâ alışamadım."

Normalde böyle rastgele bir etkileşim beni başka yöne koştururdu, ama Henry'yi kanalize ediyorum ve sohbeti memnuniyetle karşılıyorum.

"Burada mı çalışıyorsun?"

Bana dönüp terden sırılsıklam olmuş gömleğinin arkasını gösteriyor. Kürek kemikleri boyunca BAKIM kelimesi yazılıdır.

"Çok havalı," diyorum. Kısa bir süre önce burada durduğumu, Sam'i stadyumun altyapısında bir yerlerde görebilmeyi dilediğimi hatırlıyorum. Keşke onu hissedebilseydim. "Yankees erkek arkadaşımın takımıydı," diyorum.

"Neredeydi? Sakın bana onun artık bir Mets adamı olduğunu söyleme."

"Ben üniversitedeyken vefat etti." Mike hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor, ağzı hafifçe açık, sanki söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor. "Üzgünüm, fazla paylaştığımı biliyorum. Ama açık olmaya çalışıyorum."

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun değil. Gerçekten." Ona bakıyorum, cesur olmak için kendimi cesaretlendiriyorum. Cesur olmaya. "Mike, sahayı görmeleri için insanları hiç stadyumun içine götürdün mü?"

Saatine bakar ve dudağını ısırır. "Bunu yapmamam gerekiyor...."

"Çok hızlı olacağım," diyorum. "*Hiçbir şeye* dokunmayacağım."

Sanki patronunu ya da amirini arıyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Onu içine soktuğum durum için üzülüyorum, ama bunu içeriden görmek zorundayım. Görmek zorundayım.

"Sadece görmek istiyorum," diyorum. "Onunla hiç maça gidemedim."

Mike dudaklarının arasından bir nefes üflüyor ve ellerini kemer tokasının üzerine koyuyor. "Erkek arkadaşının şerefine, bir istisna yapacağım."

"Başın belaya girmeyecek mi?"

Omuz silkiyor. "Bakım şefini soyunma odalarından birinde bir ilişki yaşarken yakaladım. Bana bir borcu var." Hızlı adımlarla stadyuma doğru yürümeye başladı ve onu takip etmemi işaret etti.

Mike'ı küçük bir yan kapıdan geçerken takip ediyorum, bavulumu da arkamda sürüklüyorum. Beni bir dizi koridor ve merdiven boşluğundan geçiriyor ve yabancı bir adamı karanlık bir ara sokağa kadar takip etmenin korkunç bir hata olduğundan endişeleniyorum. Ama ışık gözlerime dolduğunda ve açık havaya çıktığımızda, burada olmam gerektiğini anlıyorum.

Saha devasa ve elmalı Jolly Ranchers kadar yeşil çimlerle dolu. Yeni kesilmiş çimen ve toprak kokuyor. Ölçeği görünce nefesim kesiliyor. Sanki bir dev tarafından yapılmış bir başparmak izinin ortasında duruyormuşum gibi hissediyorum.

"Oldukça vahşi, ha?" Mike beyzbol şapkasını çıkarıyor ve kendini yelpazeliyor. "Kendimi çok küçük hissediyorum," diyorum.

"Her şeyi bir perspektife oturtuyor."

"Bunun için teşekkür ederim Mike. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsin."

Başından savar. "Elbette." Alanın karşısındaki küçük bir kapıyı işaret ediyor. "İşiniz bittiğinde çantanızı şuradaki kapıdan getireceğim. Al

senin zamanın." Bavulumu sahadan çıkartışını izliyorum.

Yüzümü atıcı tümseğine dönüyorum ve dikkatlice oraya doğru yürüyorum. Ayak parmaklarımı kaleyle aynı hizaya getiriyorum ve ilk kaleye bakıyorum. Kalbim hızla atıyor.

Topu kalenin ortasına yerleştiriyorum ve ona bakacak şekilde çaprazlama oturuyorum. Bir süre orada durup vücudumun stadyumun atmosferini, her şeyin büyüklüğünü içine çekmesine izin veriyorum. Bundan sonra olacaklar hakkında kendimi bilinçli hissetmemek için kendime söz veriyorum.

"Hey, Sam." Yüzümde bir rüzgar esiyor. "Hey, aşkım."

Parmaklarımı tabağın yanındaki ipeksi toprakta gezdiriyorum. "Yani... Andy'nin düğününe gittim. Eminim bunu zaten biliyorsundur. Ya da ne bildiğinizi bilmiyorum... Ne bildiğinize inandığımı da bilmiyorum. Ama eğer buralarda bir yerdeysen, eminim bizimle birlikte sahildeydin. Çok güzel görünüyordu. Theo'yu seveceğini düşünüyorum."

Titrek bir nefes alıyorum ve parmaklarımı topun üstünde gezdiriyorum, *özür dilerim* kelimeleri bana dönük olacak şekilde çeviriyorum.

"Aileni gördüm. Çok iyiler. Seni çok özlüyorlar. Hepimiz özlüyoruz." Boğazımdaki acıyı bastırmak için gökyüzüne bakıyorum.

"Dinle Sam, üzgün olduğumu hiç söylemedim. Çok üzgünüm. Her gün bunu sana söyleyebilmeyi diledim ama hiçbir zaman yeterli gelmedi. Böylesine devasa bir şeye karşı bu kadar önemsiz bir kelime. Sana söylemek istediklerimi kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim ama hiçbirini doğru gelmedi. Hiçbir kelime kaybınızın büyüklüğünü karşılayamazmış gibi geliyor."

Bir bulut gözlerimin üzerine gölge düşürerek yoğun sıcaklığı hafifletiyor.

"Ve seni seviyorum. Muhtemelen öleceğim güne kadar da seveceğim. Seni sevmeyi bıraktığım bir dünya göremiyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Asla durmadım ve durmayacağım."

Rüzgâr hızlanıyor, saçlarımı yüzüme savuruyor. "Başka insanları sevsem bile, bunun sadece seni sevdiğim için mümkün olduğunu bilmeni istiyorum. Sen hayatımda olduğun için sonsuza kadar daha iyiyim."

Başparmağımı topun üzerindeki *seni seviyorum* yazısının üzerinde *gezdiriyorum*.

"New York'ta yaşamanın seni onurlandırmanın en iyi yolu olacağını düşünmüştüm ama artık en iyi yolun sevmekten asla vazgeçmemek olduğunu biliyorum. Bu yüzden durmayacağım. Asla."

Birden gökyüzü açılıyor ve yağmur başımdan aşağı dökülüyor. Ilık ve yumuşak olan parlak bir yaz yağmuru. Kıyafetlerimi . Tarlanın ortasında ayağa kalkıyorum ve kollarımı gökyüzüne doğru uzatıyorum. Yağmur yüzümden aşağı ve saçlarıma doğru akıyor. Gözlerimi dolduruyor. Kulaklarımı dolduruyor. İlk kaleye koşuyorum, ciğerlerim sıkışıyor ve hırıltılı. Ve sonra koşturaya devam ediyorum. İkinci kaleyi dönüyorum, nefesim daralıyor ve ağırlaşıyor. Üçüncüyü dönüyorum, bacaklarım durmam için bağılıyor. Ama durmadım. Eve ulaştığımda dudaklarımı parmaklarıma bastırıyorum, sonra da tabağa ve ağızımdan "*Seni seviyorum*" kelimesi çıkıyor.

Topu kale sahasında bırakıp stadyum çıkışına doğru koşuyorum. Yağmur yüzüme sıçırıyor, ayakkabılarımda birikiyor ve uzun zamandır hayatıma yerleşmiş olan örümcek ağlarını temizliyor. Aniden gök gürültüsü yaz sonu gökyüzüne çarpıyor. Sam.

Yankee Stadyumu'ndan ayrılırken bir kez daha arkama dönüyorum ve yağmurun altında gülümsüyorum. Etrafımdaki her şeye "Teşekkür ederim" diye fısıldıyorum ve sonra her şeyi geride bırakıyorum.

Eve varır varmaz sırlıklam giysilerimi çıkarıp kuru bir şeyler giyiyor ve Eylül sıcaklığında terleyerek oturma odasında volta atıyorum. Son birkaç ayda kendim, Sam, Henry, Andy, Sonya ve Jamie hakkında öğrendiklerimi düşünüyorum. Mutluluk hakkında. Tutku hakkında. Keder hakkında. Tutku Projesi'ni ve temsil ettiği her şeyi, bana gelecek için verdiği umudu düşünüyorum ve projeyi sonsuza dek bitirmek için kendim için yapmam gereken son bir şey olduğunu fark ediyorum. Bu üç telefon görüşmesini içeriyor:

Bir, bir terapistle. İki, üniversite rehberlik danışmanıma. Ve üç, Sarah'ya.

Otuz Dördüncü Bölüm

I Barın arkasında durmuş, ellerimin arasında bir mutfak bezini sıkıyor, bir ip gibi gergin olana kadar kendi üzerinde döndürüyorum. Sarah kafasını dışarı çıkardı.

Mutfak.

"Yola çıktı," diyor. "Her şey yolunda mı?"

İlk başta şüphecidi. Sanırım benim ona şüpheyle yaklaştığım gibi da bana hep şüpheyle yaklaşıyordu ama iki taraftan da özür diledikten sonra bana yardım etmeyi kabul etti. Artı, Jamie mesajla benim durumumu çok iyi savundu. Henry'ye sürpriz yapabilmem için restoranın kilidini bir saat erken açmayı kabul etti.

"Teşekkürler Sarah," diyorum bezin içindeki bükümü serbest bırakarak. "Tüm bunlar için."

Alt dudağını ısıyor ve iç çekiyor. "Birkaç hafta önce onu perişan ettiğin konusunda sana söylediklerim adil değildi," diyor. "Hoş değildi ve doğru da değildi. Seninle tanışmadan önce, işten sonra personelin geri kalanıyla takılırdı. Şimdi ise seni görmek için her vardiyadan olabildiğince hızlı çıkıyor. Geç geliyor, buradayken dikkati dağınık ve her zaman aptal bir salak gibi telefonuna gülümsüyor. Seni gördüğüne çok sevinecek."

Yutkunuyorum, kalbim daha hızlı atıyor. "Umarım haklısındır."

Telefonu alıyor ve mesajı kontrol etmek için çıkarıyor. "Neredeyse geldi," diyor. "Zarf sende mi?"

Arka cebimden beyaz bir zarf çıkararak başımı sallıyorum. "Harika," diyor. "Ben arka tarafa gidiyorum."

Mutfak kapıları kapandı ve Sarah arkalarında kayboldu. Artık barın arkasındaki L'italiano'da sadece ben varım. Işıklar kısılmış, Ella Fitzgerald'ın sesinin zengin tınısı havada dans ediyor ve bir pepperoni pizza duruyor. Tıpkı tanıştığımız geceki gibi. Henry gelip

Maaş çekimi, cüzdanımı almaya gelmişim gibi, ama o beni burada onu beklerken bulacak, tıpkı benim onu beni beklerken bulduğum gibi.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve midem çalkalanıyor. Gözlerimi kapıdan ayırmıyorum. Her an burada olabilir.

Onu görmeyeli iki hafta oldu. Her şeyi daha iyi halletmiş olmayı dilediğim iki hafta. Onu sevdiğimi bildiğim, artık korkmadığım ve şu anda uyguladığım planı oluşturduğum iki hafta. Henry'nin sahilde uzaklaşırkenki görüntüsünün zihnimde titreşmesine izin veriyorum ama bu kez kalp kırıklığıyla tekrar başa çıkıp çıkamayacağımı merak etmiyorum. Hayatımda üstesinden gelebileceğimi hiç düşünmediğim o kadar çok şeyin üstesinden geldim ki. Aşka hazır olduğum kadar kalp kırıklığına da hazırım.

Ama, Tanrım, umarım bu kalp kırıklığıyla bitmez.

İki boş kadeh alıp barın üzerine koyuyorum ve yanlarına bir şişe Chianti koyuyorum. Barın altındaki soğutucuya eğilip ilk gece içtiğim greylt şarabından bir şişe alıyorum, yani her şey aynı. Ben bunu yaparken restoranın kapısının üstündeki küçük zil çalıyor.

Donup kalıyorum, beni görmemesi için barın altına .

"Sarah?" dedi.

Sadece sesi bile kalbimi hoplatıyor. Tam orada, iki adım ötede.

Henry.

Ağrıyor.

Soğuk şarap şişesini ellerimin arasında tutarak kendimi göstermek için ayağa kalkıyorum. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve bir adım geri atıyor.

"Bennet?" Sesinde bir aksaklık var, ondan hiç duymadığım bir titreşim.

Şarabın kapağını açıyorum. "Kırmızı mı beyaz mı?"

"Ne-" diye söze başlıyor, çenesini kaşıyarak. " oluyor?"

Derin bir nefes alıyorum, ona söylemeyi planladığım her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Hissettiğim ve onun da hissetmesini umduğum her şeyi.

Beyaz şarabı kendi kadehime, kırmızıyı da onunkine dolduruyorum. Beni dikkatle izliyor ama yerinden kılmıdamıyor. "Birkaç ay önce, gerçekten korkunç bir günün ardından tesadüfen bu restorana girdim," diyorum, kırmızı sıvı havuzunu izleyerek

bardağının içine. "Barın arkasında her şeye rağmen hayatın yaşamaya değer olduğuna inanmamı sağlayan bir adam vardı." Şişeyi yere bıraktım ve kırmızı şarabı ona doğru kaydırđım. "Beni tutkum için bu çılgın arayışa girmeye ikna etmesi için tek gereken bir kadeh şaraptı. Gerçekten ikna ediciydi ve dürüst olmak gerekirse biraz da ısrarcıydı."

Henry bir kahkaha attı. Bu beni tutmaya yetiyor.

"Her neyse," diyorum. "O gece enkaz halindeydim. Utanıyordum, yas tutuyordum, yalnız kalmak için hayatımdaki herkesi kendimden uzaklaştırıyordum. Ama içimden bir ses ona evet demem gerektiğini söylüyordu. Onun önemli olduğunu. Benim için önemli olacaktı. Ve öyleydi de."

Henry uzaklara, ışığa bakar.

"Bütün yaz tutkumu aramama yardım etti," diyorum. "Gerçekten de boşla kürek çekti. Onu bulmaya çalışırken bir sürü tuhaf şey yaptık. Ama şimdi onu buldum. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Bana dönüyor, gözleri cam gibi ve başını sallıyor.

"Bu bir iş değil, bir hobi değil, hatta bir insan bile değil. Bu sadece... sevmek. Seviyor ve deniyor. İnsanlara bir şans vermektir. Manzarayı takdir etmek için bir gökdelenin çıkıntısında durmaktır. Bir pizzayı paylaşırken hikayeler paylaşmaktır. Yeni arkadaşlar edinmek ve onları New Jersey'de ziyaret etmek için çaba sarf etmektir. Değer verdiğiniz biri istediğı için iş dersine girmektir. Uzun, çok uzun zamandır duygularınızı dışla vurmadığınızda bir vazoya beyzbol sopasıyla vurmaktır. Birinin elini tutmaktır. Sizi korkutan bir şeyi, sizi korkutan biriyle yapmaktır. Kırılmış olabileceğinizi ama bunun iyileşemeyeceğiniz anlamına gelmediğini fark etmektir. Bu sevilmeyeceğiniz anlamına gelmez. Terapiye gitmek ve lisansımı bitirmek. Hayatıma yeniden başlamak. Her gün uyanmak ve buna değıceğine karar vermek. Bu çok basit ve bunu anlamak bu kadar uzun bir yolculuk gerektirdiğı için kendimi aptal gibi hissediyorum ama hepsi bu ve bence gerisi kendiliğinden geliyor."

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Bir şey söyleyecek gibi oluyor ama başını sallayıp yutkunuyor. Çok uzakta hissediyor. Ona dokunmak için can atıyorum.

"Geride kaldığım ya da dünyanın bensiz yoluna devam ettiğı ya da bir tutkuya sahip olmanın beni düzelterceğı konusunda endişelenerek çok fazla enerji harcadım, ama ben

beni düzeltebilecek tek kişinin *ben olduğumu* fark ettim. Başka kimse değil. Ne süslü bir iş, ne bir tutku, ne sen, hatta ne de bir terapist. Ben. Bu yüzden artık hayatımın kilidini açacak sihirli bir anahtar beklemiyorum. Kendim yapıyorum. Baştan başlıyorum. Her sabah uyanmaya ve tüm kalbimle denemeye kararlıyım. Asla bir tutku, kariyer ya da buna benzer bir şey bulamayabilirim, ama boş ver Henry. Önemli olduğunu bile sanmıyorum.

"Tutku Projesi bugüne kadar şansımı denediğim en iyi şeydi ama bir tutku bulduğum için değil. Çünkü beni mutlu etti. Sen beni mutlu ettin. Bana aşkın, kendini toparlayıp toparlamadığınla ya da kederli olup olmamanla ilgilenmediğini gösterdin. Aşk, endişeli, depresif ya da günlük hayatın içinde boğuluyor olmanızı umursamaz. Aşk sadece sever. Her gün, buradaki banyoda bağırsaklarımı kustüğüm için minnettar hissediyorum ve bu delice çünkü o hayatımın en kötü gecelerinden biriydi ama beni hayatımdaki en iyi şeylerden birine götürdü. Sana."

Her şey dökülüyor, onun hakkında hissettiğim her şey bir anda ortaya çıkıyor. Çok fazla olmamasını umarak ilerliyorum.

"Bunu seninle gerçekten yapmak istiyorum. Seni öpmek, seninle uyumak, seninle gülmek, hikâyeler anlatmak, filmler izlemek ve seninle ağlamak istiyorum. Fotoğraf çekerken seni izlemek istiyorum, babanla tanışmak istiyorum, dağlara tırmanmak ve dağıldığın zaman sana sarılmak istiyorum. Seninle kavga etmek, seninle barışmak ve parkta durup milyonuncu kişiyle konuştuğunda gözlerimi devirmek istiyorum. Seninle yaşlı bir köpeği kurtarmak ve ona Üçüncü Falkor adını vermek istiyorum. Seninle şarap içmek, insanlarla dalga geçmek, insanlara hayran olmak ve seninle insanlarla konuşmak istiyorum. Birbirimize bakmak ve sırayla birbirimize yaslanmak istiyorum." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Onu siliyorum. "Ben hazırım. Hem de çok hazırım. Üzgün olmaktan bıktım. Dünyaya ve kendime kızgın olmaktan bıktım. Gelecekte korktuğum için kendimi geçmişe bağlamaktan bıktım."

Henry'nin gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor. Benden nefret mi ediyor, beni seviyor mu, bilmiyorum, çünkü sessiz.

Zarfi havaya kaldırıyorum. "Tanıştığımız gece Sarah ile beni tekrar göreceğine dair iddiaya girmiştin ve bu iddiayı kazandın." Zarfi açıyorum ve

yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Şimdi bir bahis daha yapmak istiyorum."

Bara yaklaşıyor ve eliyle paranın izini sürerek parmaklarının altında hissediyor. "Tamam," diyor. "Bahse var mısınız?"

İşte, son itiraf. "Eminim sana aşık olduğumu bilmiyorsundur. Sana delicesine, derinden, çılgınca aşığım. Sam'in annesine söylediklerim yanlıştı. Duyması gereken şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama çok yanılmışım. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Seni o kadar çok seviyorum ki bunu hak etmediğimi düşündüm. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni doğru sevebilmek için bir terapist buldum. Dünyayı doğru sevebilmek için. Bahse girerim geçen yaz hayatımda yıllardır hissetmediğim kadar tutku hissettiğimi bilmiyorsundur. Eminim en sevdiğim insan olduğunu bilmiyorsundur. Bahse girerim tüm bunları bilmiyorsundur, çünkü sana söylemekten çok korkuyordum. Ama şimdi sana söylüyorum, her şey ortada: Seni seviyorum. Ve bunun Sam'i ne kadar sevdiğimle hiçbir ilgisi yok, çünkü siz farklı insanlarsınız ve bu farklı bir aşk." Devam ederken ellerimin titremeye başladığını hissediyorum. "Ve umarım bu son bahis konusunda haklıyım, yoksa inanılmaz derecede aptal görüneceğim, ama..." Derin bir nefes alıyorum ve en korkutucu kısmı söylememe izin veriyorum. "Eminim sen de beni seviyorsundur."

Sonrası sessizlik. Uzun bir sessizlik, Henry ve ben kıpırdamadan birbirimize bakarken geçen bir sonsuzluk. Yirmi dolarlık banknotu eline bir kez evirip çeviriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ne düşünüyorsun, Henry?" Fısıldıyorum. "Bahsi kazandım mı?"

Lütfen evet de. Lütfen, Tanrı aşkına, evet de.

Yeşil gözleri benimkilere dikilmiş, gözyaşlarının altında yüzüyor. "Bahsi sen kazandın," diyor. "Elbette bahsi sen kazandın."

Ciğerlerime bir hava hücumu doluyor ve neredeyse bir rahatlama hıçkırığı çıkarıyorum. Barın diğer tarafına doğru koşuyorum ve ben onu kucaklarken o da bana kollarını açıyor. Nane şekeri kokusunu içime çekiyorum, parmaklarımla gömleğine tutunuyorum ve göğüs kafesinin bir kahkaha ya da ağlamayla titrediğini hissediyorum, emin değilim. Beni yerden kaldırıyor, her zamankinden daha sıkı sarılıyor.

"Çok üzgünüm," diyor boynuma doğru. "Seni orada bıraktığım için çok üzgünüm."

Beni ayağa kaldırıyor ve ben de ona bakabilmek için uzaklaşıyorum. Belimi kendine yakın tutarken saçlarını alnına doğru tarıyorum. "Seni ittim," diyorum. "Ne yapman gerekiyordu?"

Ağzını büküyor. "Bazı korkunç şeyler söyledim."

"Onları duymaya ihtiyacım vardı," diyorum. "Gerçekten ihtiyacım vardı. Andy'ye birlikte olduğumuzu söyledim. Yani... birlikteydik. Yüzde yüz haklıydım. Benim adıma mutlu oldu."

"Hâlâ. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bu senin için çok önemliydi."

"Elbette benim için önemliydi ama sen de önemlisin ve ben sana önemliymişsin gibi davranmadım," diyorum. "Seni Chases'e ortağım olarak gururla tanıtmalıydım, benim için ne kadar önemli olduğunu saklamamalıydım. İkiniz de bunu hak etmediniz. İkimiz de bunu daha iyi idare edebilirdik ama önemli olan şimdi nasıl idare ettiğimiz. Artık birbirimizi itmek yok, tamam mı?"

"Tamam," diyor. "Artık birbirimizi yok," diye tekrarlıyor.

Beni göğsüne yakın bir şekilde kucaklıyor ve ileri geri sallanıyoruz. "Barın arkasında iyi görünüyordun," diyor. "İşlerin tersine dönmesi hoşuma gitti."

"Banyoda kusmadın," diyorum. "Yani işler tamamen tersine dönmedi."

"Evet." Gülüyor. "Bunu yapmayacağım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Tanrım, seni çok özledim," diyorum. "Ben de seni özledim," diyor dudaklarına yayılan yumuşak bir gülümsemeyle. O bana göstermek için yirmi dolarlık banknotu kaldırdı. "Ve ödül parasının yarısını hak ettiğimi düşünüyorum."

Bunu söyleyeceğini bildiğim için sırtıyorum. Cebimden bir onluk çıkarıp görmesi için havaya kaldırıyorum. "Hepsi senin," diyorum.

Elleriyle yüzümü kavıyor ve paranın yere düşmesine izin vererek beni öpüyor. Ellerimin beline değmesine izin verdiğimde vücudumda bir sıcaklık yayılıyor. Gömleğinin kumaşını kavrayıp gerçek olduğundan emin oluyorum. Onun gerçek olduğundan emin oluyorum.

"Bunu istiyorum," diyorum. "Tekrar birlikte olabilir miyiz? Lütfen?"

"Bu hoşuma giderdi," diyor bana gülümseyerek. "İnsani olarak mümkün olduğu kadar uzun süre."

Dudaklarımız birleşiyor, ağzı her zamanki gibi yumuşak ve sevgi dolu. Kollarımı kaburgalarına doluyor ve kendimi ona doğru çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Şakağımı öpüyor. "Ben de seni seviyorum. Bir süredir seviyorum."

Yanağımı göğsüne bastırıyorum, gömleğinin altında atan kalbini dinliyorum. Parmaklarını saçlarıma doluyor, sanki değerli bir şeymişim, el üstünde tutulan bir şeymişim gibi bana sarılıyor.

"Henry?" Sesim göğsünde boğuklaşıyor. "Evet?"

"Bir sonraki Passion Project randevumuzda nereye gitmek istersin?" diye sordum.

Başımın arkasını okşuyor ve çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Şu anda mı? Sadece seninle eve gitmek istiyorum" diyor. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum. "Her zaman."

Kolunu omzuma atıp beni kendine yakın tutuyor. Bir kolumla onu bırakmak beline sarılıyorum, diğer kolumla da restoranın kapısını iterek açıyorum.

Dışarıda, onun yüzüne bakıyorum, nazik, açık, nazik, büyüleyici yüzüne. Gözleri, rüzgârda savrulan saçları... Denesem daha iyisini hayal edemezdim. Buradan nereye gideceğimizi ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Bir tutku bulabilecek miyim yoksa bu hiçbir zaman gerçekten önemli olmayan keyfi bir hedef miydi bilmiyorum. Tek bildiğim bunun önemli olduğu. O önemli. Ben önemliyim. Vücudumdaki her kibritin alev almasını sağlayan güzel çocuğu öperken, bu duygunun sudaki bir dalgalanma gibi içimden geçmesine izin veriyorum. Bunaltıcı yaz sıcaklığı eriyip giderken sonbaharın ilk esintisi yanımızdan geçip gidiyor.

Ben iyi olacağım.

Ekim, *Bir Yıl Sonra*

"**P**ush!" Vücudumu iterken Henry'nin sesi yankılanıyor.
"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" tutuldu. "Oh bok."

"Biraz ara verelim mi?" Alnındaki boncuk boncuk terleri siliyor. "Evet, lütfen." Ahşap şifonyerin benim tarafımdaki kısmını basamaklara bıraktım.
Biz

Brooklyn'deki yeni dairemize çıkan tek kat merdivenin yarısına kadar çıkabildik.

"Bu şey neden bu kadar ağır?" Henry pantolonunu indirir.

"Bunu duymak istemiyorum. Gerçekten de bir taş koleksiyonun var, bu merdivenlerden yukarı taşımamız gerekecek."

"Küçük küçük kayalar, kayalar değil."

"Burada biraz dinlenelim." Bedenimi merdivenlerin ortasında eğri duran şifonyerin üzerine yaslıyorum. Henry onu birkaç adım üstümde sabit tutuyor. Bu, kamyonundan taşıdığımız ilk mobilya parçası ve bugün yapmamız gereken ağır kaldırma işini düşündükçe içim burkuluyor.

Bir buçuk yıl önce bana Brooklyn'e taşınmayı düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız güler geçerdim. Bırakın başka bir ilçeye kök salmayı, Manhattan'da yaşamayı bile zar zor istiyordum. Ama işte buradayım, inanılmaz derecede ağır bir şifonyeri Bushwick'te kira kontratında benim ve Henry'nin adının yazılı olduğu bir yere itiyorum. Tek yatak odalı dairemizin çatıya erişimi ve Henry'nin gerçek bir fotoğraf stüdyosuna sahip olması için yeterli alanı var. Hayvan sahiplendirme merkezinden arkadaşımız Terrance' nişan fotoğraflarını çekti ve üç tane daha

çiftler onu işe almak için sırf bu yüzden. Martin ona bir LLC kurmasında yardımcı oldu ve o zamandan beri her gün meşgul. Henüz L'italiano'yu bırakmadı ama bunun nedeninin tam zamanlı fotoğrafçılık yapmak konusunda gergin olması olduğunu biliyorum. Ona ve işine ne kadar inandığımı her gün söylüyorum. Hazır olduğunda bu geçişi yapacağını biliyorum. Dairemizdeki stüdyo ilk adım.

Lisans eğitimimi geçen kış bitirdim ve McNally Jackson'dan aldığım bir kitabın da etkisiyle psikolojiye karşı büyük bir ilgi duymaya başladım. Kapağındaki yüzü tanıdığımı düşündüğüm için aldım ve geçen yazın başında kütüphanede bir konuşma yapan psikolog tarafından yazıldığını fark ettiğimde satın aldım. Dr. Barrera. Şimdi onun yazdığı her şeyi, bulabildiğim her psikoloji kitabını okudum. Her şey yoluna girdiğinde klinik psikoloji programlarına başvurmayı planlıyorum ve bir gün yas danışmanı olmak istiyorum. Bebek adımları, ama sonuçta bir tutkum olduğu ortaya çıktı.

Henry Denver'a düzenli olarak gidip geliyor ve ben de fırsat buldukça ona eşlik ediyorum. Babası tanıdığım en tatlı adam ve benimle defalarca tanışmasına rağmen kim olduğumu hiç hatırlamamasının Henry'yi çok üzdüğünü söyleyebilirim. Bazen Henry'yi ikisinin birlikte olduğu eski fotoğraflara bakarken yakalıyorum ve omzumda ağlamasına izin veriyorum. Ama artık birbirimizi asla itmiyoruz. Birbirimizi her zaman içimize alıyoruz. özen gösteriyoruz. Benim ailem de Henry'ye derinden aşık oldu. Noel'de eve götürdüm ve kesinlikle çok sevindi. O haklıydı. O ebeveynlerle *harika*.

Sal ve Mary torunlarına yakın olmak için kalıcı olarak Maplewood'a taşındılar. Bize sürekli bir buçuk yaşındaki Michael'ın fotoğraflarını gönderiyor. Mümkünse birkaç ayda bir onları ziyaret etmeye çalışıyoruz.

Kira sözleşmemiz sona erdiğinde Sonya ve Jamie birlikte yaşamaya karar verdiler ve Sonya mücevher tasarlayıp satarak kendi işini kurdu. Tasarımları Harper & Jane de dahil olmak üzere New York'taki çeşitli butiklerde satılıyor ve parçalarını tüm ülkeye satmak için bir web sitesi üzerinde çalışıyor. Jamie, anne ve babasının yemin tazeleme töreni için bir yüzük tasarlatıyor ama bu sadece bir kılıf. Sonya henüz bilmiyor ama kendi nişan yüzüğünü tasarlıyor.

Henry'nin küçük stüdyosunda iki ay yaşadktan sonra artık yeter dedik. Daha fazla alana ihtiyacımız vardı.

"Kolunu mu rahatsız ediyor? Şifonyeri kaldırırken mi?"

Henry uzun kollu gömleğini dirseğine kadar sıyrıyor ve ön kolundaki şeffaf plastik bandajın altındaki taze dövmeyle inceliyor. "Hayır. İyi görünüyor."

Bir an hayranlıkla bakıyorum, on dolarlık bir . Bizim on dolarlık . Her zaman birbirimize güvenmemiz için bir hatırlatma. Kendimiz üzerine. Tanrım, onu seviyorum.

"görünüyor," diyorum, bizden bir parçanın vücudunda kalıcı olmasını istediği gerçeği yanaklarımda bir kızarıklık yaratıyor.

"Demek bu sadece ona bakmak için bir bahaneydi, ha?" Kolunu , böylece tüm güzel ihtişamıyla her şeyi hayranlıkla izleyebiliyorum.

"Ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Senin için kısa sürede dövmelemlerle kaplanacağım, bebeğim." Sırıttıyor. Bunlar onun azgın gözleri. Azgın gözleri serbest bıraktım.

Telefonum bacağıma çarpıyor. "Andy arıyor." "Kahretsin."

Henry iç geçirdi.

"Henüz bir yatağıımız bile yok," diyorum. Arka cebimden telefonu çıkarıyorum. "Ben açıyorum."

"Ona Aralık ayı için yer ayırttığımı söyle."

Cevap vermek için başparmağıımı ekranda kaydırıyorum. "Andy Chase!"

"Bennet!" Sesi diğer uçta neşeli. "Henry Airbnb'yi aldı."

"Tanrı onu korusun. Theo uçuş bilgilerimizi e-postanıza gönderdi."

Los Angeles gezimizden ve Andy'nin elimden kayıp gitmesine asla izin vermeyeceğime dair ettiğim yeminden sonra iletişimde kalmak için çaba sarf ettim. Kısa bir süre önce oraya taşınan Bay ve Bayan Chase ile erken bir Noel kutlaması için hep birlikte New Orleans'a gidiyoruz.

"Hareket nasıl gidiyor? Birbirinizi öldürmek istiyor musunuz?"

"Bu kadın gezegendeki en ağır mobilyayı seçmiş," diye bağırtıyor Henry şifonyerin diğer tarafından, birkaç adım üstümden.

Yanaklarım kızardı. "Sadece bir kat merdiven, yaşayacak."

"Ben yaşamayacağım." Eliyle kendini yelpazeliyor.

"Andy, bu şifonyeri taşımayı bitirmeliyiz. Seni yarın ararım?" "İyi olur. Seni seviyorum."

Ekranı kapatırken telefona bakıyorum. "Bu enayiye taşımaya hazır mısın?"

"Hadi yapalım şunu."

"Üç, iki, bir, kaldır!" Şifonyeri her basamakta yavaşça yukarı kaldırmak için kaslarımı olabildiğince zorluyorum. Henry kapımızın önündeki sahanlığa vardığında homurdanıyor ve şifonyeri gümbür gümbür yere bırakıyoruz.

Anahtarı önümde sallandırırken "Evine hoş geldin," diyor. "Bu onuru yaşamak ister misin?"

Anahtarı ondan alırken nabzım adrenalinle hızlanıyor. Soğuk metal anahtarı kilide sokup çeviriyorum.

İçeriye ilk adımlarımı atarken parmaklarımın duvarlarda gezinmesine izin veriyorum. Burayı daha önce de görmüştük ama hiç yalnız olmamıştık, sadece ikimiz. Olasılıklarla dolu boş bir odada duran iki kişi olmak kutsal ve büyülu hissettiriyor. Gerçek olduklarını kendime hatırlatmak için ellerimi mutfak lavabosunun yanındaki soğuk tezgahın üzerine koyuyorum.

Yeni mahallemize bakarken kahve içmeyi hayal ettiğim küçük bir pencere kenarı var. Sam için onu bitkiler ve kitaplarla dolduracağım.

Geçen yıl terk etmek istediğim bu şehir benim en güvenli yerim haline geldi. Bizim için öngördüğü hayatın tam olarak bu olmadığını biliyorum ama Sam beni buraya getirdi. O olmasaydı, evimi asla bulamazdım.

Yatak odamız pırıl pırıl bir ışıkla dolu; dışarıdaki ağaçların gölgeleri gözlerimizin üzerinde geziniyor. Bir yıl içinde bu kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyorum. Zamanımı karnım ağrısına kadar gülerek, göz kapaklarım sarkana kadar öpüşerek ve beni seven bir adamın kollarında uykuya dalarak, yakmadan önce yemek pişirmeye çalışarak ve dışarıdan yemek sipariş ederek geçiriyorum. Ben güçlüyüm. Dirençliyim. Nazik biriyim. Her zaman öyleydim. Bunu söyleyebildiğim için gurur duyuyorum ve buna inandığım için daha da gururluyum.

Tutkuyla bağlı olduğum bir şey bulmamın beni nihayet daha mutlu hissettirdiğini söylemek isterdim ama terapistim bana her seansta bunun Henry, Sonya, Jamie ve Sal'in sevgisine kendimi açmamdan kaynaklandığını hatırlatıyor,

Marjorie, Andy, Bay ve Bayan Chase, ailem ve hatta göğsümde atan kendi küçük kalbim.

Bu hayat kendimi layık hissetmediğim bir hayattı ama artık layık olduğumu biliyorum. Bu Gerçek olamayacak kadar iyi.

Sadece gerçek. "Henry?"

Kolunu omuzlarıma doluyor ve sıkıyor. "Öyle mi?" "Seni seviyorum."

Dudaklarını benimkilere değdiriyor, o kadar yumuşak ki neredeyse hayal gibi. "Seni daha çok seviyorum."

Onun kollarında bana mutluluğun suçluluk duygusuyla örtülmesine gerek olmadığını hatırlattı. Aşkın inançsızlıkla örtülmesine gerek yok. Bazen sadece *öyledir*.

Ve bu kadar yeter.

Elini elime alıyorum ve yeni dairemizdeki ilk mobilyamız olan şifonyerin kapısına doğru yürüyoruz. Burası benim için yepyeni bir yer olsa da, evimde olduğumu biliyorum.

Bulabildiğim en ağır mobilyalarla doldurmak sabırsızlanıyorum.

Teşekkür

Bu kitap, New York'un kuzeyindeki ailemin evinin ön verandasında, yazın çılıgınca geçen birkaç ayında doğdu ve o zamandan beri her adımda en usta bakıcılar tarafından bakılacak kadar şanslıydı. Bir kitap bebeği yetiştirmek için bir köy gerekir - belki klişe bir ifade, ama ben klişeleri her zaman sevmişimdir.

Hayalimdeki menajer Lily Dolin olmasaydı *Tutku Projesi* gerçekten hiçbir yerde olmazdı. Bana bir şans verdiğin ve bu kitabın en ateşli savunucusu olduğun için teşekkür ederim. Keskin gözün, azmin ve zekân, seninle ilgili en çok hayran olduğum şey konusunda sürekli bir rekabet halinde. Sürekli zihnimi okuduğın, her nevrotik metne cevap verdiğin ve her şeye her zaman güven ve bilgelikle yaklaştığın için teşekkür ederim. UTA Yayıncılık'taki herkese de teşekkür ederim - bir UTA yazarı olmak mutlak bir rüyanın gerçekleşmesi.

Bu kitabın yükselmesini sağlayan eşsiz editörüm Marie Michels'e teşekkür ederim. Kitabı *anlayan*, vizyonu benimkiyle bu kadar uyumlu olan, kitabın gerçek kalbini ve ruhunu gören ve hem gelişimsel düzenlemeler hem de satır düzenlemeleri yoluyla onu nasıl daha güçlü hale getireceğini anlayan biriyle çalışmak büyük bir hediye. Bu kitabı her sayfasında daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Pamela Dorman Books ve Penguin'deki herkese de teşekkür ederim - Brian Tart, Andrea Schulz, Patrick Nolan, Kate Stark, Pamela Dorman, Nick Michal, Norina Frabotta, Nicole Celli, Sabrina Bowers, Mary Stone, Rebecca Marsh ve Andy Dudley. Gelmiş geçmiş en güzel kapak için Jason Ramirez, Nayon Cho ve Katie Smith'e teşekkür ederiz.

Kitap yazdığımı duyurduğumda bunun *tamamen* delilik olduğunu düşünmeyen aileme teşekkür ederim. Bu süreç boyunca beni cesaretlendirdiniz.

Hiçbir zaman yanlış seçim yaptığımı ya da başımı omuzlarıma yaslamam gerektiğini hissettirmediniz. Her zaman kendim olmama izin verdiniz ve sevginiz ve desteğiniz her zaman hak etmediğimden emin olduğum en büyük hediyeler.

Yolumun keşiştiği en yetenekli yazarlardan ikisi olan Amber ve Danielle Brown'a teşekkür ederim - bu kitabın ve kariyerimin şekillenmesine ölçülemez şekillerde yardımcı oldunuz ve rehberliğiniz, editör gözünüz ve teşvikiniz için sonsuza dek minnettarım.

İlk okuyucularıma, eleştiri ortaklarıma ve yayıncılık dünyasındaki tur rehberlerime teşekkür ederim, onlar olmadan karanlıkta beceriksizce dolaşıyor olurum. Meredith Schorr, CL Montblanc, Bridey Morris, Shoshana Grauer, Samantha Bansil ve Famke Kim-Thy Halma- tavsiyeleriniz, sabrınız ve en önemlisi dostluğunuz için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşlarıma, içki arkadaşlarıma, ücretsiz terapistlerime ve ruh eşlerime - Richard Spitaletta, Rachel Fairbanks Adaran, Isabelle Germano, Aslan Gururum ve daha fazlasına teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım. Eric Price ve Will Reynolds'a teşekkür ederim, bana yazar olduğumu söyleyen ilk kişiler değillerdi ama inandığım ilk kişiler oldular. Frying Pan'deki tuvaletlerin neye benzediği konusunda bana bilgi veren Kyrie Ellison-Keller'e teşekkür ederim.

Ve son olarak, ama en içten şekilde, okuyuculara teşekkür ederim. Kitapseverlere, özellikle de mutlu sonlar konusunda benim kadar hevesli olanlara sonsuza dek minnettarım.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler
alın.

Şimdi **kaydolun.**